

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Eggers, Olga.

Den indiske Ring : Roman.

København : Danske Forfatteres Forlag, 1922

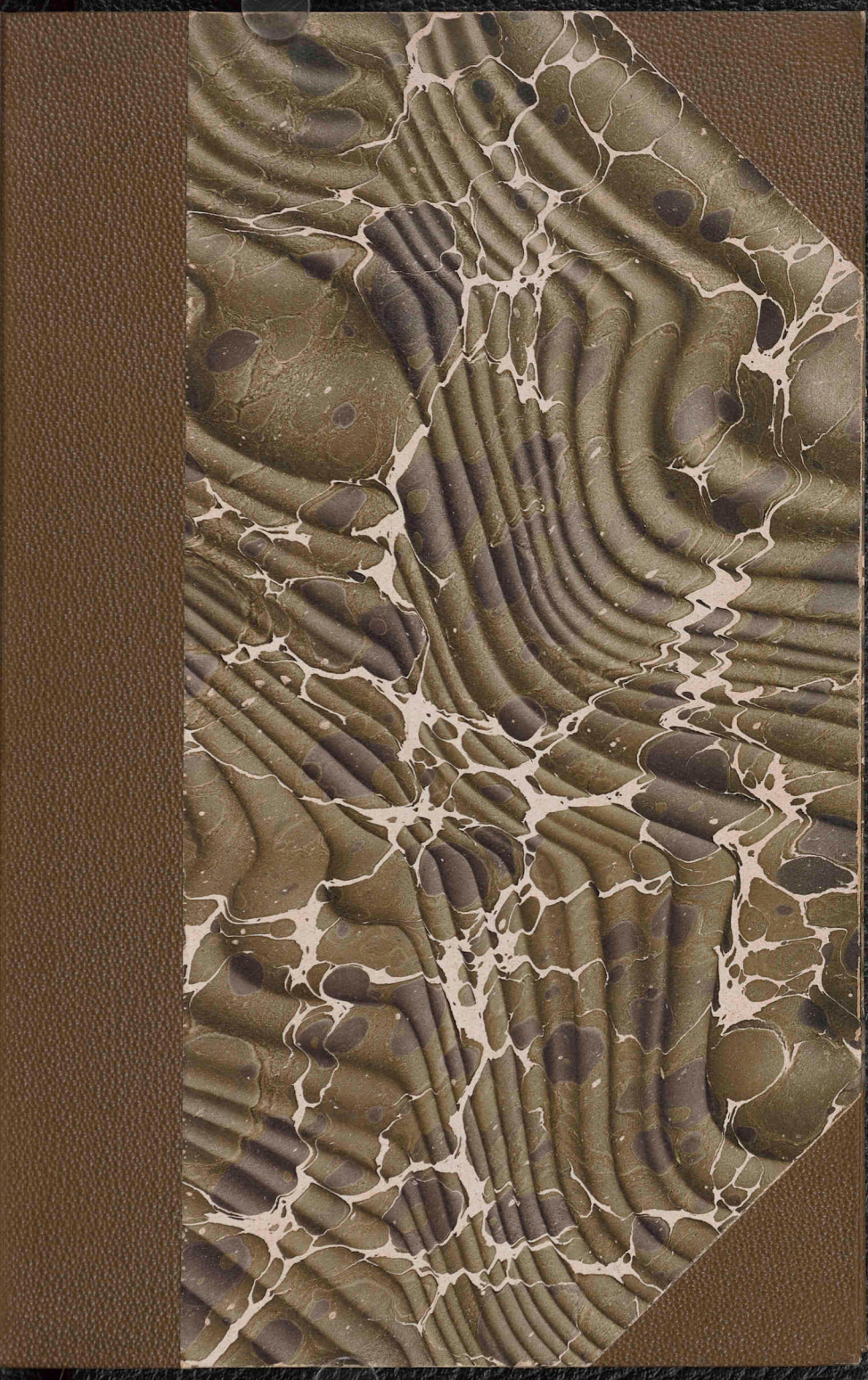
200 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

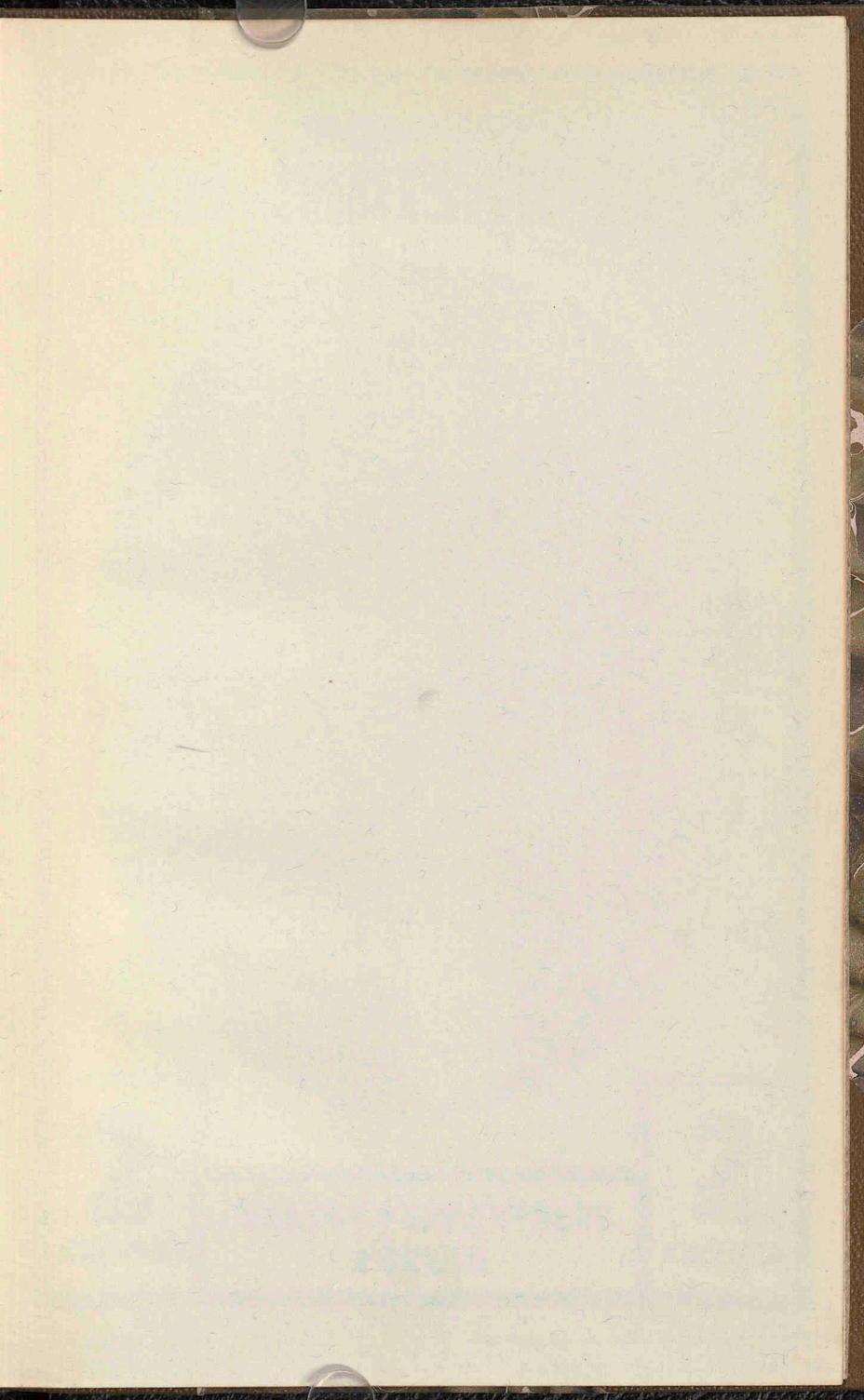
57-121

Det Kgl. Bibliotek

130026508569

1—10,000 Expl.

OLGA EGGERS:
DEN INDISKE RING

2

KRONER

**DANSKE FORFATTERES
FORLAG**

2

KRONER

Er De narret

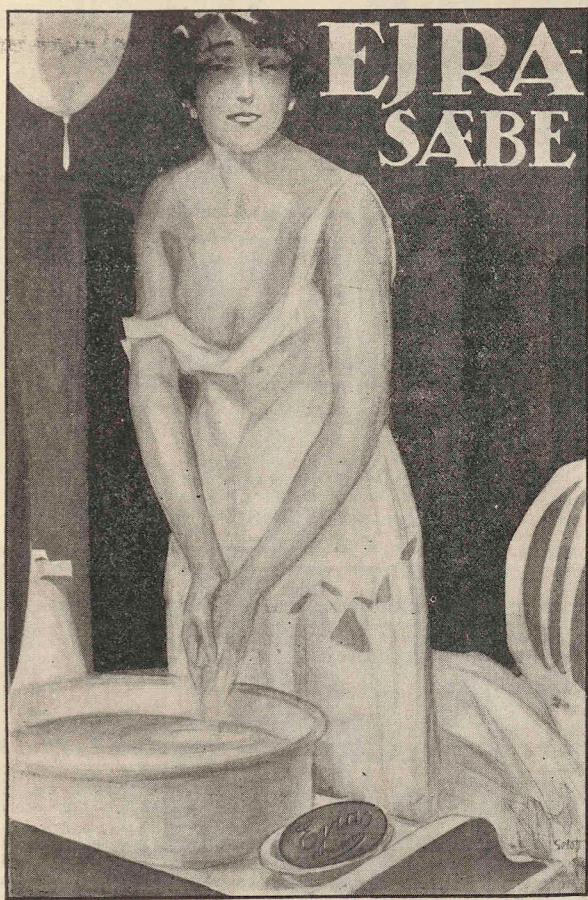
Gang paa Gang med daarlige Vaske-
midler, saa brug Lagermans Vaskepulver
(i røde Pakker) det er virksomt og uska-
deligt —

Richardt

Dessert

Chokolader

Denne nye vidunderlige Toiletsæbe vil blive
Fremtidens Sæbe. Henrivende i Brug. Pragtfuldt
og flødelignende Skum. Forynger og forskønner
Huden.

Enefabrikanter:

Kaalunds Sæbefabriker,
Kolding.

Den gammelkendte franske Munkelikør

L' Abbatiale („Abba Likøren")

drikkes overalt.

Forlang den hos Deres Vinhandler og paa Restaurants

Generalagenter: **BÜLOW & MØLLER** København.

RATIN

Eneste eksisterende Middel til rationel Udryddelse af Røtter og Mus
Prospekt med Udtalelser om opnåede Resultater tilstilles paa forlangende.
Kontrakter afsluttes

Ratins Salgskontor — Ny Østergade 2. — København K.

CINGALLA

C-J. CAROES

IMPORT

THE

DEN BEDSTE OG
DEN MEST
UDBREDTE THE

Forsikringsaktieselskabet

NATIONAL

København
Grundlagt 1905.
overtager

ASSURANCER

i alle Brancher.

Forlang altid Tilbud fra os.

Agenturer overalt.

Telefon C. 7565.

Samlede Garantimidler:
28 Millioner Kroner.

Præmieindtægt i 1921:
56 Millioner Kroner.

SKANDINAVISK
MUSIKFORLAG

VIMMELSKAFTET 43

C. 9243 — C. 9244

FØRER AL MUSIK

SAMT

ODEON, POLYPHON,
GRAMMOPHONPLA-
DER OG APPARATER
ALBUMS OG NAALE

PHILIPS'

ARCENTA

DEN SØLVHVIDT
LYSENDE KUGLE

Faas hos Deres Installatør.

GENERALAGENT:

AKTIESELSKABET AXEL SCHOU

Studiestræde 24.

KØBENHAVN.

6 forskellige Modeller.

SIDSTE NYE LUX MODEL
— NR. VI KUN 165 KR. —

ELECTROLUX A/s

NØRREGADE 41

SPECIALFORRETNING I
ELEKTRISKE STØVSUGERE
TELEFON 12270. Omst. til alle Afdelinger.

HEDOBALD PETERSENS EFTF.

VINHANDEL

SØLVGADE 36

Telefon 3487, 10,498

Bordeaux Vine fra 1,75 pr. 1/1 Fl.

Varene sendes overalt selv i
enkelte Flasker.

ADOLF HANSEN

leverer

M Ø B L E R

til betydelig nedsatte Priser. Bedste Udførelse. Bedste Materialer.

10 Aars Garanti.

Rimelige Vilkaar.

Nørreport. **MØBELMAGASINET** Nørrevoldgade 21.

P. F. A. Thomsens Eftf.
Barnevognsfabrik.

40

33 Lille Kongensgade. Telefon 3942.

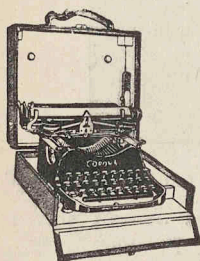
2 A. Vesterbrogade. Telefon B. 3929.

Største Udvalg i engelske Modeller.

ABDULLA

CIGARETTER

ENGLANDS POPULÆRESTE CIGARET

Skriv kun paa

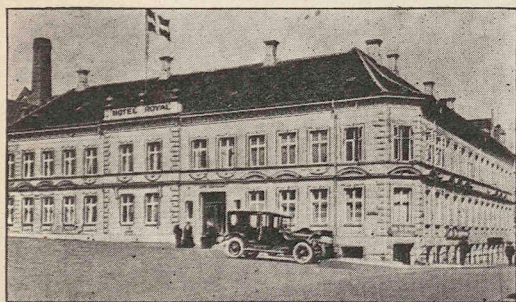
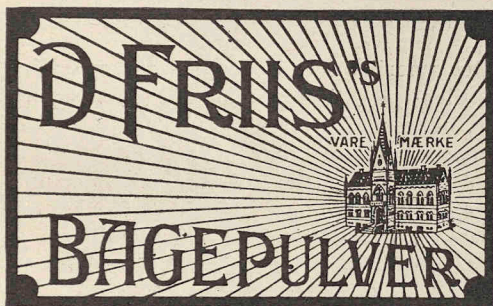
CORONA

Verdens bedste og billigste Skrivemaskine.
(Gunstige Betalingsvilkaar).

CORONA MAGASINET Vesterbrog. 3 B.

Danmarks fornemste Mineralvand
 Sct. Nicolauskilde
 Brøndanstalt ^A/_s
 Aarhus

Hotel Royal
 Vejle.

He

Byens første Hotel.

Illustrerede Prislister sendes paa Forlangende gratis og franco, naar denne Annonce udklippes og indsendes med Ordren opnaas en ekstra Rabat

A/s Filmfabriken „Danmark“

St. Kongensgade 32.

Falkoneralle 53.

en gros. **Foto=Artikler** en detail.

Fremkaldelse og Kopiering

af Plader og Film.

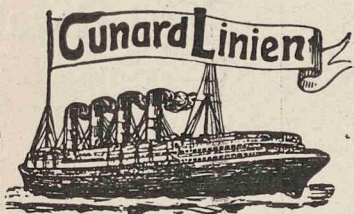
Optagelse af levende Billeder.

Salg og Udlejning af Film til Private.

Tunghøre

Det amerikanske Høreapparat **Acousticon**, som kan indstilles i 6 Styrkegrader efter Ørets forskellige Høre-evne, bruges af over 400,000 Tunghøre. Model 1921 med de nye smaa Ørestykker (Vægt 70 Gram) er det bedste, der findes. 5 Aars Garanti. Acousticon er oplagt i 60 Kirker her i Landet. Ordineres af talrige Læger. Mod Efterligninger advares. Forlang Katalog og Anbefalinger. Forhandles af **W. Demant**, Vesterbrogade 22, København B. Telefon 1564.

Verdens hurtigste Dampere.

Kun 8 à 9 Dages Rejse Danmark—Amerika

Største Dampere til Canada.

Enestaaende Bekvemmeligheder og Behandling. Afgang flere Gange ugentlig.

Alt nærmere ved

GENERALAGENT **G. MOGENSEN**,
NYHAVN 1. KØBENHAVN.

Lad Deres Tryksager

udføre i

A/s **Oscar Fraenckel & Co.'s Bogtrykkeri**

Ny havn 31
København K

Central 5869

Palæ 2099

RONUK

**GULV
BONEMASSE**

FAAES I ÆSKER
0.75-1.50-2.60-5.00

Køben Æske idag.

**ØDELÆG IKKE DERES
LINOLEUM**
ved at skure og vaske det.

RONUK renser og bevarer saavel
Linoleum som Parketgulve

Vand og Soda virker som Syre.

EN GROS FORHANDLER:

L.V. ERICHSEN

NØRREBROGADE 55 · TELEFON 9248

MALMØFARTEN

Fra København Kl. 8⁰⁰, 11³⁰ Fm.

3, 7 Eftm. & 12 Nat*

Fra Malmø Kl. 8⁰⁰, 11³⁰ Fm., 3⁴⁵, 6⁴⁵ Eftm. &
9³⁰ Em.*

* Kun Søndage.

KJØBENHAVN—HELSINGØR

Fra 4.—30. Juni inkl.

Fra Kbhvn. dagl. 9 Fm.

„ Helsingør Hverd. 5 Eft., Sønd. 8 Eft.

Fra 1. Juli indtil videre udvides Farten saaledes:

Fra Kbhvn.: 9 Fm. og 4^{1/2} Em.

„ Helsingør: 1 Em. og 8 „

Billetpriser:

Kjøbenhavn — Helsingør E/T 2,00.

— „ — „ T/R 3,50.

Cykler Kr. 1,00.

Returbilletten gælder hele Saisonen.

DAMPSKIBSSELSKABET

ØRESUND A/S

HAVNEGADEN 49

Tlf. 63 - 7789 - 7790.

A/S S.W. BRUUNS
FABRIKERS

RØG- OG
SCHAGTOBAKKER

ER

LANDSKENDTE

(Sin Fjendes Stemme).

50,000 nye dobbeltspillende
Plader

Kr. 1,50 pr. Stk.

Marche - Orkestre - Violinsoloer - Xylo-
fonsoloer - Harmonika - Two Stepp

Fox Trott - Dansemusik etc.

Stort Repertoire.

Naale. 200 I Æsken à Kr. 1,00.

Brugte Plader tages i Bytte — Provinsordre
ekspederes i Rækkefølge mod Efterkrav + Porto.

III. Katalog tilsendes mod 20 Øre til Porto.

Det gule Palæ.

25 Vognmagergade **25**
København K.

overfor Belysningsvæsenet.

Timm & Nielsen ^{KW}

Farvergade 2

Tlf. Central 9781

BLERIOT-MOTORCYKLER, fabr. af den franske Flyvemaskinefabrik Bleriot. — Model 1922. — Pris **Kr. 2200,00.**

Tidemand's
Frugtsafter

Forlang altid nedenstaaende 10 Ting:

Bro Løve Creme**Bro** „Rapido“ Haarfjerner**Bro** Metal-Pudse Creme**Bro** „Slender“ m. tykke Ben**Bro** „Snehvide“ Tubertil Lærredssko**Bro** danske Fluefangere**Bro** Ligtørneplaster**Bro** extra prima Bonevox**Bro** „Plombin“ mod Tandpine**Bro** Mop Polish

M. BRO, KEMISK-TEKNISKE FABRIK

THORVALDSENSVEJ 23 — TELEFON 7930 — KØBENHAVN

Cordial-Médoc

Fornemste Likør.

Dawsons Whisky.

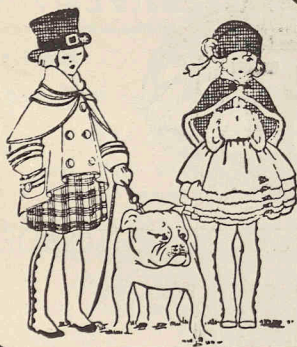
1897 1922

25
AAR

har
WÖRNING
&
PETERSENS

Xeroformsæbe
været
sejrende!

Brug den fremdeles

• Barneudstyr

Antike Fichus og
Brudeslør.
Tønderske Kniplinger.
Enkelle Aftenkaaber.
Teagowns Negligékapper.
Hjemmetrøjer.
Badedragter.
Badekaaber.

SIGRID RIISBRO

VIMMELSKAFTET 41^a

TLF. 13 964

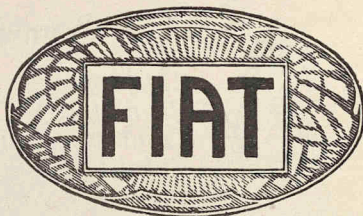
„CAPSTAN“

(NAVY CUT)

bringer den rette Glæde af Piben.

EUROPAS STØRSTE AUTOMOBILFABRIK

—
BILLIGE PRISER
—

Rimelige
Betalingsvilkaar
—

LEVERER NUTIDENS BEDSTE AUTOMOBIL

FORLANG BESKRIVELSE OG TILBUD HOS

GENERALREPRÆSENTANTEN

SKANDINAVISK AUTOMOBIL & TRANSPORT CO.

AKTIESELSKAB

STRANDVEJ 5-7

KØBENHAVN

TELEF. CENTRAL 14301—2—3 :: TELEGR.-ADR.: FIATTRANSPORT

ROYCE

FINESTE HAAND-
RULLEDE CIGAR

✻ 30 Øre. ✻

BRØDR. BRAUN

Kapitalanbringelse.

Har De Interesse
af at vide, hvorledes
man kan anbringe
sine Penge med fuld
Stats-Garanti, faa 6 a 7%
Rente, og samtidig have
store Chancer for at
vinde en Præmie aarlig,
da ring til

Central 11832.

Kähler & Mortensen

ORION FYLDEPEN

skriver med en Lethed uden Lige, uden at kradse eller klatte. Den faas med ca. 200 forskellige Iridiumspidser; sørg da for at faa den rette Pen, der passer for Deres Haand. Der ydes fuld Garanti for hver Pen. Den er uopslidelig. Godt behandlet vil den vare hele Deres Levetid. Den repræsenterer det Bedste De kan faa. Køb derfor en Orion og ingen anden. De faas i enhver bøde Bog- & Papirhandel over hele Skandinavien til Priser fra 15 Kr. og opefter. Orion Pen Co. Depot, København. Den fine slanke Sikkerhedsmodel til venstre er meget populær. For Damer er den netop den rigtige Model, da den kan bæres i Tasken uden Risiko. Den gode Selvfylldermodel til højre fyldes ved Hjælp af den enkelte og solide Mekanisme paa 4 Sekunder. Forlang begge Modeller demonstreret af vore Forhandlere, der vil vejlede Dem.

Alice Uldall · Bodil Helweg
Kunst- og Silkehandel · Tiestue
Købmagerstr. 5 Ved
Mezzan: Amafer
Kbh-K Torv

Tlf:
12806

15

Montering af Skærme,
Puder etc. - Silkestoffer
til Kjoler - Smaating til
- - - - - Gaver - - - - -

*Forskellige
Udstillinger*

I Thestuen faas
The, Kaffe, Chokolade og for-
- - - skellige Frokostretter - - -

Vor Tid er nervøs og Nutidsmennesket har derfor Brug for et effektivt **Styrke- og Nervenernærmingsmiddel.**

Sanatogen

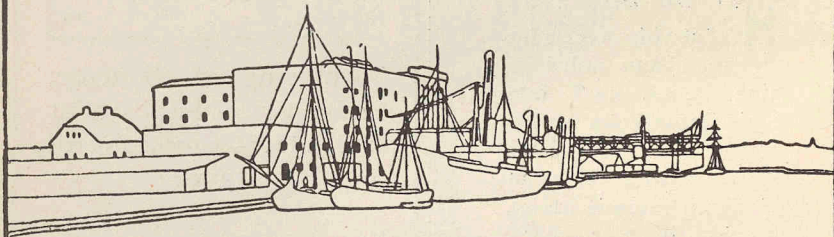
som er anbefalet og gennemprøvet af over 22,000 Læger, er det Styrkemiddel, der bør anvendes, naar man føler sig træt, udsidt, søvnløs og uden Energi og den legemlige Sundhed og aandelige Kraft vil hurtig genvindes.

Forfatteren, Professor Christopher Bock, skriver: „Tak for det Udbytte, jeg har haft af Sanatogen. Det har baade styrket mig og givet mig forøget Livskraft og Arbejdslust, saa jeg maa udbryde: „Livsmod — dit Navn er Sanatogen“.

Forfatteren, Kapt. Walter Christmas, skriver: „Det er mig en Glæde at give Udtryk for den Beundring, jeg føler for Sanatogens Virkninger; efter en Kur mærkede jeg en overraskende Bedring, og hele Legemet synes at have taget et Opsving i Kraft og Energi.“

Forfatteren Chr. Houmark, skriver: „Sanatogen giver Kræfter til at bære baade Livets Glæder og Byrder.“

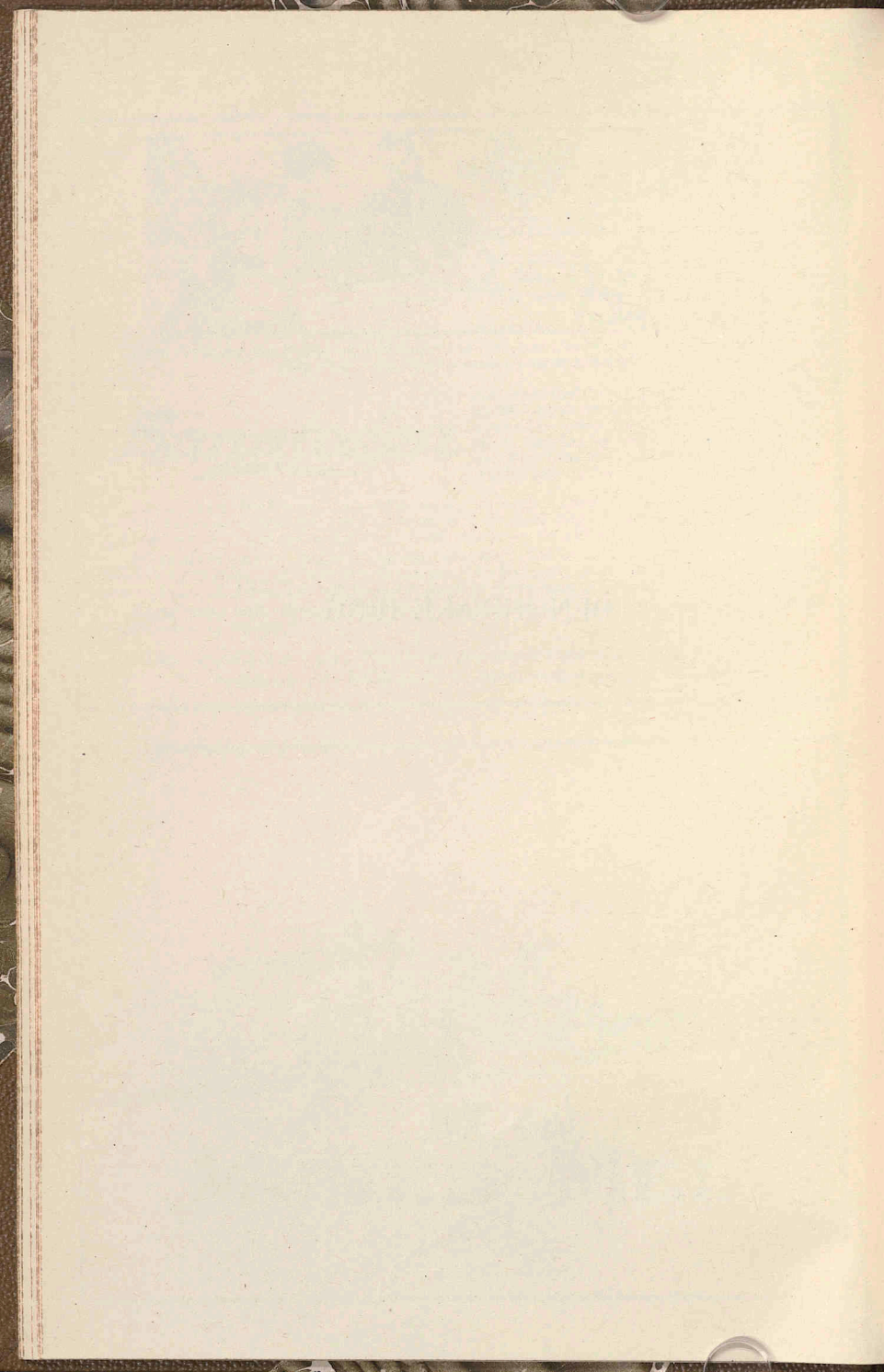
Faas paa alle Apoteker. Prøver og Brochurer sendes gratis og franco fra
A/S Sanatogen Co., København B., Frederiksberggade 2. Telf. 3661.

MUNKE MEL

DEN INDISKE RING

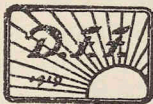
422. 3681

OLGA EGGERS

DEN INDISKE RING

ROMAN

DANSKE FORFATTERES FORLAG

KØBENHAVN - MCMXXII

A/S. Oscar Fraenckel & Co. København.

Mystisk fjern og syngende kom Stemmen imod mig. „Din Skæbne, den uundgaaelige, er skrevet i Stjernernes Tegn. Din Skæbne, den uafvendelige, vil bøje dit Sind mod hans Sind, der er langt fra dig og endnu ukendt, skønt han var med dig i Tider, der er forbi, og vil være hos dig i Tider, der kommer.“

Saaledes lød Ordene, og de Øjne, hvormed hun saa' paa mig, de ældgamle Øjne, der syntes at se paa mig fra et bundløst Vand, gav mig en Følelse af at være under Trolddom.“

Hun standsede og saa' et Øjeblik paa det, hun havde skrevet! Var det for taabeligt, — var hun endnu under Indflydelse af en Mystik, som var en Fornærmelse mod hendes gode Forstand og skolede Hjerne? Vilde de le af hende oppe paa Redaktionen i Morgen?

Hun havde begyndt denne Valfart gennem Londons Gyder og Kroge for at samle Stof til en Række Artikler, der havde vakt en ganske usædvanlig Opmærksomhed. Men det havde dog aldrig været hverken hendes eller Redaktionen's Mening, at hun selv skulde tage sine Modeller alvorligt.

Artikelserien hed: „Af Dybets Mystik“, og hun havde forklædt søgt rundt i Knejper og Baggaarde, fundet Sandsigersker og Opiumsrygere, Gale og Lastens Ofre af forskellig Art.

Det, hun vilde finde og fortælle om, var Sjæle og Skæbner, saa langt som muligt fra Alfarvej. Der fandtes i Londons Dybder et Liv, hvorom det gode Selskab ingen Anelse havde, men som vakte dets hidsige Nysgerrighed.

Hun havde været forklædt som Mand, og hun havde spillet Rollen som Skøge, men under det altsammen havde hun kun været Iagttageren, — indtil i Gaar.

Hos denne gamle russiske Sandsigerske i det tomme Pakhus nede ved Floden, hvorhen hun var bleven ført af en af de Mænd, hun havde gjort Bekendtskab med i en Forbryderknejspe.

De havde snakket om den gamle Sandsigerske der henne, overtroiske som de fleste af Udsvævelsernes og Forbrydelsernes Børn er, og hun havde lyttet. Den gamle var ikke nem at faa fat i, blev der fortalt, men han vilde dog prøve, han, der tog denne fremmede unge Pige for det, hun gav sig Udseende af at være, og ønskede hende som sin Veninde.

Hun havde været Skuespillerinde et Par Aar, inden hun blev Journalist, hun havde i mange Tider været og levet uafhængigt hjemme i London og paa Rejser i det meste af Evropa, hun havde søgt det usædvanlige og det usædvanlige syntes ofte at have søgt hende, men intet havde

forekommet hende mere sælsomt og dog mere overbevisende end denne ældgamle Kvindes syn-
gende Tale, hendes dunkle Ord og Seerøjne.

Hun var Sibyllen, den udødelige, forglemt og levende. Evig som en Folkesang, fjælende sit Udspring i det forbigangnes Mørke og fuld af skiftende Slægters erfarne Visdom.

Floden, som mumlede ved Skurets Fod, Mørket udenom dem, Lastens og Overtroens Søn, som sad ved hendes Side, de Billeder som med Virkelighedens Klarhed tegnedes for hende af denne mumlende Stemme, Lysets flakkende Skær over det blodløse, rynkede Ansigt tæt foran hende — — sælsomt — sælsomt — —. Hun gjorde en utaalmelig Bevægelse med Haanden og ramte det store Krystalglas med Nelliker, som stod lige bag ved Skriveunderlaget. Blomsterne skælvede, og et Blad faldt som en stor Draabe Blod ned paa Papiret.

Med en Følelse af Uvilje strøg hun det bort og rejste sig.

Nej, nu skulde det snart være forbi! Artiklerne gjorde hende bekendt og blev glimrende betalt, men hun vilde holde op nu. For det første var det jo Livsfare hver Gang. Kun ubegribeligt, at det hidtil var gaaet godt. Opdagede de hende en Gang, gjorde de sikkert kort Proces. Og dernæst var hun altsaa ved at blive hysterisk.

Hun kunde takke sit Skuespillertalent og sin aldrig svigtende Frygtløshed for, at det hidtil var gaaet!

Hun havde aldrig brudt sig om sit Liv for andet end for den Spændings Skyld, som hun endnu var ung nok og frisk nok til at føle overfor dets mere usædvanlige Hændelser. Men Oplevelser havde hun heller aldrig manglet. Hendes pikante Ydre og mangesidige Begavelse tiltrak og fængslede de forskelligste Mennesker. Hun plejede selv med et næsten hoverende Smil at konstatere, at hun var bestemt til det ualmindelige.

Medens hun klædte sig paa til det Aftenselskab, der skulde holdes hos den Redaktør, ved hvis Blad hun var Medarbejder, tænkte hun en Del over, om hun dør skulde træffe Francis Howard. Det var aabenbart for alle, at han altid søgte at være tilstede, naar han var sikker paa at møde hende. Og det var aabenbart for hende selv, at hans Beundring smigrede hende mere end de fleste andre Mænds.

Det var ogsaa Tanken om ham, der fik hende til at anvende den størst mulige Omhu paa sin Dragt.

Hun havde taget en hvid Kjole, rundt udskåret og med Kniplingsrucher paa, men var utilfreds med Resultatet. Et er at en Kjole klæder en Kvinde, og noget helt andet er, at den understreger det aparte, det lokkende, hos en Kvinde.

„Jeg er smuk, men jeg ser almindelig ud,“ fastslog hun ærgerlig, idet hun rev i Kniplingerne for at faa den af, „og jeg vil netop ikke være almindelig. Hellere mindre smuk og saaledes, at jeg er noget helt for mig selv.“

Et Kvarter efter stod hun i en Kjole af blankt, sort Silke, firkantet udskaaret, med smalle sorte Remme over Skuldrene og ganske korte Ærmer af Sølvmor med indvævede Roser.

Hun havde ualmindelig skønne Arme og Skuldre, og en af de Komplimenter, som hun huskede og som havde beredt hende Fornøjelse, var en Udtalelse fra en kendt Opdagelsesrejsende.

Han var ved en Fest kommen hen til hende og havde sagt:

„Jeg har intet hørt af Talerne i Aften. Jeg vidste heller ikke, hvad det var, jeg selv stod og sagde. Jeg saa' Deres Skuldre tvers over Bordet og lovede mig selv —.“

Han standsede og saa' paa hende. Hun paa sin Side saa' op mod ham med dette paa een Gang lokkende og spottende Blik, som var egent for hende og som havde gjort hendes mørke Øjne uforglemmelige for mere end een Mand, og svarede ikke. Saa vedblev han:

„Jeg har set mange smukke Skuldre, og jeg har beundret dem. Nogle har været mig ikke uvenlige stemte. Men jeg har aldrig set et Par Skuldre, der gjorde mig saa urolig, ingen, der ejer saa megen Forjættelse.“

Hun havde aldrig siden set ham, men hun huskede det korte Møde som en Sejrr, vunden af det hos hende som for Kvinden trods al Intelligens altid vil være Hovedsagen, hendes Legemes Magt.

Hun var sent paa Færde, og Redaktørens store smukke Ungkarlejlighed var fyldt med Gæster da hun kom.

Tvungen af denne hemmelighedsfulde Kraft, der kan drage to Menneskers Blik imod hinanden trods Afstand og urolige Omgivelser, saa' Beatrice øjeblikkelig ind i Howards Øjne og smilede til ham i fuld Bevidsthed om, at han havde studset af Beundring.

Han borede sig paa en Maade, der viste at han ikke plejede at tage Hensyn til andet end sin egen Vilje, frem gennem Myldret og greb hends Haand.

„Hvad har De gjort for i Aften at være endnu smukkere end ellers,“ var hans første Ord.

„Taget en Kjole paa, der hverken er kedelig eller gør kedelig,“ lo hun. Og tilføjede saa: „Jeg tror ikke, der findes det Menneske i Verden der har en saa løjerlig Maade at begynde en Samtale paa, som De.“

„Jeg begynder ikke en Samtale,“ haanede han efter hendes Tonefald. „Jeg siger det, jeg vil sige.“

„Godt, godt,“ svarede hun og tænkte ved sig selv, hvorfor hans Brutalitet i Modsætning til andres hverken skræmmede eller frastødte hende.

Han lo med en Latter, der gjorde hans smukke Ansigt endnu smukkere, men ikke mere tillidsvækkende og nikkede hen for sig.

„Ikke sandt, det ved vi jo dog begge to. Det er kun de stærke, der vinder. Men for at kunne vinde, maa man ikke være bange for at sætte over Forhindringer og ikke falde i Rørelse over dem, der bliver liggende under Fødderne paa én. De er stærk. De er uforfærdet. Derfor er De

min Type af Kvinder. De ser Tilværelsen lige ind i dens Stenansigt. De har vist aldrig bedt om Naade, — har De vel?”

„Jeg tror ikke.“

„Jeg tror det heller ikke. Jeg ved ikke noget værre end disse myge Kvinder, der ser ud som om de bestandig søgte efter nogen at hælde sig op til. Og hvad handler saa den Artikel, vi skal læse i Morgen, om? Hvad Mystik fandt De sidst til os i Dybet?”

Der var, som næsten altid, en Klang af Spot i hans Stemme, men hans Blik omsluttede hende hæftigt og aarvaagent.

„Aa, det er om en underlig gammel Kone, der spaaede mig,“ svarede hun i en let Tone. „En saa underlig gammel Kone, at hun endogsaa fik mig et Øjeblik til at tro paa alt det Vaas. — Men forresten vil jeg nu holde op med de Artikler. Jeg er træt af dem.“

„De skulde ikke holde op. Man skal aldrig holde op med noget, der er en god Forretning, fordi det keder En selv. Vent, til de keder de andre. Der er intet, man lærer saa meget af, som af at se Menneskene paa Vrangside. Det er det eneste, der endnu kan gøre mig nysgerrig, — jeg kunde for Eksempel have stor Lyst til at studere Deres Vrangside.“

„Saa?” lo hun.

„Hvordan ser den ud?”

„Ja, det er vel min Hemmelighed.“

„Som De ikke vil dele med mig?”

„Men nej dal“

Ordene kom smilende, spøgende, som Bolde, der fo'r frem og tilbage imellem dem. Men der var en skjult og spørgende Mening bagved hans, og noget afparerende og samtidig koket begved hendes.

„Det vil De maaske alligevel, — engang,“ sagde han, dvælende, efter at de et Sekund havde staaet og stirret hinanden ind i Øjnene.

„Det kan jeg da ikke tænke mig — hvordan skulde det gaa til. — Og desuden, hvem lover Dem, at min Vrangside er saa interessant, som De synes at bilde Dem ind.“

„Det kan jeg se paa Dem. Den er der, selv om De maaske ikke selv ved af det. Der er noget skjult i Dem, som er stærkere og farligere end det, Gennemsnittet af Kvinder dækker over. Derfor er det jo ogsaa, at De faar Lyst til at skrive om de Ting, andre Kvinder skræmmes af, blot de læser om det. Noget i Dem, noget sødt og giftigt og ulovligt tiltrækkes af de Skæbner, der har stillet sig selv udenfor Loven. Nu blot den Kjole i Aften, — hvis man nu fortalte om Dem: Hun havde en sort Silkekjole paa, — vilde saa ikke alle sige: Aa, en sort Silkekjole, hvor takkeligt! Men tror De, at Deres Bedstemoder vilde finde Dem takkelig, dersom hun kunde se Dem?“

„Jeg tror, De er uartig.“

„Nej, det er ikke Ordet. De tror, at jeg er optaget af Dem, og det er De glad over.“ Han bøjede sit Hoved saa tæt ind mod hende, at hans

Læber næsten strejfede hendes Haar. „Ved De, hvad jeg aner — nej, hvad jeg er vis paa, — at det var for min Skyld, De i Aften valgte den Kjole. Den Maade, hvorpaa den sorte Silke ligger der over Deres hvide Bryst fortæller mig noget helt andet end Deres Mund.“

„Hr. Howard.“

„Fru Beatrice Harrison?“

„Nu gaar jeg. Det er mere end paa Tide, at jeg siger Godaften til Værten.“

„Det mener jeg med. Og det glæder mig, at De først nu opdager det. Det viser, at jeg i hvert Fald — ikke har kedet Dem.“

„Nej, kedelig er De ikke, — hvad De saa ellers er,“ tilføjede hun med et lille spottende Smil, der skulde skjule, at hans sidste Ord i Virkeligheden havde gjort hende rasende paa hende selv. Og medens hun vendte sig sig fra ham og hurtigt søgte ind i den næste Stue, hvor Værten opholdt sig, sagde hun fuld af Forbitrelse til sig selv, at hun var ikke forelsket i Howard, at han var uforskammet og at hun skulde skamme sig, fordi hun fandt sig i hans Paatrængenhed. Men samtidig vidste hun, med Kinder, der flammede af Ydmygelse, at det hverken var første eller anden Gang, dette var sket, og at han næste Gang, de mødtes, igen vilde forstaa at fængsle hende, fornærme hende, og — faa hende mere end nogen Sinde interesseret i at mødes med ham igen.

Redaktøren af „Den nye Dag“ Cecil Martens, stod i Samtale med en af Bladets Aktionærer, Tom Brown, da Beatrice traadte hen til dem.

Han vendte sig med et elskværdigt Smil om mod hende, og Browns Øjne fik et Lys i sig, som fortalte en hel Del mere end det stillestaaende Udtryk i hans Ansigt.

Han var en Mand, hvem ingen tiltroede hverken synderlig Følelse eller Lidenskab. Han var ikke smuk og endnu mindre pikant. Han var i det hele taget et af den Slags Mennesker, som meget faa gider være over at beskæftige sig med. „Han er vist et rart Menneske,“ det var den almindelige Dom over ham. Skønt han var rig, fandt man ikke let paa at bede ham om Hjælp, hvilket langt mere skyldtes hans afvisende Væsen end fordi han afgav Beviser paa Gerrighed. Penge var ham i Virkeligheden delvis ligegyldige, maaske mest fordi han altid havde haft flere end han brugte.

Han var en Særling med rolige Vaner. „At kende Menneskene var det samme som ikke at stole paa dem,“ var et af hans Mundheld.

Des mere forbavsende var det, at Beatrice med sit aparte og straalende Væsen havde fængslet ham fra første Gang, han traf hende.

Hun, der altid søgte det usædvanlige, og han, der drev sine Dage hen i en magelig og uanfegtet Tilværelse, fandt hinanden i et virkelig oprigtigt ment Venskab. Han vilde have tilbedt hende, friet til hende og ægtet hende, dersom der havde været den mindste Udsigt til, at hun kunde have besvaret den Slags Følelser. Men da han paa Forhaand vidste, at det var der ikke, tillod han sig intet andet end et aarvaagent, opofrende og skinsygt Venskab.

Beatrice rakte sin Redaktør Haanden med et Udtryk af straalende Venlighed, der gjorde hendes Ansigt meget ungt.

„Velkommen, mit Barn,“ sagde den lille fede, faderlige og muntre Mand, „det glæder mig rigtigt, at De kom i Aften. Er det Deres Pligter, der har holdt Dem borte fra os?“

„Ja, det er det virkelig. Det var Artiklen til i Morgen. Jeg er forresten ikke helt tilfreds med den. Godaften Tom, hvordan har saa du det?“

Han holdt hendes Haand fast uden at svare, og Redaktøren fortsatte paa sin livlige Maade:

„Hvorfor er De ikke tilfreds med Artiklen. Er Stoffet udtømt? Det kan jeg dog ikke tro.“

„Nej, det er det ikke, men —.“

„Er De ved at blive ked af det? Det er ellers broget nok.“

„Ja, det er det virkelig. Men — Redaktør — nu maa De ikke le af mig. Jeg synes, jeg bliver hysterisk af det.“

Trods hendes Opfordring til ikke at le, brød

han ud i en Latter, der skrallede gennem Stuen og vendte sig mod Tom.

„Hvad siger De, Brown. Hun hysterisk! Hun er Gud hjælpe mig den eneste af alle de Kvinder, jeg har haft at gøre med — forretningsmæssigt altsaa — der aldrig har lavet Scener, og som altid har gaaet paa med krum Hals. Det er et morderlig godt Stykke Arbejde, hun har gjort i den sidste Maaned. Navnlig Kvindekønnet har været som tosset efter de Artikler. Men jeg vil heller ikke høre noget om træt af Stoffet eller Hysteri eller noget andet af den Slags.“

„Naar Redaktøren vil byde, har jeg kun at lyde,“ lo Beatrice, der altid morede sig over hans afsnubbede Væsen, bag hvilket der gemte sig saa megen stædig og utrættelig Vilje.

„Det var rigtigt. Kom her og lad os sætte os ned. Jeg har noget, jeg vil snakke med Dem om. De behøver slet ikke at gaa, Brown. De hører jo da ogsaa med. Jeg plejer ellers at holde Forretning for sig og Selskab for sig, men da Damen jo altsaa synes at ville faa Nykker, er det lige saa godt, vi faar dette her klaret med det samme.“

„Jeg vil selvfølgelig, hvad De vil, Redaktør.“ Beatrice satte sig ved Siden af ham i en bred, lav Sofa tæt ved Kaminen. „Men er det ikke altid klogt at holde op, inden blot en eneste Læser er begyndt at kikke efter noget Nyt? En Maaned er en lang Tid.“

„Akkurat! Og derfor er det ogsaa, at jeg vil

handle mod Skriftens Ord og gyde ny Vin paa gamle Læderflasker. Jeg har en Idé med Dem. De skal rejse, — De skal sende os Rejsebreve!“

„Rejsebreve — Redaktør dog, — Rejsebreve — det eneste, som alle er enige om aldrig at læse!“

„Hør nu! Vent med Deres lille næbbede Mening til De har forstaaet mig. De skal rejse og skrive Rejsebreve — af en Slags, som aldrig før er set. Intet om komfortable Hoteller og Maaneskin over Seinen, med mindre da den Maane beskinner et flydende Lig. Men skriv om Dybets Mystik i — for Eksempel — Paris og Rom, — ja, tag de to til at begynde med. Senere kan vi maaske udvide os. Konstantinopel kunde ogsaa være god. Men begynd med de Byer, Folk kender Overfladen af, og skriv om de Sider, som Turister aldrig ser. Der er nok af dem.“

Beatrice stirrede lidt forbavset paa ham. At rejse med kort Varsel var intet Nyt for hende. At rejse ud til Forhold og Situationer, som andre Kvinder gik udenom, tiltalte hende. Saa det var ikke selve Sagen, der forvirrede hende. Det var noget andet. En pludselig Idé, en Indskydelse, som rimeligvis var fuldkommen taabelig, maatte være det, men som hun alligevel ikke helt kunde frigøre sig for.

Var dette Redaktørens egen Idé? Han var en klog Mand, en selvraadig Mand, men var han alligevel ikke, uden at vide det, en andens Tale-rør?

Var det alene for Bladets Skyld, af Hensyn

til Læserne, at hun skulde sendes bort fra London?

Hun foreholdt hurtigt og irriteret sig selv, at dette var Vrøvl. Hvem kunde have Interesse af at faa hende bort herfra? Men var der en saadan Person, saa kunde denne Person ikke være nogen anden end Brown. Og hvorfor?

Brown havde Redaktørens Øre, baade fordi han var stor Aktionær og fordi han var, hvad Martens kaldte „en højst snurrig Fyr.“ Og Tom var virkelig snurrig. Han var ikke til at blive klog paa, ikke engang for hende, hvem han sikkert holdt mere af end af nogen anden levende Skabning og saa meget, som han med sin Natur i det hele taget kunde holde af.

De to Mænd havde maaske staaet og talt om hende, da hun kom ind, hun syntes, hun havde kunnet mærke det, og saa havde Tom paa sin stille Maade faaet smuglet denne Idé ind i Redaktørens Hjerne, saa stille, at han antog den i god Tro som sin egen.

Beatrice fæstede sine mørke Øjne undersøgende paa Tom Brown, men han sad i sin sædvanlige Stilling, — Skuldrene lidt foroverbøjede, Ansigtet sænket, og lod ikke til at vie Samtalen syn- derlig Opmærksomhed.

„Naa —!“ udbrød Beatrice endelig, og Udbrudet var mere et Spørgsmaal end noget andet.

„Synes De ikke om Planen?“

„Aa jo, hvorfor ikke? Men ellers vilde jeg sige, — er Dybets Mystik ikke temmelig ens overalt?“

Er der nogen Grund til at haabe, at de franske Kloaker vil være meget forskellige fra de engelske?"

„Aa, det ved jeg ikke.“ Martens talte nu meget livligt og indtrængende, for hendes Tøven gjorde ham opsat paa at bevise hende, hvor udmærket hans Idé var. „Det kan godt være, at Mennesker er nogenlunde ens overalt, men Omgivelserne er det ikke. De selv vil blive friskt paavirket, De res Artikler vil farves af alt det, der er fremmed og særpræget. Hvor international Paris end er, er den dog altid fransk. Jo, tro De mig, det er en god Idé. Hvornaar kan De rejse?"

Beatrice havde kun halvt hørt efter. Følelsen af, at Redaktør Martens var Talerør, at han uberegtiget sad og nød sig selv som sin formentlige gode Idés glade Fader, blev stærkere og stærkere hos hende.

Men hun følte alligevel ingen Lyst til at gøre Modstand. Hun tænkte paa Howard, og en pludselig Bølge af Vrede imod ham skød op i hende.

Hans Væsen i den sidste Tid havde mere og mere tydeligt vist hende, at han betragtede hende som et Bytte, der villigt vilde falde i hans Hænder, saasnart han fandt Timen belejlig.

Hun forsikrede hamfuld sig selv, at hun ikke elskede ham, og at hun havde Lov til at flirte med ham, siden det nu engang morede hende.

Det var ikke alene en Kvindes Ret, det var snarere hendes Pligt imod sig selv at styrke sin

Stilling i denne Verden, — saa vanskelig at erobre, saa slidsom at fastholde, — ved alle hæderlige Midler. Og det var intet uhæderligt Middel, ikke engang et ufint, at fængsle Mænd, saa deres Beundring, Hensyn og smigrende Omtale gav hende en Baggrund, der stivede hende mægtigt af.

Det er altid flatterende for en Kvinde, at Mænd kappes om hende. Det er kun de urimeligt dumme eller helt løgnagtige Mennesker, der benægter, at den Kvinde, Mænd synes om, staar stærkere og har langt flere Muligheder for at erobre en Plads og en Stilling i Samfundet end den Kvinde, med hvem Mænd ikke regner som Kvinde.

Og selv om Howard ikke var nogen rig Mand, — hvad han havde og hvori hans Arbejde egentlig bestod, havde hun aldrig vidst, — saa var han dog en Mand, hvis Spot man frygtede, og hvem nogle tillagde en vis politisk Indflydelse.

Hun maatte indrømme, at han beskæftigede hendes Tanker mere end nogen anden af hendes Bekendte, og — hvad der var mere irriterende, — at han vidste det og endda overdrev Varmen af hendes Følelser. Derfor vilde det være noget af en Triumf, hvis hun muntert og ligegyldigt kunde meddele ham, at hun rejste sin Vej paa ubestemt Tid. Maaske blev længe borte. For et arbejdende og arbejdsomt Menneske aabner der sig Muligheder under næsten enhver længere Rejse.

Hvis Brown havde faaet denne Idé og indgivet Redaktøren den for at fjerne hende fra Howard, saa havde han maaske uden at vide det gjort

hende en stor, om end en noget anden Tjeneste, end han havde beregnet.

„Det er godt — De har naturligvis Ret. Hvor-naar jeg kan rejse? Om to Dage, hvis det passer Dem.“

„Udmærket. Saa er det afgjort. Kom saa ind til mig paa Kontoret i Morgen ved Ellevetiden. De faar selvfølgelig Rejse og Ophold, og — skal vi sige — femten Pund for hver Artikel?“

„Tak — saa rejser jeg om to Dage.“

For første Gang løftede Brown Hovedet og saa lige paa Beatrice. Hun besvarede hans Blik med et lille, spottende Smil, som han ikke kunde tyde.

„Saa rejser jeg altsaa,“ gentog hun, og han forstod, at der var ment mere end Ordene sagde.

Saa vendte hun sig igen mod Martens:

„Saa tror jeg hellere, jeg vil sige Farvel,“ sagde hun, „jeg mangler endnu to—tre Artikler, som vi er nødt til at have med for at afslutte Serien, dem skal jeg lægge op paa Trykkeriet senest i Overmorgen tidlig, og saa kan jeg tage Natekspressen til Paris.“

Hun rejste sig, og han lagde med et Udtryk af faderlig Stolthed Hænderne paa hendes Skuldre:

„Jeg vilde ønske, at mange af mine Drønge oppe paa Redaktionen havde Deres Energi,“ udbrød han muntert, „men gør mig nu den Tjeneste ikke straks at lade Dem bortføre af en amerikansk Millionær.“

Hun lo, og idet hun kraftigt besvarede hans

Haandtryk, sagde hun: „Nej, een Ting kan De være sikker paa, Redaktør, mig bortfører ingen mod min Villie.“

Idet hun vilde række Brown Haanden, sagde denne med sin sædvanlige udtryksløse Stemme:

„Selv om du ikke lader nogen Mand bortføre dig, kan du vel tillade en at følge dig hjem?“

„Gerne Tom, især da jeg mere betragter dig som et Menneske end som en Mand,“ sagde hun, og den lille skjulte Brod i Bemærkningen gav hende en vis Oprejsning i hendes egne Øjne. Den var en Slags Kvittering, fordi han denne Aften havde tilladt sig at bestemme over hendes Skæbne.

„Jeg vil hellere gaa hjem end køre, Tom, hvis du ikke har noget imod det,“ sagde hun, da han ude i Entréen tog Aftenkaaben og lagde om hendes Skuldre, „jeg trænger til at faa frisk Luft.“

„Det passer mig udmærket, for der er noget, jeg gerne vil tale med dig om.“

„Vil du, Tom? Saa kom da med det.“ De var begyndt at gaa i Retning af Charing Chross Station, og hun mærkede med Velbehag, at de første svage Spirer af Foraar syntes at være kommet i Luften. Hun trak Vejret dybt, idet hun tænkte paa, at hun om to Døgn vilde nærme sig det Paris, hun havde elsket fra den første Gang, hun var der. Saa troløse er vi i vore Følelser, at hendes Arbejde her, hendes Hjem, Howard og Manden, der gik ved hendes Side, allerede syntes at være noget forbigangent, som hun ikke længer tilhørte med sit Hjerte, men kun med sin Erindring, og det nye, som Opholdet i Paris muligvis vilde bringe hende, stod allerede med Eventyrglans for hendes Fantasi:

„Der var altsaa noget, jeg vilde sige dig, Beatrice,“ hørte hun pludselig Toms Stemme.

Hun fo'r sammen og lo lidt:

„Aa ja, det har jeg helt glemt, hvad var saa det?“

Han rystede paa Hovedet, og hans stiltfærdige Ansigt fik noget tungsindigt over sig.

„Du hører vist i det hele taget til dem, der glemmer let, Beatrice.“

„Saa, Tom, nu ingen Prædikener. Du ved, jeg er uforbederlig, man maa tage mig, som jeg er, eller slet ikke tage mig.“

Han tav lidt. Saa sagde han med en vis pludselig Heftighed:

„Kan du ikke selv se, der er ikke andet at gøre end at rejse?“

„Hvad mener du med det?“

„Jeg traf forleden Howard paa Gaden, jeg kan ikke fordrage den Karl, og jeg kan ikke taale, at han taler om dig, men da han havde faaet begyndt, vilde jeg alligevel høre, hvad han havde at sige. Du kan ikke være tjent med, at en Mand som han gør saaledes Kur til dig, som han gør det. Du maa bryde af.“

Der fo'r en brændende Røedme over hendes Ansigt.

„Jeg ved ikke af, at Howard gør mere Kur til mig end saa mange andre,“ sagde hun stift.

„Jo, du ved, Beatrice, og du ved ogsaa, at du modtager hans Kur paa en anden Maade, end du modtager de andres. Jeg har set det længe. og selvom jeg for dig kun er et Menneske og ikke en Mand, eller snarere maaske fordi jeg for dig er et Menneske og ikke en Mand, har jeg i Sinde at hjælpe dig imod dig selv.“

„Aa, Tom.“

Hvis han blev saaret af den halvt spottende, halvt overlegne Klang i hendes Stemme, saa viste han det i hvert Fald ikke. Han drog hendes Arm ind under sin og fortsatte med usædvanlig Varme:

„Sig mig, Beatrice, har du nogen Sinde tænkt over den Magt, som Tanker har?“

„Tanker, hvis Tanker?“

„Ethvert Menneskes. Vi ejer i vore Tanker en kolossal Kraft, som vi, det vil sige vi Europæere, ikke forstaar at udnytte. Inderne kender det. Inderne har gennem Aartusinder lært sig selv om Tankens Magt og lært sig at udnytte den. Har jeg aldrig fortalt dig om min indiske Ven Ghata Sasin?“

„Jo, du har.“

„Kunde du ikke tænke dig, at lære ham nærmere at kende?“

„Ja, men jeg kan ikke rigtig tænke mig, hvordan det skulde gaa til. Er han her i London?“

„Nej, men jeg har i mine Breve fortalt ham meget om dig, han vil gerne begynde at korrespondere med dig.“

„Nej, ved du nu hvad, Tom!“

„Ja, hvorfor ikke. Han er det klogeste Menneske, jeg kender. Du vil ikke komme til at fortryde det.“

„Hør, Tom, hvad er det egentlig, du har for med mig? Mener du, at jeg er saa langt nede ad Fortabelsens Vej, at nu ogsaa din indiske Ven skal ile mig til Hjælp?“

Det varede lidt, inden han svarede. Den kolde, blide Luft strøg langsomt imod dem, og uden at hun selv mærkede det, kom hendes Sind til Ro. Den Ophidselse, som Samtalen med Howard og de nye Rejseplaner havde sat hende i, forsvandt, og hun følte det aandelige og legemlige Velbefindende som en ligevægtig og fredelig Sindsstemning giver.

„Jeg skal ikke gøre Nar mere, Tom.“ Og nu, var hendes smukke Ansigt fuldt af Blidhed: „Jeg ved jo godt, du er den bedste Ven, jeg har, eller jeg kan snarere udtrykke det saadan, — den eneste uegennyttige. Jeg tror virkelig, du vilde blive ved at holde af mig, selv hvis jeg blev gammel og grim. Mennesker bryder sig ellers kun om hverandre, saa længe de har Brug for hverandre. Men du er ikke som Folk er flest.“

„Kan nok være,“ svarede han roligt, „men det var altsaa min Ven, Inderen, vi skulde tale om.“

„Som du vil have, jeg skal give mig til at skrive Breve til?“

„Det vilde jeg meget gerne.“

„Og hvad vilde du saa opnaa ved det?“

„Du vilde opnaa en hel Del ved det, — hvad og hvor meget kan jeg ikke overse endnu, men jeg ved, at de Mennesker besidder en Magt, om hvis Styrke vi ikke har nogen Anelse. Det er sandt, hvad han sagde til mig engang: „I Europæere jager efter Maskinernes Kultur, vi søger efter Sjælenes“. Deri ligger efter min Mening Forskellen mellem Vesten og Østen.“

„Hvor traf du ham, din Inder?“

„Han tilbragte otte Maaneder i London for et Par Aar siden. Jeg lærte mere i de otte Maaneder end i hele den øvrige Del af mit Liv, og siden har han, skønt han er saa langt borte, raadet og vejledet mig, ja, frelst mig fra Livsfare.“

„Frelst dig fra Livsfare? Fortæl mig om det, Tom.“

„Jeg ved ikke, om det vil nytte noget, for du vil ikke tro det alligevel, ikke destomindre er det en Kendsgerning, og det interessanteste er, at det er mig, Skeptikeren, som bringes til at tro. Jeg skulde for et halvt Aarstid siden paa Jagt i Skotland, det vil sige, du ved, jeg jager ikke selv, men jeg skulde bo en Maaned hos min Onkel i Jagtsæsonen. En Dag skulde vi foretage en Udflugt. Jeg havde et Par Dage forinden faaet Brev fra min Ven, som skrev, at en stor Fare truede mig og flere af mine Bekendte; vi vilde paa en Køretur komme til en Flod, hvorover der førte en Bro, som var ved at styrte sammen. Det vilde blive heftig Storm og Regnskyl, og hvis vi kørte over den, vilde Blæsten føre Vognen hen over Broens Rækværk, dette vilde styrte i Floden, og de, der var i Vognen, vilde drukne.“

„Aa Tom, du vil vel ikke fortælle mig, at en Mand kan sidde i Indien og forudsige den Slags Ting.“

„Jeg vil kun fortælle dig, hvad jeg selv har oplevet, ikke andet. Den Morgen fik jeg tilfældigvis at vide, at den Vej, vi skulde køre, vilde

føre over en Bro, og Vejret var stormende og regnfuldt. Skønt min Forstand sagde mig, det var Nonsens, kunde jeg alligevel ikke lade være at bede min Onkel opsætte Turen. Selvfølgelig lo han kun af mig, men skønt jeg halvvejs skammede mig over mig selv, var jeg dog ikke til at formaa til at tage med. Om Aftenen kom en Bonde ridende hjem til Slottet og fortalte, at Vognen midt paa Broen var slynget over mod det raadne Rækværk, og min Onkel og alle hans Gæster var druknede.“

„Ja, jeg læste jo om det i Aviserne, Tom, men det maa jo have været et Tilfælde, at din indiske Ven netop skulde omtale det. Et eller andet maa vel have faaet ham til at tænke paa, at de skotske Bjerglande er farlige, og at der kunde ske dig et eller andet; saa har han ønsket, at du skulde være forsigtig, og derfor har han skrevet, som han gjorde.“

„Ja,“ sagde Tom grundende, „saadan noget lignende forklarede jeg mig selv den Gang, men det kan ikke forandre den Kendsgerning, at han mange Uger i Forvejen havde set Begivenheden, saadan som den altsaa kom til at foregaa, og at jeg nu vilde have været en død Mand, om det ikke havde været for det Brevs Skyld.“

„Det er underligt, — ja, det er underligt,“ gentog hun alvorligt. „Aa men Tom, der er saa mange underlige Ting til. Tænk bare paa hvad der sker af uforklarligt. Jeg kan ikke tro, at et Menneske kan have Evner saa langt ud over det sædvanlige.“

„Det er ikke ud over det sædvanlige. Ja, for os, ikke for dem, der er født og opvokset med en Kultur saa meget ældre og saa uendelig meget mere forfinet end vor. Har du aldrig under din Søgen efter sære Modeller truffet Mennesker, der kunde se ud i Fremtiden?“

„Jo'e —“ sagde hun tøvende, „det vel nok, men —.“

„Ja, enten har du eller du har ikke. Der er intet „men“. Du har altsaa truffet saadanne Mennesker?“

„Ja.“

„Hvem?“

„Aa, for Eksempel den Kvinde, jeg skrev om i en af mine første Artikler i denne Serie. Hun kunde læse Breve, der gemtes i lukkede Konvolutter. En Dame bragte hende et Brev, som næsten var ulæseligt, og hun tydede det, eller hvad du vil kalde det, uden at se paa det, tydede ogsaa den Adresse, som stod inde i det. Og det viste sig, at Brevet var fra Damens Søster, som var flygtet fra sit Hjem, havde født et Barn, og nu havde skrevet dette Brev til Afsked til sin Familie, fordi hun havde i Sinde at drukne baa- de sig selv og Barnet. Damen tog Spaakonen med derud til den opgivne Adresse, fandt sin Søster og hendes Barn paa Trappen, paa Vej ud til Døden og fik hende frelst.“

„Der ser du, selv blandt os findes der Enkelte, hvis Følsomhed er saa stor. Og du maa tilstaa, at naar det er bevist, at saadanne Sjælsevner fin-

des, saa kan der ikke sættes nogen Grænse for, hvor langt de kan udvikles.“

„Maaske ikke.“

„Bestemt ikke. Jeg har skrevet om dig til Ghata Sasin. Han har længe beskæftiget sine Tanker med dig. Naar du vil sende dine ud for at mødes med hans, bliver Vejen langt lettere for ham. Jeg har sagt ham, at du er i Fare for helt at opsluges af Interessen for din Skønhed, din Stilling, din Erobrerlyst.“

„Men Tom dog — skammer du dig?“

„Nej, jeg gør ikke. Jeg holder af dig.“

„Og saa udleverer du mig, paa den Maade, til en vildfremmed Mand?“

„Det var ægte, europæisk Tale,“ sagde han med et lille Smil. „Jeg udlevere dig!“

„Og jeg, som aldrig har anet, at du gik rundt og spekulerede paa saadanne underlige Ting. Hvordan er du dog kommen ind i det?“

„Som jeg sagde, gennem Ghata Sasin. Senere har jeg paa egen Haand studeret saa mange Bøger om Yoga, som jeg har kunnet faa fat i. Mere og mere forstaar jeg, hvor langt vi, Vestens Folk, er tilbage.“ Hans Stemme blev alvorlig og indtrængende, og han bøjede sit Hoved tæt ned mod hendes. „Beatrice, — lov mig det, — jeg har aldrig raadet dig til noget forkert, — hvor underligt det end kan lyde for dig, — jeg ved, at der er Farer omkring dig, flere om dig end om de fleste andre, fordi du er, saadan som du er. Giv dig ind under denne Mands Beskyttelse. Afstand kan

ikke skille ham fra det, han ikke vil skilles fra. Hans Tanker vil vaage over dig, de underlige Sjælens Kræfter, som vi ikke kender, men som han ejer. Endnu i denne Aften er jeg sikker paa, at han sender dig Bud, selv om du maaske ikke kan føle det. Du vil engang lære hans Magt at kende.“

Beatrice saa' nervøst paa det højtidelige Ansigt saa nær ved hendes. Hun begreb ikke, hvad der gik af Tom. Intet havde ligget ham fjernere end enhver Sort af Overspændthed eller Mysticisme. Han blev pludselig en anden for hende. En fremmed, men langt mere fængslende Mand. Og han maatte jo elske hende, naar hendes Sikkerhed betød saa meget for ham, at endogsaa hans Skinsyge maatte tie.

„Hvor du er god, Tom,“ sagde hun stille. Og lidt forlegen tilføjede hun: „Jeg kan jo ikke med min bedste Velje tro, ikke lige i Øjeblikket da, at alt dette er saadan som du siger. Men jeg skal gerne lære ham at kende. Skriver han til mig, din Rejse skyldes ham?“

„Du kan ikke tro, at det er saadan som jeg siger? Beatrice — har du da ikke forstaaet, at din Rejse skyldes ham.“

„Min Rejse, — naa, var det nu ikke snarere dig, der vil have mig bort fra den slemme Howard?“

„Mig — ja, men hvem advarede mig — hvem gav mig den Tanke, jeg lod gaa videre til Martens?“

„Tom — du mener da ikke —?“

„Jo — absolut.“

„Nej, det er nu alligevel for fantastisk.“

„Det siger du nu, og du vil snart lære noget andet.“

„Hvis det var enhver anden end dig, Tom, der sagde det, saa vilde jeg le.“

„Du vil komme til at opleve underlige Ting, men jeg vil have den Lykke at vide, at jeg har reddet dig.“

„Reddet mig —.“

„Du ved, hvad jeg mener, Beatrice.“

„Men du overdriver saa forfærdelig. Jeg ved, at du tænker paa Howard, men for det første er han da ikke en ligefrem Forbryder, og for det andet er der intet mellem os, som ikke enhver maa vide.“

„Maaske — endnu —.“

„Ja, Herregud — selv om han saa —.“

„Selv om han saa — erobrede dig, vilde du sige. Saa mener du altsaa, at det var ingen Ulykke. Du kender ikke Howard.“

„Nej, egentlig ikke — det er for saa vidt sandt. Men hvem kender ham, — gør du?“

„Ikke endnu.“

„Saa har du altsaa ikke Ret til at dømme.“

„Jeg ved i hvert Fald nok om ham til at ville gøre alt for at faa dig bort fra ham. Og jeg vil faa mere at vide inden længe.“

„Aa ja, Tom, det har du saamænd bevist, — du sender mig udenlands bare for at skille os

fra hinanden.“ Hun lo halvt fortrydelig, halvt rørt. „Du er Verdens bedste Menneske og jeg kun, — naa ja, kun en Kvinde saadan som min Sort af Kvinder nu engang er. Men prøv ikke paa at forbedre mig. Du vil kun opnaa et maadeligt Resultat.“

„Det er rigtigt,“ han talte fuldkommen alvorligt. „Du har en farlig Natur. Jeg forstaar ikke altid, at jeg holder saa meget af dig, som jeg gør. Du er i Virkeligheden saa lidt min Type som en Kvinde kan være, men —.“

„Men — les extrêmes se touchent,“ lo hun.

„Det maa vel være noget i den Retning, ja.“

„Jeg begriber bare ikke, at du overlader en anden Omsorgen for mig,“ sagde hun med en lille ondsksfuld Klang i Stemmen.

„Fordi han er stærkere end jeg.“

„Aa —“

„Jeg mener, han staar saa højt over mig. Han er hjemme i de Egne, jeg kun er begyndt at famle mig hen imod. Vent, og du vil opleve Ting, du aldrig har drømt om.“

De var nu naaede til hendes Gadedør. I det hun vilde gaa ind, standsede han hende et Øjeblik ved at holde hendes Haand fast.

„Beatrice, — vil du gøre mig en Tjeneste?“

„Det faar jeg vel.“

„Lad være at give Howard din Adresse.“

„Han kan da let faa opspurgt, at jeg rejser til Paris.“

„Ja, men ikke hvor du skal bo.“

„Det har jeg nemt ved at holde hemmeligt, for det aner jeg endnu ikke selv,“ lo hun. „Men tjen mig nu i at være lidt mindre højtidelig. Jeg er vant til at klare værre Skær end jeg anser Howard for at være. Og den drukner ej, som hænges skal, ved du nok.“

Han aabnede Munden som for at svare, men betænkte sig. Til hvad Nytte vilde det være. Beatrice havde Eventyrblodet i sine Aarer. Det kunde ingen forandre. Han tog begge hendes Hænder og trykkede dem fast til Afsked. Han blev staaende en Stund og saa paa Gadedøren, der havde lukket sig bagved hende, som om den kunde fortælle ham om hendes Fremtid. Men Døren var tavs, og medens han langsomt gik hjem gennem det London, der aldrig synes at sove, var det som om Byen for ham blev et Sindbillede paa hans eget Hjerte.

Netop saa uroligt, saa fuldt af skjulte Ting som den var det. Han kendte det ikke selv. Ingen anden kendte det. Men han anede, at der var Kræfter i ham, uhyggelige og ubeherskelige, som ikke maatte faa Spillerum.

Beatrice var en Fare for ham. Alt det kolde og haardnakkede i hans Natur kunde blive til Flamme og Umættelighed, hvis han ikke tog sig i Agt. Han kunde leve, uden at hun elskede ham. Men han var rede til at dræbe, dersom en anden fik Held til at faa hende i sin Vold.

Howard var en slet Mand, det vidste han. Maa-ske var han værre Ting end det. Endnu vidste

han ikke meget om ham, men han vilde faa det at vide. Hvorfra stammede den Magt over Kvinder, som hans brutale og nydende Smil fortalte om, at han var sig godt nok bevidst?

En Mand som Howard kunde ikke elske. En Mand som han kunde begære og maaske begære med en saa tørstig og vild Lidenskab, at han knuste al Mødstand. Men elske kunde han ikke. Og han var troløs til Bunden af sit hensynsløse Sind.

Der var Kvinder, som kaldte paa alt det nænsomme og beskyttende hos Mænd og dulmede de begærende Instinkter. Til disse Kvinder hørte Beatrice ikke. Hun kunde hidse Mænd op. Hun kunde se saa dulgt, saa spottende og saa forjættende paa dem, at de ikke vidste af andet end deres Længsel efter hende. Han forstod disse Sider i hendes Karakter, og han hadede hende for dem. Men samtidig kunde Blodet skyde op i hans Pande ved Tanken om, hvorledes hun maatte være, dersom — dersom — —

Nej, han vilde ikke. Han vilde ikke gøres vanvittig ved disse Forestillinger.

Hun havde været saa skøn i Aften. Da hun sad der i den lave Sofa ved Siden af Martens, havde han maattet tage sit Blik fra hende. Han taalte det simpelthen ikke. Og at vide Howard der inde, i kun en Stues Afstand. Vide at Beatrice havde talt med ham, havde haft hans Mund næsten ved sit Haar, — han havde jo set det alt sammen gennem den aabne Dør, — en

Mand, der kun levede for sine Lidenskaber, — en Kvinde, der foruden sin Intelligens, sin Verdenserfaring, sit Talent havde det mest urovækkende af alle Temperamenter, det, der ikke kan betegnes ved andet Navn end det urkvindelige, fordi det i Følge sin Natur er saa sammensat, saa overraskende, at intet enkelt Ord kan dække det.

Ak, om Beatrice havde været en af disse søde, rene, uerfarne Kvinder, som Mænd drømmer deres første Drømme om. Han vilde have knælet for hende, have tilbedt hende. Og havde hun været saaledes, vilde hun ogsaa have forstaaet og elsket ham, og de vilde have været lykkelige som ingen andre.

Nu var han ved en af disse Skæbnens Tilskikkelser, der synes at gaa ud paa at stille Mennesker i et latterligt Skær i deres egne Øjne, bleven forelsket i en Kvinde, som uden at besvare hans Følelse i fjerneste Maade havde det i sin Magt at pine ham Sjælen ud af Livet og, i værste Fald, gøre ham til Forbryder.

Nej, det var paa Tiden, at hun kom bort. Det var paa Tiden han fik skilt hende fra en Mand, der selv var hjemmевant i det farlige Spil, hun elskede at spille. Det var godt, at Ghata Sasin havde opfattet hende gennem hans Breve og nu vilde lede hende.

Brown tænkte ikke dybere over, hvorvidt ogsaa dette vilde kunne ende med en Elskov, som muligvis vilde overgaa alt, hvad han endnu havde frygtet og lidt under.

Han bragte ikke Ghata Sasin i Forbindelse med nogen Art af Erotik. Han saa i Inderen kun Sjælekenderen, Sjælekunstneren, der formaaede at lede andre Sjæle ved sit Sinds sælsomt udviklede Kræfter.

Visheden herom gav hans mishandlede Kærlighed noget af den samme Dulmen, som det vilde have givet ham, dersom Beatrice var gaaet i Kloster.

Han ønskede nu blot, at de to Dage inden hendes Afrejse var gaaede. At hun var langt borte fra London og fra Howard, — selv om hun ganske vist samtidig derved vilde være borte fra ham.

Beatrice havde givet sin Pige Besked om at negte hende hjemme, ligemeget hvem der saa skulde komme for at tale med hende.

Hun var i en underlig ophidset Stemning, som hun ikke kunde forklare sig. Det kunde neppe være Udsigten til Rejsen, i hvert Fald kunde det ikke være den alene, saa vant som hun var til at flakke rundt.

Hun var vant til at tænke over sig selv, og hun spekulerede en hel Del paa, om hun ikke inderst inde var ked af at forlade Howard og irriteret over, at Tom havde tilladt sig at optræde med saa megen Energi i sin Rolle som hendes Beskytter. Ingen havde bedt ham om det, og jo mere hun tænkte over det, jo mere Lyst havde hun til at bede ham passe sig selv.

Men rejse maatte hun, nu, da det var en Aftale med Martens.

Og det var en dyb Triumf og en stor Fornøjelse at drille Howard, men det var ikke Meningen, at denne Fornøjelse skulde gaa ud over hende selv, og det kom den til, dersom han nu glemte hende.

Mænd var saa flygtige i deres Følelser. London var fuld af smukke Kvinder. Hun var ikke den eneste, der fandt Behag i Howard —

Hun var saa nervøs, at hun mod Sædvane følte en ægte kvindelig Lyst til at sætte sig hen og tude rigtig ud, men hun beherskede sig, baade fordi Taarer gør grim, og fordi hun ikke havde fem Minutter tilovers, og desuden fortalte sig selv, at det var under hendes Værdighed at græde for et Mandfolks Skyld.

Men hun havde en Evne, som hun med al sin stærke Vilje havde opelsket hos sig selv gennem mange Aar, Evnen til at samle sig udelukkende om en enkelt Ting, et enkelt Arbejde, og til at holde alle forstyrrende Tanker borte, saa længe det stod paa.

Derfor naaede hun ogsaa at faa skrevet de to afsluttende Artikler af sin Serie: Fra Dybets Mystik. Hun fik gemt sine værdifulde Sager hen, fik vekslet Penge, saa hun havde nogle Hundrede Francs i sin Taske og telegraferet om Værelse til et lille Hotel, der laa i en Smaagade i Nærheden af Sacre Cœur Kirken.

Brown havde bedt, om han maatte komme og følge til Jernbanen, og hun havde leende givet ham Lov, „fordi,“ som hun sagde, „ingen jordisk Magt ellers vilde afholde dig fra at tro, at jeg flygter med Howard.“

En Timestid før hun ventede ham, ringede hendes Telefon voldsomt. Endnu inden hun havde faaet taget Røret, vidste hun, hvem det var, og Blodet fo'r op i hendes Pande, men hendes Stemme var klar og ligegyldig.

„Det er mig,“ lød Howards Stemme gennem Røret, „hvad skal det sige, at De rejser?“

„Forretninger.“

„Saa, — det talte De ikke noget om forleden Aften.“

„Af den gode Grund, at jeg den Gang intet anede om Rejsen. Det var Redaktøren —.“

„Nej, saamænd var det ikke saa.“

„Nu maa De ikke være uartig. Det var Redaktøren, som bad mig om at rejse og sende Breve hjem til Bladet.“

Uden at hun selv vidste af det, var der kommen en undskyldende og meget blid Klang i hendes Stemme. Hvad havde han i Grunden gjort, at hun absolut vilde pine ham? Hvorfor skulde hun høre efter Tom, som hun ikke var det fjerneste forelsket i, og al hans hysteriske Snak om sin Inder, naar Howard jo i Virkeligheden aldrig havde gjort hende noget værre end det, at han havde gjort Kur til hende?

Hun begreb ikke hvorfor, men i dette Øjeblik fortrød hun Rejsen, blev forbitret paa sig selv og paa hele Verden.

„Naa, ja, det skal jeg nok faa opklaret. Hvor rejser De hen?“

„Direkte til Paris.“

Hun huskede godt sit Løfte til Tom, men at hun var i Paris kunde jo dog ikke skjules, naar Brevene kom derfra.

„Paa hvilket Hotel bor De?“

Hun tav et Øjeblik.

„Hvorfor vil De vide det?“

Nu, da hans Ivrigheid og hans Stemme havde

røbet, hvor meget Fraværelse eller Nærværelse betød for ham, kunde hun igen finde sin gamle, overlegne Tone.

„Paa hvilket Hotel bor De?“

„Paa et, hvor der er Plads til mig.“

„Bliver De længe borte?“

„Saalænge jeg finder godt Stof.“

„Aa Fanden i Vold med Deres Stof,“ lød det nu fuldkommen ubehersket. „Dette her er der ingen Mening i. Hvad skal i det hele dette tosedede Skriveri til. De behøver det jo ikke.“

„Man skal jo leve.“

„Det burde en Kvinde som De aldrig behøve at tænke paa.“

„Det skulde De have sagt til min Mand, men da det jo er ti Aar siden han døde, er det temmelig sent nu at tænke paa det.“

„Alvorlig talt — hvor skal De bo i Paris?“

„Vil De komme og besøge mig? Det var venligt af Dem. Men saa sig Duerne paa Sacre Cœur Kirken Besked, naar De kommer. Saa skal jeg være rede til at tage imod Dem.“

„Ja, drill De bare,“ hans Stemme lød knurrende. „Men hvis De tror, man gør mig til Nar, saa tager De fejl. Vent nu — jeg ved godt, hvem der har Lyst til at blande sig i mine Sager. Men det er en vovelig Sport. Vi ses snart. Levvel. Pral De kun af ikke at have gjort mig den Ære at opgive mig en Adresse. Det er en fuldkommen ligegyldig Sag. Farvel, munter Rejse!“

Røret blev lagt ned, og Beatrice stod tilbage

med en Hjertebanken, som hun skammede sig over, og med et Glimt af Triumf i sine mørke Øjne.

Hvis det var sandt, at Howard aldrig tog en Kvinde alvorligt, hvis det for ham altsammen kun var Leg, saa skulde det i hvert Fald blive ham en dyr Leg.

Hun vilde kaste sig ud i dette spændende Spil, hun vilde.

Hendes Ægteskab, der havde været kun dette korte halve Aar, havde været langt nok til at berede hende en sviende Skuffelse.

Dersom det, hendes Mand havde skænket hende, skulde kaldes Kærlighed, saa var Mænd i hvert Fald ikke værd det, som Kvinder skænkede dem under det samme Navn.

Hendes Mand havde været sygelig, pirrelig, skin-syg, og det fuldkommen uden Grund, for Beatrice havde begyndt sit Liv som Kvinde i absolut Uvidenhed om, at hun ejede Magt til at fængsle saa mange Mænd.

Hun havde i sin tyveaarige Troskyldighed tænkt, at hendes Mand var den eneste, der vilde interessere sig for hende, og at han var den eneste, hun kunde blive optaget af.

Den dybe Skuffelse hans Egoisme og Snever-hjertethed havde beredt hende, havde gjort hende mistroisk overfor smukke Ord og Løfter.

„Saadan sagde han ogsaa, inden vi blev gift,“ foreholdt hun sig selv. „Saaledes lovede han mig ogsaa Æmhed og Omhu, og se, hvorledes han holdt sit Ord.“

Efter hans Død havde hun tilbragt nogle Aar hos en kunstinteresseret Tante, der intet hellere ønskede end at se sin smukke Niece ved Scenen, men hun var bleven skuffet af Teatret, trods den ganske gode Stilling, hun havde erobret, og blev langt mere optaget og tilfredsstillet ved sin Journalistik.

Mange Mænd havde attraaet hende, nogle havde friet til hende, og under dette omvekslende og afekslende Liv havde hendes Karakter, hende selv næsten uafvidende, formet sig temmelig nær op af det Billede, Brown i sin Skinsyge udkastede af hende.

En Kvinde, der mere saa', end drømte. Der 'stolede paa sig selv og kun delvis paa andre. Der stillede større Fordringer end hun turde haabe at se opfyldte. Og som med hver Fiber i sit skønne, sunde Legeme var fuld af Trang til Liv, Virksomhed, Oplevelser. Som forlangte Glæder, siden Lykken ikke var kommen til hende, og som bar i sit Sind som et Ar efter Ægteskabets Saar Trangen til i smilende Selvstændighed at trodse Mænd.

Da Tom kom, med en stor Æske Konfekt og en Buket mørkerøde Roser, fandt han Beatrice i en nervøs, men saare velvillig Stemning. Han tillod sig selv i et svagt Øjeblik at haabe, at Afskeden fra ham maatte have sin Andel i denne Venlighed, men han mærkede alt for snart, at hendes Tanker var langt fra ham.

Han kunde næsten ikke beherske sin utaalmelige Nysgerrighed efter at faa at vide, om Ho-

ward og hun havde talt sammen, men han vovede det ikke.

Hun kunde finde paa at drille eller hun kunde blive fornærmet, og nu vilde han i Fred nyde Glæden over hendes ualmindelige Elskværdighed.

„Blev du færdig med Artiklerne?“ spurgte han pludselig efter en Pavse.

„Ja ja, da. Jeg bragte dem selv ind i det Allerehelligste. Vi kalder Martens „Paven“ henne paa Redaktionen, fordi det er saadan en Valfart, inden man faar Lov at slippe ind til ham. Ved du forresten, hvad man fortæller om ham? Jo, da han var blevet Redaktør tog han alle Bladets unge Medarbejdere samt nogle, der havde bedt om Ansættelse og sagde til dem, at han gav dem fire Timer til at gaa ud i London og søge efter et interessant Emne til en Artikel. Det var ligegyldigt, hvad de valgte, om de interviewede en Politiker, beskrev en Dansesalon, tog et Stemningsbillede fra Byen, opfriskede et historisk Minde, — alt var ligegyldigt, blot Artiklen var frisk og ualmindelig. Hvad der kom ud af Konkurrencen, ved jeg intet om, men det var en pudsig Maade at holde Eksamen over sine Medarbejdere paa, og det ligner Martens fuldstændigt.“

„Mon hun fortæller mig alt dette, for at jeg ikke skal spørge,“ tænkte Tom. „Naa ligemeget — vent —.“

Da hun var kommen ind i Kupéen og bøjede sig ud af det aabne Vindue, saa' hun ham smilende i Øjnene og sagde:

„Saa Tom — nu Farvel og Tak for Rejsen — det er jo dig, jeg skylder den. Men — sig mig — hvornaar har du saa tænkt at komme og besøge mig. For du ved jo altsaa min Adresse — den for andre saa forsigtigt hemmeligholdte Adresse.“

Blodet skød op i hans Pande. Dette var den første Hentydning, der var bleven gjort til Howard, og den forvirrede ham.

Saa sagde han alvorligt:

„Hvis det bliver nødvendigt, saa kommer jeg.“

Hun lo, rystede paa Hovedet ad ham, vinkede, idet Toget satte sig i Bevægelse, og drog et Lettelsens Suk, idet hun lod sig falde ned paa sin Hjørneplads og saa' den graa, tætte Røg svøbe sig om alle Genstandene derude og fuldstændig skjule og opsluge Brown.

Beatrice havde taget en Bog med, som hun besluttede at læse i for at tvinge sig til ikke at tænke.

Hun var træt af sin egen nervøse Stemning. Hun havde en Følelse af, at Fremtiden indeholdt noget, som var mere fuldt af Spænding, mere nervepirrende end hvad hun hidtil havde oplevet.

Hun glemte Brown, men Howard kunde hun trods al Viljeanspændelse ikke blive fri for at tænke paa.

Hun var rasende paa sig selv over det. En Mand skulde ikke have Lov til at beherske hendes Forestillinger mod hendes Vilje. Og da hun saa igen tog fat paa Bogen, og tvang sig til at læse næsten Ord for Ord, kom pludselig Erindringen om, hvad hun havde hørt om Ghata Sasin til hende.

Hun kunde snarest vente Brev fra ham, havde Tom sagt.

Noget saa fjollet, saa underligt. Hvad kunde det vildfremmede Menneske finde paa at skrive til hende om?

Tom maatte naturligvis have fremstillet hende for ham saaledes, som han bildte sig ind at kende hende. Farlig, koket, intrigant — Himlen ved hvad

mere. I hvert Fald som en Sjæl, der haardt trængte til en hjælpende Haand, skulde den ikke fortages i Verslighed.

Det var ikke noget særligt smigrende Billede, og hvis Tom og denne Inder troede, at hun sad og sønderknust afventede deres Bistand, saa tog de fejl.

Hun afventede ingen ukaldet Bistand, og hun ønskede ingen.

Hun havde i saa mange Aar forstaaet at finde sin Vej frem i denne vanskelige Verden ved Hjælp af sine Hjælpemidler, at hun paa Forhaand var godt oplagt til at afvise enhver ukaldet Haandsrækning.

Det var og blev uforskammet af Tom at blande sig i hendes Sager, men —

Hun kendte Mænd godt nok til at vide, at de ikke gjorde sig saa megen Umage for en Kvindes Skyld, dersom der ikke laa erotisk tvingende Momenter bagved.

Hun havde gennem Aarene lært at bruge sine Øjne og set, at naar deres erotiske Interesse overfor en Kvinde dør, saa er al anden Interesse samtidig dødsdømt, og at en Kvinde, der vil erobre sig en Plads i Tilværelsen og er ene om at forsvare den, gør klogt i at regne med enhver erotisk Indflydelse, hun er i Stand til at udøve, selv om denne Indflydelse gælder en maaske ubetydelig og uinteressant Mand.

Folk vil undertiden give denne Viden Navn af Spekulation, og den er det, lige saa meget som

enhver anden af vore Handlinger, der lige fra vor Fødsel har mere eller mindre af Spekulation i sig.

Det spæde Barn benytter sig af de Kunstgreb, Moder Natur lærer det, for at opnaa et Stykke Legetøj.

Ungdommen smigrer og overtaler med sine Midler for at opnaa, hvad den vil.

En Hestehandler bruger sine Kneb for at købe et Dyr billigt eller faa et fejlfuldt afsat som fejlfrit, akkurat som Gadens Pige, der maler og pyn-ter sig for at opnaa den højeste Pris.

Den Mand, som vil frem i Verden, bruger lum-ske eller brutale Midler for at naa det, ligesom nu hans Natur og Forholdene er til. Og den Kvinde, der ligeledes vil frem og for hvem Vejen er saa ulige mere trælsom, fordi det nu engang er Mændene, der har bygget denne Tilværelse op, skal nok lære, dersom hun er klog, at hun ikke bør lade haant om selv en nok saa beskeden og uanselig Hjælper.

Beatrice havde set dette. Hun havde mere end een Gang bemærket, hvorledes en Kvinde, der endnu ikke havde erobret sit Omdømme, var bleven skubbet i Forgrunden, hen imod de indflydelsesrige Mænd, gennem de upaaagtedes Beundring.

Le bruit court — der hviskes mellem de bagerststaaende at hun er smuk, attraaværdig. Den dæmpede Hvirken bliver til en Mumlen, der naar frem til Rækkerne foran. Der mumles højere, og denne Mumlen vokser tilsidst til et Raab, som

faar selv de forvænte, skeptiske og optagne til at vende deres Opmærksomhed mod den nye, ukendte Stjerne.

Beatrice havde set dette med andre og erfaret det med sig selv.

Hun holdt af Tom, fordi han saa ubetinget beundrede hende. Og for en Ting til, — fordi hun inderst inde med hele sin Naturs Styrke afskyede de Mænd, der omgav sig med en Skare pjattede og paatrængende Kvinder, hvis Smiger de ikke havde Forstand til at tage for, hvad den var værd. Og til dem hørte han visselig ikke.

Hun holdt af Tom Brown, og hun undervurderede ikke den baade direkte og indirekte Støtte, han var i Stand til at yde hende, og var taknemlig for den, men hendes udviklede Uafhængighedsfølelse oprørtes ved at skulle ledes af ham mod en Skæbne, hun ikke selv havde nogen Tilbøjelighed for.

For alt dette med Inderens Magt over Sjæle, dersom det da ikke var Vrøvl altsammen, vilde det da ikke være at miste i hvert Fald en stor Del af sin Selvbestemmelsesret og give sig ind under en andens Vilje?

„Nej, jeg vil ikke,“ fo'r det halvhøjt ud af hende, og forskrækket over sin Selvforglemmelse løftede hun Hovedet og saa' lige ind i Ansigtet paa den Mand, der sad overfor hende.

Han kom til at smile og gjorde en let Bøjning med Hovedet ved at møde hendes Blik, og hun lo og sagde „Undskyld.“

„Man kan da saa let komme til at læse højt, naar man rigtig er optaget af en Bog,“ svarede han, og noget i det muntre, udtryksfulde Ansigt fik hende til at ønske at fortsætte Samtalen.

Han var en Mand paa vel op imod halvfjerdsindstyve Aar. Hans Haar var næsten hvidt, men tykt og stridt, og han strøg ofte Haanden hen over det, som strøg han en Manke. Han gjorde ikke Indtryk af at være en fornem Mand, men hans smaa, blanke Øjne straaede af Iagttagelseslyst og Venlighed.

„Jeg ved ikke — jeg tror, jeg tænkte højt.“

„Det kan jeg saa godt forstaa. Hvor let kan man ikke faa flere Tanker ind i sit Hoved end man synes, der er Plads til derinde,“ smilede han og bankede sig paa Panden. „Mange Gange, naar jeg faar fat i et særlig interessant, gammelt Stykke, — jeg er Antikvitetshandler, — i Paris naturligvis,“ føjede han til, som vilde han for alt i Verden ikke mistænkes for at være det noget andet Sted i Verden, „og jeg saa staar med det i Haanden og prøver paa at læse dets Historie, dets personlige Historie, mener jeg, dets Oplevelser, saa snakker jeg ofte højt med det, som om det bedre kunde forstaa og svare, naar det hører min Stemme. Aa, jeg har lært de underligste Ting at kende paa den Maade.“

Beatrice saa' paa den løjerlige gamle Mand og tænkte, at hans Ansigt forekom hende bekendt.

„Javist,“ svarede han, skønt hun ikke havde sagt et Ord, „javist er det godt muligt, at vi har

set hinanden før. Maaske har De været inde hos mig. De har sikkert tidligere været i Paris.“

„Flere Gange.“

„Det kunde jeg tænke mig. De taler saa godt Fransk, og De er vant til at rejes. Aa ja, det kan jeg da nok se, — jeg kan altid se paa et Menneske, om det føler sig hjemme i en Kupé eller ikke. Jeg selv har rejst den halve Verden rundt, paa Forretningens Vegne. Jeg har set mange Lande, mange Mennesker. Jeg har været i Ægypten, i Indien —.“

„I Indien —,“ udbrød hun uvilkaarligt.

„Ok ja, rigtignok, i lang Tid. Det interessante Land i Verden. Dersom jeg kunde tænke mig at opgive Antikvitetshandelen og Rue Baudin, hvad jeg selvfølgelig ikke kunde, vilde jeg ikke bo andre Steder end i Indien. Men naturligvis — enten er man Pariser eller man er det ikke. Og jeg er ægte, indfødt, ikke af disse, der kommer allevegne fra og kalder sig Parisere, fordi de har rendt tre Gange op og ned ad Boulevarterne. Men jeg kunde fortælle Dem meget derovrefra.“

„Rue Baudin — bor De der? Det maa være lige i Nærheden af det Hotel, hvor jeg har bestilt Værelse.“

„Det var da morsomt,“ den lille snakkesalige Mand syntes endnu mere oplivet end før ved Udsigten til at denne smukke Englænderinde vilde slaa sig ned i hans Omegn, „saa maa De komme og se mine gamle Sager, — ogsaa mine gamle

Sager fra Indien. De maa endelig komme. Jeg mener ikke som Kunde, men som Gæst. De vil synes om Butikken.“

„Det vil jeg uden Tvivl,“ svarede Beatrice. Den sære gamle Mand morede hende mere og mere. „De maa jo ogsaa se mange underlige Mennesker, gør De ikke, mange sørgelige Skæbner, naar Folk kommer og sælger for Eksempel deres Arvestykker og saadan noget.“

„Ja, det kan De tro, det kan De tro, Lady. Mange, mange underlige Skæbner. Rige Mennesker, der sælger for at dække en Forbrydelse, fattige, der sælger for Brød eller Brændevin eller for at holde fast paa deres Pige. Det er maaske ogsaa derfor, jeg aldrig har giftet mig. Jeg har haft saa travlt med alle de andres Hændelser, at jeg ikke har haft Tid til at opleve noget selv. — De holder maaske ogsaa af at studere Folk?“

„Meget. Det er mit Haandværk. Jeg skriver om Mennesker.“

„Aa, saa, nej, tænk hvor morsomt. Saa maa De endelig komme til mig. Jeg kender alle mulige Slags Folk. Jo løjerligere de er, des mere synes jeg om dem. Og skal jeg sige Dem hvorfor, Lady. Ser De, det er kun dem, der oplever noget, som forstaar noget af, hvad der foregaar udenom dem. Naar nogen siger til mig: „Det er dog en sær Snegl, den George, ikke sandt, Far Boudon?“ saa svarer jeg: „Er han en sær Snegl, saa er det vel, fordi han ikke gider lave sig anderledes end han er. Han har set saa meget af

Livet, at han ikke synes, det er Ulejligheden værd at spille Komædie. Saa er han, som han er, og vi er allesammen sære Snegle, hvis vi bare ikke stiller os an.“ Og hvorfor stiller vi os an? Hvem tror alligevel paa, at vi er saa dydige og saa fromme og saa ærlige, som vi skaber os. Ingen. Vi ved, vi lyver, og saa regner vi med, at den anden, han lyver ogsaa. Det er klart. Og det er ogsaa rigtigt.“

„Hedder De Boudon — ligesom Gaden?“

Den gamle lo, som om han godtede sig stolt over en Æresbevisning.

„Nej, jeg gør saamænd ikke. Nej. Men ser De, Folk synes jo, at Gaden og jeg, det er eet. Jeg er jo født i den Stue, hvor jeg endnu hver Aften lægger mig til at sove. Jeg er fem og tred-sindstyve Aar, og jeg er omtrent det eneste Menneske, som aldrig har boet andre Steder. Alle Mennesker kender mig. Mange Udlændinge med. De kan spørge enhver Turistfører om Far Boudon, og han vil vise Dem mig. Jeg kender Gaden bedre end min egen Lomme, for den skifter dog somme Tider. Jeg kender hvert Menneske i den. Dersom jeg ikke vidste bedre, vilde jeg tro, at vi var lige gamle, den og jeg.“

„Saa der kommer mange Udlændinge til Dem?“ spurgte Beatrice, mest for at holde en Samtale, der morede hende, vedlige.

„Det kan De tro, allevegne fra. Og jeg ser paa dem, og jeg kan kende, fra hvilket Land de er, bare ved at se, hvorledes de kommer ind i Butik-

ken, uden at de behøver at lukke Munden op. Og ofte kommer der Udlændinge, som jeg har truffet for mange Aar siden i deres eget Land, og de siger til mig: „Goddag, Far Boudon, kan De se, jeg har ikke glemt mit Løfte til Dem. Og her er jeg, og hvordan staar det saa til?“

„Men hvordan kan De tale med dem — Far Boudon?“

Han saa' smilende op, som havde hun sagt ham en Kompliment, ved at nævne hans Navn.

„Jo, jo, det kan De tro, jeg kan. Jeg taler Engelsk næsten lige saa godt som Fransk, og jeg kender et Hundrede Ord eller saa i mere end ti Sprog. Det er saa let for mig og desuden maa jeg det jo for Forretningens Skyld. Og i Ægypten og Indien, der kan jo Alverden lidt Engelsk.“

„I Indien,“ gentog Beatrice tankefuldt, „kender De mange derovre, personligt mener jeg?“

„Aa mange, mange,“ svarede den lille Mand livligt. „Det er henrivende Mennesker, helt anderledes end vi, mere henrivende. Flere er kommen til Paris og har opsøgt mig. En af dem, — han er, tror jeg nok, den klogeste Mand, jeg kender, — boede for to—tre Aar siden mange Maaneder i Paris og kom ofte hos mig.“

„Hvad — hvad hed han?“ stammede Beatrice. Noget i hende tvang hende til at spørge.

„Hans Navn er Ghata Sasin. Han er ofte i Europa. Jeg venter ham hertil om et Aar eller saa. Ham maa De se, dersom De er hos os til den Tid.“

„Ja, ham maa jeg se,“ gentog Beatrice med en pludselig Følelse af, at Blodet løb bort fra hendes Hjerne og at en blaa Taage langsomt bølgede forbi hendes Øjne. „Han — han maa være en mærkelig Mand,“ vedblev hun og hendes Stemme lød, som talte hun i Søvn.

„En mærkelig Mand, en god Mand,“ svarede den lille Antikvitetshandler med overbevisende Iver. „De vil sikkert lære ham at kende. Jeg ved, at han kan saa mange Ting, der forekommer os ganske taabelige og umulige, og saa er det dog ganske dagligdags for ham. — Men jeg ser, at De er træt. De er ganske bleg. Tillad mig at lægge denne Pude bag Deres Ryg, — — — jo, jo, De maa give mig Lov — og lån Dem saa tilbage. Kvinder maa passe paa deres Sundhed. De maa bestemt prøve paa at sove. Jeg kan se paa Dem, at De trænger meget til det.“

Beatrice gjorde ikke Modstand. Hun lod den gamle Herre stoppe Pudens bag hendes Ryg og lænede sig tilbage i sit Hjørne med en Fornemmelse af en altovervældende Træthed.

Hvad var det dog, der var sket med hende?

I samme Øjeblik, Far Boudon nævnede Ghata Sasins Navn, og den blaa Taage var kommen bølgende hen imod hende, havde hun faaet en underlig Forestilling, et Syn, kunde det næsten kaldes.

Fra den blaa Taage var der dukket frem, uendelig fjernt syntes det, og utydeligt i Begyndelsen, senere mere klart og langsomt nærmende

sig, et Ansigt med et Par meget mørke, meget alvorlige Øjne.

Blikket havde været rettet imod hende, hun syntes, det holdt hende fast og drog hende imod sig gennem den bløde Taage, og hun vidste ikke, om det havde været i Timer eller i Sekunder.

Saa trak det mørke, fremmedartede Ansigt sig tilbage, Taagen opløstes, hun sansede igen den gamle Antikvitetshandlers Stemme og følte det, som vaagnede hun af en Besvimelse.

Hendes Bleghed maatte altsaa have været paa-faldende, siden han omtalte den saa ængsteligt, og hendes Træthed var virkelig nok.

Hun havde neppe faaet lagt sig tilbage, inden hun sov.

Den eneste af sine Bekendte, som Beatrice havde bestemt sig til at opsøge, og ogsaa den eneste, hvem hun ønskede skulde vide, at hun opholdt sig i Paris, var en Ungdomsveninde af hende, en Madame Jeanne de Barteille.

Hun var henimod en halv Snes Aar ældre end Beatrice, men med de franske Damers sædvanlige, for alle andre uopnaaelige Ynde, virkede hun endnu fuldkommen ungdommelig og saare indtagende.

Hun var lille og dejligt skabt, havde meget mørke Øjne, der straaede af Lune og Intelligens, en Mund, om hvilken en Mand engang havde sagt, at den var et Æventyr, man aldrig kunde blive ked af at læse, og med et Humør, som havde baaret hende uskadt og stærk igennem Aar fulde af Vanskeligheder og Sorger.

Hun var bleven gift ganske ung, havde bragt sin Mand en stor Medgift, som han i Løbet af faa Aar havde faaet gjort Ende paa ved at hengive sig med utrættelig Iver til alle de Laster, der findes.

De havde et eneste Barn, en Søn, som Jeannes Ømhed samlede sig mere og mere udelukkende om, eftersom hun drog sig stadig mere bort fra

Manden og efter flere Aars Kamp og ved at paa-vise legemlig Vold og Mishandling fra hans Side, opnaaede hun endelig retslig Tilladelse til at leve adskilt fra ham.

Fuldkommen ruineret flyttede hun saa hen i en Fattiggade i Mont Martre Kvarteret og begyndte at pynte Hatte.

Det gik saaledes som det næsten altid gaar, naar en energisk og taalmodig Kvinde sætter al sin Kraft ind paa sit Arbejde. Forretningen voksede, maatte udvides, og Madame Jeanne kunde den Aften, Beatrice ringede paa hendes Dør og gav sit Kort til en fiks Stuepige, modtage sin Ungdomsveninde i en henrivende og smagfuld Lejlighed, hvor hvert Møben og hvert Tæppe var betalt med de Titusind smaa Sting, hendes utrættelige Hænder havde syt.

Hun sad endnu ved Middagsbordet, da Beatrice kom, men rejste sig straks og løb ud og tog imod hende.

„Men sødeste Beatrice, det var en Overraskelse. Kom dog ind — hvorfor har du ikke skrevet, — hvor du ser rask ud — bliver du længe?“

Hun havde en hurtig og hjertelig Maade at tale paa, og hendes smukke Ansigt lyste af Glæde.

Beatrice maatte fortælle om Grunden til sin Rejse, og Jeanne var fuld af Interesse og sagde, at hun glædede sig urimeligt — til at læse, hvad Beatrice skrev.

Saa fortalte hun selv om sin store Søn, der for Tiden var i Amerika for at besøge sin Slægt

der, og som tog sine Eksaminer saa udmærket og som virkelig „var et Vidunder af en ung Mand.“

„Hvor Skade, at du ikke har en Datter, Beatrice, saa skulde Maurice og hun sandelig have haft hinanden.

„Aa Tak — Ægteskab —.“

„Ja, naturligvis, jeg indrømmer; men Maurice er ikke som andre Mænd. Jeg har opdraget ham storartet, naar jeg selv skal have Lov til at sige det. Du ved, at enhver Medaille har to Sider. Det har enhver Egenskab ogsaa. Saa er det altsaa det gælder om at uddybe den heldige Side og bortglatte den anden.“

„Og det har du gjort ved Maurice,“ lo Beatrice, der altid følte sig oplivet og stærk under Jeannes Paavirkning.

„Akkurat, det gjorde jeg. Jeg tog hans medfødte mandlige Egoisme og viste ham, at han ikke vilde faa den tilstrækkelig tilfredsstillet, dersom han ikke var klog.“

„Hvadfornoget—.“

„Ja, hør nu. Jeg sagde til ham. Du er fordringsfuld, min Dreng. Du forlanger at blive lykkelig. Godt. Det beror paa dig selv alene. Du har et udmærket Helbred, du er køn, godt begavet, vi har heldigvis nu Penge nok til at du kan vælge den Vej i Livet, der passer dig bedst. Du ser, at du saaledes er ualmindelig heldigt stillet, og Skam faa du, dersom du spiller dine Kort daarligt. Vi sætter nu, at du kommer til at elske en

ung Pige og gifter dig med hende. Saa maa du straks være klar over, at Glæden er som en Blomst. Den vil vogtes og forkæles, ellers visner den. Idet du sætter alt ind paa at fylde dit ægteskabelige Liv med Glæde, styrker du din Lykkes Vækst. Ved at give efter for pludselige, intetsigende erotiske Tilskyndelser, underminerer du den, og det vil i det lange Løb hævne sig, — ikke alene paa hende, men tro mig, mest paa dig selv. En lille Kølighed, en lille Tilsidesættelse af hende, besvares med et haardt Ord, en bitter Tanke. Dermed er en Aftenstund ødelagt for jer begge. I Begyndelsen vil I begge sørge over, at dette kunde ske. Senere vil det blive jer til Vane, — og husk saa, at ikke en eneste Time nogen Sinde vender tilbage. Man kan ikke gøre godt igen, fordi den Tid, der er tabt, aldrig mere kan findes. Sløser du din erotiske Trang bort hos andre, dør naturnødvendigt din Længsel efter hende, og uden Længsel ingen virkelig Glæde.“

„Og du tror, han tager efter dine Raad?“

„Det tror jeg bestemt, fordi jeg i alle Forhold har prøvet at opøve ham til at faa den fineste Essens ud af alle Nydelser. Jeg har kultiveret hans Smag. Jeg har vist ham, at Ventetidens Tvang forhøjer Opnaaelsens Sødme.“

Beatrice saa' tvivlende og smilende paa det livlige Ansigt.

„Ja, vi kan haabe det. Jeg for min Part er mere end skeptisk.“

Madame Jeanne lo.

„Det er jeg saa vant til, det gør ikke noget. Men nu vil jeg ikke snakke hele Tiden. Fortæl noget om dig selv. Fortæl om fælles Venner. Hvordan har Howard det?“

Trods hendes Forsøg paa at se ligegyldig ud, opdagede de kloge Øjne ved hendes Side udmærket, at der kom en nervøs Trækning over Beatrixes Ansigt.

„Han har det godt. Jeg var i Selskab med ham hos Martens to Dage inden jeg rejste.“

Jeanne sad et Øjeblik, som betænkte hun sig paa, om hun skulde tie stille eller gaa videre. Saa udbrød hun:

„Husk, hvad jeg har sagt før, — Howard er ingen god Mand.“

„Aa god — jeg er over den Alder, hvor jeg gaar rundt og venter Godhed. Finder man den, er man taknemlig. Men jeg forudsætter den aldrig. Jeg har set for meget af Livet.“

„Du har ikke set nok, det er Sagen. Jeg har ikke haft det bedre end du, har jeg vel? Men jeg er ældre, og jeg ved, at Godheden er der, den gemmer sig ofte godt og langt inde, men den er hos enhver. Hele Sagen er, om vi forstaar at kalde den frem eller ikke.“

„Ja Tak, men det er anstrengende.“

„Slet ikke. Tror du ikke paa Sugestion?“

„Det er man jo næsten nødt til.“

„Saa tror du ogsaa paa Tankernes Kræfter?“

„Nej, men Jeanne dog?“

„Hvad er der.“

„Aa, jeg ved ikke. Det er saa underligt. Ja, det er en lang Historie — — men — men det er som om jeg i den sidste Tid ikke kan se et Menneske, uden de begynder at tale om saadan løjerlige Ting.“

„Det er ikke løjerlige Ting. Det er ganske naturlige Ting. Hvis du sidder og vil overtale et Menneske til noget, bevise noget, mærker du saa ikke en Strøm af Viljeoverførelse til det Menneske? I ganske daglig Tale kalder man det: vinde nogen over til sit Standpunkt. Det er jo saadan noget, som vi i det smaa gør hver eneste Dag, naar vi faar en anden til at se en Ting med vore Øjne. Det er det, som Inderne kan i saa uendelig meget større Maalestok. Hvis en Fakir faar dig til at tro, at det Frø, han lægger ned i Sandet, vokser op for dine Øjne til en Palme, saa gør han ikke andet end at tvinge din Vilje saaledes ind under sin, at du tænker hans Tanker, og ind i din Fantasi tvinges de Billeder, hans Fantasi skaber.“

„Men har jeg da ingen Vilje selv?“

„Jo, naturligvis. Hans er blot stærkere end din.“

„Men paa den Maade —.“

„Paa den Maade bliver der i Virkeligheden kun een virkelig Magt i Verden, og den hedder Tankens.“

„Hvor det er underligt.“

„Slet ikke — for os, der i Indiens Kultur — — hvorfor farer du sammen?“

„Aa, det var ingenting. — Du vilde sige?“

„Jeg vilde sige, at for os, der i Indiens Kultur ser den eneste Redning for Evropa, er dette ganske naturligt. Vi har Pengenes Magt og lader den regere os. De har Tankens Magt, og engang vil de til Vestens Frelse lære os den.“

„Jeg ved ikke,“ Beatrice rystede paa Hovedet, som rystede hun noget ubehageligt bort, „jeg holder af det reelle. Dette er mig altsammen for ubegribeligt. Det er næsten uhyggeligt.“

„Det er kun fordi du ikke forstaar det rigtigt, vent.“

Beatrice sad og undrede sig over, at Jeanne brugte næsten de samme Ord, som Tom Brown havde brugt den Aften, de fulgtes ad fra Redaktørens Selskab, og Følelsen af, at der virkelig vilde komme noget til hende, som var udover det dagligdags, blev stadig stærkere.

„Jeg skal nemt bevise dig, at jeg har Ret,“ vedblev Jeanne. „Kender du ikke dette, at man kan møde et Menneske paa Gaden, et vildfremmed Menneske, og øjeblikkelig faa en Følelse af, at man burde kende dette Menneske, at der er en sjælelig Forbindelse tilstede?“

„Jo, naturligvis kender jeg det,“ svarede Beatrice modstræbende.

„Naa, — det er saamænd ikke længere siden end i Forgaars, jeg kom gaaende henad Boul. Mich, — saa er der pludselig en Mand, som ser paa mig, han bøjede Hovedet hen imod mig og blev ved at se mig ind i Øjnene, saalænge han gik forbi. Vi gik begge meget langsomt, der var

ingenting frækt eller blot uopdragent i hans Maade at se paa, — blot som var det en Ven, der efter en lang Skilsmisse saa mig igen og ikke maatte standse. — Er det nu egentlig ikke nogle taabelige og skadelige Love, Mennesker stiller op, — denne Mand og jeg var bestemte til at være Venner, jeg ved det, og i Stedet for maatte jeg for ikke i hvert Fald overfor mig selv at faa Udseende af at være upassende, gaa min Vej og se ligegyldig ud. Det var det eneste passende, ganske vist — men maaske vilde vi have faaet saa megen Glæde at være sammen. Men det vilde have været uanstændigt, om jeg var standset. Derimod er det passende og anstændigt, at de utaaleligste Mennesker sidder og plager Livet af En med dum Snak, blot man har været inviteret i Selskab sammen med dem.“

„Jeg kender godt dette, at man kan føle som var man Ven med et Menneske ved første Øjekast, — og Uven forresten med.“

„Selvfølgelig, det kender vi alle. Hvert Menneske har sin sjælelige Atmosfære, som omgiver det, aldeles paa samme Maade som Luften omgiver Jorden. Naar saa denne Atmosfære berøres af en den modsat og ubehagelig anden Atmosfære, saa opstaar det, man kalder Antipathi. Men hvorfor, — fordi der i en anden, tidligere Tilværelse var Fjendskab mellem disse to. — Jeg kan ikke begribe, at du aldrig har tænkt over disse Ting, Beatrice. Og omvendt.“

„Det har jeg forresten — i den sidste Tid.“

Jeanne saa' et Øjeblik skarpt paa Beatrice. Saa udbrød hun:

„Tag dig i Agt for Howard — han vil dig intet godt!“

„Men Jeanne dog—.“

„Allerede da jeg i Sommer saa' jer sammen, tænkte jeg det. Nu da jeg stadig har læst og tænkt over disse Ting, ser jeg det endnu klarere. Han har stor Magt over dig — men ikke til det Gode.“

„Nej, hør nu Jeanne.“

„Det er som jeg siger. Der har været noget mellem jer, før, i en tidligere Tilværelse. En stor Lidenskab maaske, jeg vilde snarest tro, at der var fulgt Blod og Forbrydelse med den. Paa en eller anden Maade har I syndet haardt mod andre, maaske ogsaa imod hinanden. Dersom du var saaledes inde i disse Ting, som jeg er, vilde du selv kunne se det.“

„Men Jeanne — det er jo uhyggeligt.“

„Slet ikke. Vi soner i det ene Karma, den ene Tilværelse, hvad vi forbrød i den anden. Du er svag overfor Howard — og tag dig i Agt — ellers vil der komme Ulykke over dig fra ham.“

Beatrice var sprungen op og stod foran Jeanne med vidt opspilede Øjne og rystende over hele Legemet.

Hun begreb ikke, at det var den glade, dygtige, ligevægtige Veninde, som sad der og sagde

saa mange tilsyneladende forstyrrede Ting til hende.

„Jeanne, hvad gaar der af dig, — er du bleven Spaakone?“ udbrød hun tilsidst forbitret.

„Det kan man godt sige, — vi, der arbejder med Yoga, ser det, I andre ikke kan se.“

„Gør du da det — du ogsaa?“

„Jeg ogsaa — saa kender du andre?“

„Jeg har i hvert Fald hørt om det.“

„Jo, jeg arbejder meget med det. Jeg har længe aldrig villet tale om det, fordi jeg nu engang er Skeptiker, og jeg vilde ikke vedgaa, at jeg var med i noget, der maaske vilde vise sig at være Humbug. Det er ikke Humbug. Det er den ældgamle, evige Sandhed og Visdom.“

Beatrice hørte neppe, hvad hun sagde. Der var jaget en Forbitrelse ind i hende, som hun næsten ikke kunde beherske.

Hvad kom Howard og hendes Forhold Folk ved! Hvad lignede det, at hun ikke kunde gaa et Skridt uden at høre Advarsler. Hun var gammel nok til at passe paa sig selv. Nu vilde hun netop vedligeholde Forbindelsen med ham.

Hun rejste sig hurtigt.

„Farvel Jeanne, jeg maa desværre gaa nu.“

Den anden saa overrasket ind i hendes ophidsede Ansigt.

„Men hvad er der dog? Er du vred.“

Beatrice lo anstrengt.

„Vred, — nej, hvad skulde jeg dog være vred for. Jeg synes bare, I er saa løjerlige allesammen.

Men jeg kommer snart igen. Der er blot noget, jeg absolut skal have afsted til Bladet i Aften.“

Jeanne følte sig fuldkommen overbevist om, at dette ikke var sandt, men hun kendte Beatrice, og vidste, at det eneste kloge var at lade hende gaa, naar hun vilde.

„Ja ja da, det var kedeligt. Jeg havde troet, du vilde være bleven i Aften. Men saa en anden Gang.“

„Snart, snart, —“ Beatrice kyssede hende, allerede en Smule angerfuld, „hils Maurice, naar du skriver. Jeg bor Hotel Cloche. Det er jo ikke saa langt herfra. Farvel og paa Gensyn.“

Da hun var kommen ned paa Gaden, var hun i en Stemning saa nervøs, saa irriteret og saa barnagtig ulykkelig, at hun havde haft mest Lyst til at finde en mørk Krog til at gemme sig i og tude.

Hun syntes pludselig, alting gik hende imod. Alle Mennesker ærgrede hende. Hun havde haft det saa rart hjemme i London. Hvorfor var hun saa rejst? Fordi en skinsyg Mand vilde skille hende fra Howard.

Og neppe opsøger hun den bedste Veninde, hun har i Paris, før hun ogsaa begynder at ærgre hende.

Men hun vilde — hun vilde, — hvad vilde hun egentlig?

Med Øjnene fulde af Taarer af Flovhed over sig selv og en forbitret Fornærmethed med alle andre, kaldte hun paa en Bil og kørte til sit Hotel.

Ogsaa det ærgrede hende. Alting her var saa smaat og saa tarveligt. Det var ganske vist valgt saaledes med Vilje, fordi hun meget lettere kunde gaa og komme i sine Forklædninger, naar hun boede et saadant Sted, end i et stort Hotel.

Men i Aften var der ikke een Ting, som hun ikke fandt utaalelig.

Hun savnede sine smukke Stuer, hun savnede Redaktionen, Kammeraterne deroppe, som hun trods smaa Brydninger alligevel altid følte sig solidarisk med. Hun savnede Martens, hans gemytlighe, kloge Øjne.

Og maaske, — hun sagde det ganske højt til sig selv, medens hun kastede sine Gadesko hen i Krogen og stak sine Fødder i et Par bløde Morgentøfler, — maaske savnede hun i Virkeligheden Howard mest.

„Hvis han kom i Aften, saa — — ja, maaske blev jeg saa glad, at jeg blev stærk nok til igen at drille ham,“ sagde hun til sig selv, medens Taarerne nu ganske ubehersket styrtede ud af hendes Øjne, „men jeg tror det ikke, jeg tror det egentlig ikke. Hvorfor skal jeg aldrig have nogen til at kæle for mig og tage sig af mig og passe paa mig. Jeg er vel nok et Kvindemenneske, selv om jeg kan lave ordentligt Arbejde. Men naar I allesammen bliver ved at drille mig, saa skal I bare faa at se, — —“

Hun begyndte at klæde sig af i rasende Fart. Børstede sit Haar skødesløst og sprang over en hel Del af disse smaa Ting, som hører til et sam-

vittighedsfuldt Toilette, og som Kvinder, der er omhyggelige med deres Skønhed, altid passer paa at faa gjort.

„Det er jo ligemeget, om jeg er køn eller grim. Jeg skal jo bare gaa her og slide og skrive, indtil jeg en Dag bliver saa led ved det altsammen, at jeg gaar i Seinen eller i Themsen, eller hvor det ellers kan træffe sig. Men det kan jo ogsaa være ligegyldigt. Naar jeg er væk, kan I i hvert Fald ikke drille mig mere eller blande jer i mine Sager og sende mig bort, — jeg gad vide, hvilken Kvinde Howard gør Kur til i Aften, medens jeg her gaar i Seng med Hønsene og tuder mig grim. Men vent bare.“

Det stod ikke hende selv klart, hvad hun egentlig mente med de sidste Ord, men de trøstede hende og hun gentog dem for sig selv, idet hun sov ind, endnu med vaade Kinder, og en meget barnagtig, men derfor ikke mindre smertelig Følelse af at være det mest forladte og mishandlede Væsen paa den hele Jord.

Beatrice drømtel

Hun syntes, at hun stod alene paa en udstrakt Eng og følte sig ulykkelig til Mode. Engen var saa stor, at hun ingen Ende kunde se paa den, og Skyerne drev mægtige og vilde afsted under en graa og tyngende Himmel.

Hun forstod, at hun skulde over den Eng for at naa, hun vidste ikke selv, hvilket Maal, og hun begyndte at gaa, skønt hendes Fødder syntes at klæbe til det stridige Græs af Træthed.

Der var nøjagtig den samme Følelse af Forurettelse og Haabløshed over hende, som den Gang hun faldt i Søvn. Kun forstærket ved en Fornemmelse af Angst for noget, hun var nødt til at gaa hen imod, skønt hun vidste, dette noget var ulykkeligt og maaske brødefuldt.

Hun gik længe. Og pludselig begyndte de vilde, drivende Skyer over hendes Hoved at sænke sig ned foran hende og antåge Form. De dannede Billeder. Hun maatte stirre paa dem, skønt de gjorde hende angst, og hun vidste samtidig, at hun paa en ubegribelig Maade var med i de Hændelser, som fremstilledes for hende, skønt

hun samtidig var en interesseret og beængstet Tilskuer.

Hun saa' for sig en Sal, nøjagtig Magen til en, hun engang havde set i det udgravede Pompeji.

Gulvet var af smaa tærnede Marmorfliser, i Baggrunden stod en Løjbænk dækket af Tæpper, hvor hun selv sad, og foran hende stod to Mænd, aabenbart parate til at fare løs paa hinanden. Ansigterne var fortrukne, og den ene af Mændene førte stadig Haanden ned mod en Dolk, han havde i Bæltet.

Hun saa sig selv, kun klædt i et tyndt og løst-hængende Gevant, rejse sig og gaa hen over Gulvet til de to Mænd. Omkring hendes Mund var der et ondt og nydende Smil. Hun rakte sine dejlige Arme med en lad Bevægelse op over Hovedet og gjorde nogle glidende Bevægelser.

„Jeg vil danse for jer, — se saa, hvem der bagefter kan vinde mig.“

De to Mænd veg til Siderne, saa hun kom til at staa midt imellem dem, og medens hendes Øjne søgte snart den ene af dem og snart den anden med dvælende og kærtegnende Blikke, begyndte hun sin Dans, saaledes som Slavinder plejer at danse.

Vuggende og vigende, lænende sig bagover, saa Brysterne løftede sig under det gennemsigtige Tøj, bøjede sig forover, saa Hænderne berørte Gulvfliserne, med Hundrede forskellige, lade, blide og vellystige Bevægelser drejede hun sig imod dem og bort fra dem. Smilende med sin store, røde

Munds grusomme Læber og med sine spottende og lokkende Øjnes Blik halvt skjult under de sorte Øjenvipper.

Beatrice iagttog den underlige Scene med en Følelse af Rædsel. Ikke for det, hun saa', skønt ogsaa det, men langt mere for det, hun vidste med en hemmelighedsfuld og uforklarlig Viden maatte komme bagefter.

Kvinden, der var hende, dansede længe.

Saa endelig, da de to Mænd, der under hele Dansen syntes at ville suge hende ind til sig med deres Legemes Begær, var bleven bragt til Ustyrlighed, standsede hun, gled langsomt baglæns bort fra dem, lokkende dem til sig med en lille kurrende Kalden, og lod sig falde ned paa den brogetpolstrede Løjbænk.

De stod et Nu som troldbundne. Saa var i næste Øjeblik den enes Haand med et vildt Greb plantet i Rivalens Skulder, et Knivsblad tindrede gennem Luften og sad fast i levende Kød og Blod, men den Haand, som havde ført Vaabenet, faldt ned, da den døende Fjende i Krampe snærede sine Fingre om hans Strube.

Beatrice saa' Kvinden rejse sig fra Divanen, saa' hende gaa med sin blide og smygende Gang over det tavlede Gulv, hvor Blodet banede sig frem i smaa Strømme. Hun lod Kanten af sin Klædning suge det op uden at ænse det, og mellem de halvlukkede Øjenlaags smalle Ridse gled hendes Blik smilende, tilfredsstillet og ubarmhjertigt hen over de døde Mænd.

Saa vendte hun sig bort, løftede et Vægtæppe tilside og kaldte halvsagte en Mands Navn.

„Kom,“ sagde hun med sin kærtegnende Stemme, „kom — nu er vi alene.“

Beatrice vaagnede og fo'r op i Sengen. Hun maatte have skreget, for hun hørte Lyden af sin egen Stemme dø bort. Hun rystede og hendes Hjerte slog, saa det næsten kvalte hende.

Hvad var dette? Hvornaar havde hun været saadan? For det var hende. Det var ingen anden end hun selv, der engang havde været den dansende Kvinde.

Hun vidste det saa sikkert, som hun vidste, at hun levede.

Medens hun stod paa den trøstesløse Eng havde hun vidst, at dette var hende selv, men ikke mindre sikkert vidst, at hun saa' paa sig selv. Det maatte være fra en anden Tilværelse. Det maatte være et Bud eller en Advarsel.

Kunde det da være sandt, at hun havde levet før?

Hun lagde sig tilbage og aandede ud for at falde til Ro.

Langsomt, uendelig blidt gled der som en stor Stilhed, en sødmefyldt og velgørende Fred ned over hende.

Der var en Haand, som næsten umærkeligt kærtegnede hendes Haar. Hun var ikke alene, skønt hun vidste, at ingen levende var i hendes Nærhed. En eller anden Magt vaagede beskyttende over hende. Hun var ikke længere forladt.

Saa sov hun ind til en Søvn, der varede til sent ud paa Morgenstunden, og som var fyldt med en vidunderlig Ro og Hvile. I sin Opvaagnen havde hun en Følelse af Styrke, af Velvære og Mod til at tage fat. Hendes barnagtige Nervøsitet fra Aften ud paa Morgenstunden, og som var fyldt med en var Erindringen om Drømmen ikke. Den optog hende og blev ved at leve i hendes Tanker.

„Jeg vil ikke tænke paa noget som helst andet end Arbejde,“ sagde Beatrice til sig selv, mens hun klædt i en ganske jævn Spadseredragt, en lille sort Hat og med en Frisure, saadan som de smaa Midinetter i de parisiske Forstæder bruger det, flakkede Timevis om i Mont Martre Kvarteret. Den jævne parisiske Befolkning er let at komme i Snak med, og hun opvakte deres medfødte Hjælpsomhed og Deltagelse ved at fortælle, hvorledes hun var kommen hertil fra London for at søge Arbejde.

Nogle anviste hende Fabrikker eller Butikker. hvor de tænkte, hun maaske kunde komme ind. Andre, og det var de fleste, raadede hende til hellere at tage tilbage til London, ogsaa fordi disse hæderlige Arbejderkoner mente, at en ung Kvinde ødelagde sig og intet opnaaede, ved at være alene saa langt fra sit eget Land.

Hun skrev en Artikel, der ikke gjorde mindre Lykke end hendes tidligere, hjem til Martens, om hvorledes man bar sig ad med at søge Arbejde i Paris. Og hun understregede heri en stor og betydningsfuld Forskel mellem de to Verdensbyer.

„London,“ skrev hun, „er international, men den er det i langt, langt højere Gråd i de underste

Lag end paa Overfladen, hvor den i Grunden er næsten lige saa specifik engelsk som enhver anden engelsk By.

Det modsatte er Tilfældet med Paris. Den er international i sit øverste Lag, fordi Fremmedbesøget i Forhold til dens Størrelse er saa overvældende. De jævne Lag er lige saa franske som det øvrige Frankrig og ikke nær saa prægede af Turister. Desuden er der saa langt flere boddende Udlændinge i London end i Paris. Til London kommer Tusinder for at skjule sig, Tusinder, der hverken vil eller tør komme i Nærheden af deres eget Land. Til Paris kommer man for at glæde sig over Byen, for at more sig, for at elektriceres af dens Smil og dens Sødme.

Om London kunde jeg have Lyst til at sige, at den elektricerer ikke, den inspirerer.

Essensen af fem Verdensdeles Geni, Forbrydelse, Forhutlethed og Overdaadighed er samlet der. De lever der, skjuler sig der, og bliver sig selv.

I Paris føler man et ydmygt Ønske at kunne blive Pariser, og forstaar, idet man rejser bort fra denne, den yndefuldeste af alle Byer, at den er fransk og kun fransk, at dens Ynde ikke lader sig fange af dens Tilbedere, men at de bevarer Minderne om den, som vi bevarer Erindringen om en Sommerdag i vor Ungdom, da Verden ikke var andet end Sol og strømmende og straalende Elskov."

Beatrice syntes selv, at hun lærte mere af disse fjorten første rolige Dage af dette Pariserophold, end hun havde lært af noget andet.

Hendes søde Ansigt, naturlige Væsen og den Lethed, hun havde ved at underholde sig med de forskellige Mennesker og glide ind i deres Tankegang, gjorde det nemt for hende at komme paa en god Fod med netop den Slags Folk, hun havde Brug for.

Sad hun paa en Bænk i et Anlæg, sørgede hun for at komme i Snak med de jævne Koner og de hjemløse Individer, som tog sig et Hvil der.

Hendes Tilværelse her var saa forskellig fra hendes i Liv i London, og ogsaa fra den Maade, hvorpaa hun havde levet, naar hun ellers havde rejst.

Den optog og morede hende som noget uvant og udviklende, og naar hun en Gang imellem følte sig en Smule ensom, behøvede hun blot at tænke paa den underlige Time, der var fulgt efter hin Drøm, da hun havde set sig selv som italiensk Hetære, for at blive fyldt af en blid og stærk og haabefuld Stemning.

Hun begyndte at faa Hjemmefølelse i sit lille Hotel.

Hendes Værelses Tarvelighed ærgrede hende ikke længere. Hun blev bekendt med Værten og med Stuepigen, som med sit sikre Kvindeinstinkt straks havde gættet, at Beatrice ikke helt var den, hun gav sig ud for, og som selvfølgelig satte hen-

des Ophold her paa et Sted, hvor hun egentlig ikke hørte hjemme, i Forbindelse med en eller anden højst romantisk Kærlighedsaffære.

Pigebarnet gik stadig og ventede paa, at den usynlige Elskede skulde dukke op, og brød sin Hjerne halvvejs itu for at finde ud, hvad den interessante Fremmede dog kunde tænkes at foretage sig under sine dagelange Fraværelser.

En Morgen, da Beatrice følte sig træt efter et Par anstrengende Dage, besluttede hun at holde sig hjemme og hvile sig.

Hun blev liggende i Sengen længere end hun plejede, og medens hun drak sin Chokolade med de sprøde, halvmaaneformede Horn til, kom hun pludselig til at tænke paa, at Claire havde set paafaldende aandsfraværende og ulykkelig ud, da hun bragte hende Frokostbakken.

Da hun havde spist, faldt hun i Søvn igen, og vaangede først henad Tolvtiden ved at høre en ubehersket Hulken i Værelset ved Siden af.

Beatrice blev liggende og grundede paa, om det kunde være en af Hotellets Gæster, men følte sig pludselig overbevist om, at det maatte være Claire.

Hun bankede paa Væggen. Ingen svarede, men Graaden dæmpedes, selv om man kunde høre, at det voldte den Grædende en stor Anstrengelse at beherske sig.

Beatrice ringede de to Gange, som betød, at Stuepigen skulde komme, og efter flere Minutters Forløb viste Claire sig endelig.

„Kom her hen, Claire, jeg vil tale med Dem.“

Pigebarnet var aabenbart meget uvillig til at gaa bort fra Døren, og nærmede sig Sengen med smaa langsomme Skridt.

„Hvad er der i Vejen, Claire.“

„Intet, Madame.“

„Sig mig det, Claire, — var det ikke Dem, som græd her inde i Værelset ved Siden af?“

„Aa Madame, — vækkede jeg Dem, — jeg tænkte slet ikke paa, at De ikke som sædvanlig var gaaet ud. Det var en stor evig Skam af mig. Jeg beder Madame ikke klage over mig, saa bliver jeg afskediget.“

„De ved jo meget godt, at det aldrig kunde falde mig ind, at klage over Dem, Claire. Men det gør mig ondt, at De er saa bedrøvet. Kan De ikke fortælle mig, hvad der er sket?“

Pigebarnet stod lidt og vaklede mellem sin Skyhed og Trang til Fortrolighed; indtil hun pludselig faldt paa Knæ foran Beatrices Seng og bekendte alle sine Sorger.

„Der boede for et Aars Tid siden en ung Maler her i Hotellet, Madame. Han kom langt oppe Nord fra, — jeg forstod ikke et Ord af hans løjrlige Sprog, men han talte noget af vort og forstod det ogsaa, naar jeg talte langsomt. Han var saa smuk, aa, De kan ikke tænke Dem, kære Madame, saa han var smuk! Med store blaa Øjne og saa meget tykt, brunt Haar. Jeg turde næsten ikke se paa ham, somme Tider, saa smuk var han, for det gjorde helt ondt i mig, at han var saa smuk.“

„Men hvorfor dog — Claire.“

„Aa, det er da rimeligt,“ Claires pikante lille Ansigt fik et surmulende Udtryk, „er det morsomt, at en Mand er saa smuk, saa en Kvinde er nødt til at sige sig selv, at de vil rende efter ham allesammen? Og det gjorde de ogsaa, — aa, jeg kunde have kvalt dem,“ hun knyttede Hænderne og de sortbrune Øjne gnistrede af Liden-skab og Skinsyge. „Men se, den Gang var det nu saa heldigt, at han vilde male mig, og det ved Madame nok, at hvis en Mand er meget optaget af sit Billede og kan lide sin Model, saa bliver han ved at være tro mod hende, indtil Billedet er færdigt, for ellers behøver Modellen bare at ønske ondt over Billedet, og saa faar Maleren det ikke solgt og faar ingen Held med det.“

„Det har jeg aldrig hørt, Claire.“

„Naa, men saadan er det nu. Jeg ved det fra min Veninde, som er Model. Ikke saadan Model for alle, men hendes Ven er altid en Maler. Nej, men han var saa god, saa god ved mig, saalænge det varede, ja, altsaa længere endnu.“ Claires Taarer begyndte igen at strømme ubehersket ved Tanken om den lykkelige Tid. „Ingen kan tænke sig, saa han var god ved mig. Men saa blev Billedet desværre færdigt, og der kom mange Folk og saa paa det. Og mellem dem var ogsaa en meget smuk Dame, — ja, smuk var hun altsaa, skønt jeg ønskede og har bedt til, at Madonna maatte gøre hende grim som Lucifers Bedstemor,

— og hun vilde endelig købe Billedet, og jeg liggede ham om ikke at sælge det til hende, jeg vilde ikke have det Billede op i hendes Stuer, — men hvad skulde han gøre, han havde næsten ingen flere Penge. Alligevel trak han det ud, han kunde ikke se mig græde, sagde han, og hun blev ved at rende her, og hun smidskede for ham og lavede Øjne og inviterede ham med ud i sin Bil, og tilsidst fik hun det da ogsaa fra ham. Aa, hvorfor slog jeg hende ikke ihjel, den Dag, hun kørte med det. Hvorfor sprang jeg ikke op i hendes Bil bagved hende og kvalte hende?“

„Men sødeste Claire, det havde jo været skrækkeligt, om De havde gjort det!“

„Hvorfor havde det været skrækkeligt? Det havde da ikke engang været, hvad hun fortjente. Hun var nok en rig Dame, sikke Klæder hun havde paa, og hun var saadan, at Mændene saa paa hende, men nogen fin Dame, nej, det var hun ikke. Jeg ved nok, at jeg ikke selv er nogen Dame, men det giver jeg mig da heller ikke ud for, men det var, hvad hun gjorde. Og se paa andre, hvad de kommer af, det kan jeg. Der tager jeg aldrig fejl. Jeg saa ogsaa straks, at Madame ikke passede her, og ikke er vant til Folk af vores Slags.“

„Men hvad saa med din Ven, Claire?“

„Ja, det gik, som jeg tænkte. Da først Billedet var ude af Huset, saa var naturligvis ogsaa mit det bedste forbi. Han flyttede hen et Sted, hvor der var et ordentligt Atelier, og det var der nu

naturligvis ikke noget at sige til, for male skulde han jo, og dette her med Hotelværelse duede ikke. Men saa fandt hun paa, at hun vilde males af ham og vilde give ham en gruelig Masse Penge for det. Og paa den Maade blev det jo til, at hun kom der evigt og altid. Og inviterede ham med ud gjorde hun ogsaa. I Teatret, paa Restaurationer. Hver Gang jeg havde en Friaften og vilde til ham, saa hed det: „Jeg kan desværre ikke — jeg skal ud.“ Aa, Madame, De kan tro, det kan gøre ondt i Ens Hjerter at høre saadanne Ord og saa vide, hvem det er, der er Skyld i det hele. Han sagde det aldrig, han er saa god, han mente vist, at han skaanede mig, naar han lod, som om han skulde ud med sine Kammerater. Men han narrede mig ikke. Mænd tror altid, at de kan bilde os alt muligt ind, og de ved ikke, at jo mere man lader, som om man tror dem, des mere gennemskuer man dem.“

Claire standsede et Øjeblik for at trække Vejret og tørre sine Øjne, som hun rettede bønfoldende mod Beatrice, men et Minut efter var hendes kønne friske Kinder igen vaade.

Beatrice havde lagt sig om paa Siden og strøg sin Haand beroligende hen over hendes Haar, medens hun hørte paa den ophidsede unge Stemme med en Følelse af, at hun lyttede til et Varsel om en Brøde og en Ulykke, der uafvendeligt nærmede sig.

„Og han kan jo ingenting skjule for mig, selv om han prøver paa det,“ vedblev Claire, medens

hun drejede og snoede sit lille vaade Lommetørklæde mellem Fingrene. „Naar man elsker en Mand, saa behøver man ingenting at fortælle. Jeg kan se alting paa ham, jeg kan næsten føle det uden at se paa ham. Og i Aftes gik jeg der op uden at han vidste det. Og uden for Døren kunde jeg høre hendes Stemme, hun vilde vist have ham med, for jeg hørte ham sige: „Lad mig være, jeg er træt og vil blive hjemme.“ Og jeg var lige ved at slaa Døren ind og — ja, jeg ved ikke hvad. Men jeg var ligesom syg, paa een Gang. Havde slet ingen Kræfter. Jeg ved ikke, hvordan jeg kom hjem. Og jeg maa vist have haft Feber i Nat, for jeg kan ingenting huske. Men i Morges, da huskede jeg det altsammen, og jeg blev ligesom helt vild, og saa var det, jeg græd, — — men — men — —.“

Hendes Ansigt udtrykte nu et saadant Had og Raseri, et saa ubehersket Ønske om Hævn og tillige en saadan Beslutsomhed, at Beatrice blev angst.

„Himlen bevare os, Barn, hvad har De i Sinde at gøre?“ udbrød hun uvilkaarligt.

„Det ved jeg maaske ikke selv, endnu,“ svarede Pigen langsomt, medens det mørke Udtryk over hendes Ansigt ligesom syntes at grave sig dybere ind i Trækkene og fæstnede sig der. „Jeg ved det neppe nok endnu. Nej, men jeg vil snart vide det.“

Hun rejste sig, tog Beatrices Haand og kyssede den.

„De har været saa god imod mig, Madame, De har hørt paa mig, som De vilde have hørt paa mig, om jeg havde været Deres Veninde. Jeg takker Dem mange Gange.“

„Claire — vil De love mig ikke at gøre noget — noget uoverlagt.“

Beatrice saa' op paa hende og mødte hendes Blik og fik et lille besynderligt Nik til Svar.

„Jeg gør intet — intet uoverlagt —!“ svarede hun i en Tone, der nærmest lød spodsk. „Det er sent — vil Madame have Frokosten op, medens De endnu er i Sengen. Jeg skal straks bringe den.“

„Nej, Tak, Claire. Bring mig den om en Time. Jeg vil staa op nu.“

Pigen gik, og Beatrice begyndte langsomt at klæde sig paa.

Medens hun badede sig, tænkte hun paa, hvad hun kunde gøre for at faa Claire til at opgive den Hævn, hun uden Tvivl havde i Sinde at tage over sin Medbejlerske.

Hvis nogen Sinde en Kvinde i Alvor havde besluttet en Hævn, saa var det Pigen her. Over hendes underligt dunkle og haarde lille Ansigt havde det været, som skrev Skæbnen selv sine utydelige, men varselsfyldte Skrifttegn.

Hun var neppe bleven færdig med at klæde sig paa, da Claire kom med Frokosten og et Brev.

Beatrice havde sat sig i en lav, magelig Stol henne ved Vinduet, kun med en Kimono paa,

og skønt hun havde Lyst til at tale med Claire og havde forberedt sig paa, hvad hun vilde sige, glemte hun det altsammen ved Synet af det tykke Brev paa Bakken.

Det var Tom Browns Haandskrift, men indeni hans Brev laa et andet, hvis ejendommelige Bogstaver ikke mindede hende om nogen anden Skrift hun kendte.

Hun saa' hastigt paa Underskriften —

G a t h a S a s i n.

Blodet jog til hendes Hjerte, og hun blev grebet af denne underlige Følelse af Drøm, af Uvirkelighed, af at have gennemlevet disse Minutter før og maaske andetsteds, men i hvert Fald af at have gennemlevet dem.

Frokosten blev længe staaende urørt.

Claire havde listet sig ud af Værelset, da hun saa, hvor grebet den fremmede Dame blev ved Synet af sit Brev, og havde lukket Døren sagte efter sig med et langt, hengivent Blik paa Beatrice.

„Fra den, hun elsker,“ var hendes hurtige Udlægning af Beatrices Sindsbevægelse.

„De ved, at dette Brev kommer til Dem fra en Ven,“ stod der paa dette tykke Papir med den usædvanlige Haandskrift. „De ved noget om mig, og jeg ved meget om Dem. Vi vil se hinanden med vore legemlige Øjne, saasnart Tiden er til det. Kommer De i nogen Slags aandelig eller legemlig Fare, saa tænk paa mig. Den Forbindelse, der er imellem os er stær-

kere, end De nu forstaar. Vær ikke bange for det, der vil komme til Dem. Lad mig sige Dem og tro mig, at Frygt forøger Fare, og fuldkomment Mod er mere end baade Rustning og Vaaben. Der sker intet tilfældigt og intet hensigtsløst. De, som er bestemt til at mødes, vil finde hinanden, og Tanken naar sin fjerne Ven hurtigere end Blikket naar Stjernerne i det store Rum. Vi to vil mødes, Beatrice Harrison. Gør Vejen mellem os let ved at sende mig Deres Tanker.

Gatha Sasin.

Brevet var skrevet paa daddelfrit Engelsk, og da Englænderne kun har det ene Ord „you“ for baade „du“ og „De“, kunde Beatrice lægge en mere eller mindre fortrolig Tone ind i det, eftersom hendes Opfattelse lod hende forstaa det.

Hun forstod det meget fortroligt. Hun forstod det som mere end et Vennebrev, som en Beskytters, en agtpaagivende og omhyggelig Elskers.

Det varede længe, inden hun kunde faa sig til at lægge det bort og begynde paa Toms.

Han skrev, at det var nogen Tid siden, han havde modtaget det indlagte Brev til hende, men han havde villet vente lidt med at sende hende det.

Desuden skrev han, at han syntes udmærket om hendes Artikler, og at de blev godt omtalte. At han gerne vilde komme til Paris og se hende, men at han troede, hun helst vilde være alene.

Dersom hun i mindste Maade ønskede hans Selskab, skulde hun blot skrive et Par Ord til ham.

Beatrice læste hans Brev temmelig aandsfraværende. Hun ønskede ham aldeles ikke over til sig. Hun ønskede ingen. Hun var kommen, siden hin Nat, da hun drømte, i en Stemning, der var uvant for hende.

Næsten som hun gik i en sød og hemmelig Forventning. Saadan som man kan forestille sig, at Spirene i Jorden venter paa den Dag, de skal bryde frem og se Lyset.

Hele den Eftermiddag følte Beatrice sig ikke oplagt til at foretage sig noget som helst.

Hun tog en Bog og sad længe med den i Haanden og stirrede paa den samme Side uden at vide, hvad der stod.

Et Øjeblik tænkte hun paa at gaa en Tur, men Tanken om at hun muligvis, selv uden at søge efter det, vilde falde over et eller andet, der kunde give Stof til en Artikel, skræmmede hende fra det.

Hun følte Lede ved Arbejde, Lede ved Læsning, Lede ved alt, undtagen ved at sidde her, næsten ubevægelig, i sin lave Stol, og slet ikke tænke.

Det var, som om den stærke, legemlige Træthed, hun havde følt om Morgen, var forsvunden for at give Plads for en endnu mere lamende aandelig Udmattelse.

Hun havde ogsaa arbejdet strengt den sidste Tid, og enhver, som kender til at anspænde sin Hjerne, ved, hvilken pludselig, voldsom Uvilje den kan føle enkelte Dage blot ved Muligheden for at skulle arbejde.

Beatrice kendte disse Tider, hvor baade Legeme

og Sjæl uafviseligt forlanger Ro, og hun gav med god Samvittighed efter.

Men gennem Døsigheden naaede den Vished, at Gatha Sasins Brev til hende laa der, kun et Par Tommer fra hendes Haand, paa det lille, fir-kantede Bord, som noget lykkeligt og velgørende.

Claire listede en Gang sent paa Dagen ind til hende og spurgte, om hun skulde bringe Middagsmad op, eller Madame foretrak at spise den nede i Restaurationen, men Tanken om, at hun i saa Fald vilde være nødt til at bytte sin Kimono med en Kjole, fik hende til at bede Pigen bringe den op:

Hun var sulten og spiste med god Appetit. Da Claire havde taget af det lille Bord, stillede hun en Kande virkelig god Kaffe foran hende og et Par smaa Kopper.

Under sit Arbejde saa' hun flere Gange hen paa Beatrice med et ejendommeligt Blik, saa denne var ved at spørge, hvad Pigebarnet tænkte paa. Men hun huskede den angribende Scene om Morgenens og gav efter for sin Sløvhed og tav, idet hun bestemte sig til at tale alvorligt med hende næste Dag.

Claire sagde Godnat og gik.

Beatrice lagde sig tilbage i Stolen, foldede Hænderne under Nakken, saa den brogede Silkekimonos løse, vide Ærmer faldt tilbage fra hendes smukke Arme og lukkede Øjnene.

Den lyse Foraarsaftens gullige Skær gled hen over hende, og med haade sit Sind og sit Le-

geme i fuldkommen Hvile og Afslappelse blev hun siddende uden at ænse noget. Uden at ænse lette Trin, som kom hen ad Gangen udenfor hendes Værelse og standsede udenfor hendes Dør. Uden at ænse en dæmpet Banken. Uden at ænse at Laasen drejede sig, at Døren gik op og blev lukket igen.

Hun rørte sig først, da den Indtrædende var kommen hen til hende, saa tæt, at hans Ansigt, idet han bøjede sig hen over det lille Bord foran hende, kun var nogle Tommer fra hendes Haar.

Hun aabnede Øjnene, rynkede Panden let, som om hun mente, dette var en Drøm og ønskede at blive fri for den. Saa' og saa' — fø'r pludselig sammen og gjorde en Bevægelse for at rejse sig, medens Skræk, Overraskelse og en Straale af Glæde, — en ubehersket, men ikke des mindre ganske tydelig, — Straale af Glæde viste sig i hendes Udtryk.

„Beatrice —.“

„De sover ikke, — ikke mere. — De sov, da jeg kom ind, tror jeg. Jeg bankede paa, men De hørte det ikke. Jeg vidste, De var her. Stuepigen havde sagt mig, at De havde været hjemme hele Dagen og vist snart vilde gaa i Seng. Men jeg kunde ikke gaa min Vej uden at se Dem. Det vil De kunne forstaa.“

„Jamen — hvordan har De — —.“

„Se nu ikke vred ud,“ hun var endnu saa lammet af Forvirring og Overraskelse, at hun ingen Modstand kunde gøre, da han trak en Stol hen

ved Siden af hendes, tog hendes ene Haand mellem sine og flere Gange førte den til sin Mund. „De er jo ikke vred. De er meget forbavset. De forstaar ikke, hvorledes jeg er kommet her — har fundet Dem, — det kan ogsaa være det samme, — De slemme lille Pige, De gjorde mig det besværligt, men kun fordi De vidste, jeg vilde overvinde Vanskelighederne.“ Han lo med en lille kærtegnende Latter. „Hvad for dejlige Arme, De dog har. De burde altid bære saadan noget skinende Silke med mange Farver, som denne her, — Kimono, kalder man den, ikke sandt.“

Hun prøvede at trække sin Arm til sig. Al Sløvheden var borte. Hun var vaagen, vagtsom. Hun følte med Vrede mod sig selv, at hun var dybt tilfreds med, at han havde fundet hende.

Hun kunde have undværet ham, men den Visshed, at han virkelig, som han selv sagde, havde haft Vanskeligheder ved at finde hendes Spor, og at han havde fundet det Umagen værd at besejre disse Vanskeligheder, rørte hende.

Hun syntes, det var saa længe siden hun havde set ham og havde set nogen af sine Venner hjemme fra London.

Maaske havde hun ikke egentlig savnet dem, men nu, da han var kommen, smukkere, stærkere og tydeligvis mere optaget af hende end nogen Sinde før, nu forekom det hende, at hun halvt ubevidst maatte have savnet ham altid.

Men hun vilde ikke, nej, hun vilde ikke give efter.

Howard var ikke en Mand, overfor hvem en Kvinde kunde lade sig lede af en Stemning og haabe paa, at han ikke vilde benytte sig af den. Hun maatte være paa sin Post.

„Hvorfor skrev De ikke?“ spurgte hun for at bryde den farlige Tavshed.

„Skrive —,“ han lo igen. „Naar jeg vil se Dem, hvad hjælper det mig saa at sidde hjemme i London og skrive, at jeg længes.“

„Aa,“ sagde hun og prøvede paa at spørge, skønt hun mærkede, at hun dirrede af Nervøsitet, „det maatte De ogsaa hellere lade være med, for det troede jeg alligevel ikke paa.“

I Stedet for Svar tog han med et fastere Greb om hendes Arm og skubbede Kimonoærmet op om Skulderen.

„Er der noget saa yndigt til som saadan en fin, glat Kvind hud,“ mumlede han, og idet han lagde sin Mund ind mod den indvendige Side af Armen, bøjede han den hen over sit Ansigt, saa hans Hoved næsten rørte hendes Bryst og hendes Haand kom til at ligge om hans Nakke.

Hun saa' svimmel ned paa det mørke Haar, og uden at hun vidste af det gjorde hendes Arm en svag, kærtegnende Bevægelse, som tvang hans Hoved saa nær, at det kom til at hvile mod hendes Bryst.

Ingen af dem talte. Hun mærkede kun det tøvende Pres af hans Læber, der fulgte Armens Linje opefter. Hun vidste, at hun maatte rejse sig, maatte gøre Ende paa dette, men enhver Be-

vægelse eller Forandring af Stilling syntes kun at bringe dem nærmere til hinanden.

Langsomt løftede han Hovedet og søgte hendes Læber.

„Beatrice —“

Intet Svar. Han mærkede, at hendes Ansigt drejede sig til Siden for at undgaa ham, men han løsnede ikke sit Tag om hende.

„Hvorfor skal vi blive ved at spille Komedie for hinanden?“

„Jeg — spiller ikke Komedie.“

Han lo lidt.

„Vist er du klog, Beatrice. Jeg skal være ærlig imod dig og sige, at du har behandlet mig netop, som du skulde for at faa mig for Alvor forelsket. Nogle Mænd saares af Modstand, og deres Følelser dør derved. Min ægges. Men leg nu ikke mere. Man kan ogsaa gøre en Mand træt. Det er kun de Kvinder, der tvivler om deres egen Evne til at gøre en Mand lykkelig, som venter for længe.“

Noget i hans sidste Ord saarede hende, uden at hun selv kunde gøre sig klart, hvad det var.

Med et pludseligt Ryk havde hun rejst sig og var kommen fri af hans Arme, før han kunde besinde sig.

„Men hvad er der?“

„Saa — nu kan det være nok.“

Hun talte stakaandet, og han saa' forundret paa hende.

„Hvad er der i Vejen, Beatrice. Hvad har jeg gjort?“

„Det — det ved jeg ikke, — jeg ved ikke, hvad der gik af mig før. Men De maa gaa nu.“

„Ved du ikke, hvad der gik af dig før? Det ved jeg godt. Du er alt for overlegen til at ville spille uærligt Spil længere. Synes du ikke, jeg kunde forlange en Belønning, fordi jeg fandt dig. Tilstaa, at du kun tog hertil for at sætte mig paa Prøve?“

„Nej.“

„Jo, du gjorde, Beatrice. For du troede ikke paa mig, og saa — —.“

„Jeg ved knap, hvorfor jeg rejste. Men det var ikke, — nej, det var ikke for at prøve Dem.“

Han rynkede Panden. Hendes Ansigt havde faaet et Udtryk af Ærlighed, af Ængstelse, af en Masse modstridende Følelser, som han ikke gjorde sig den Ulejlighed at undersøge nærmere, men som rørte ham, og han vilde ikke røres.

Hun stod henne ved Bordet, med den ene Haand støttet mod dets Flade og Ryggen halvt vendt imod ham. Hans Blik fulgte Figurens smukke Linjer, og idet han langsomt nærmede sig hende, lagde han sine Hænder paa hendes Skuldre og tvang hende om imod sig.

„Beatrice — er vi saa — rigtig glade for hinanden?“

Hun saa' op paa ham med et usikkert lille Smil.

„Er du ikke min gode Veninde?“

„Jo—e.“

„Tror du paa, at jeg holder meget, meget af dig?“

Hans Mund var nu ganske tæt ved hendes Øre, og han løftede blidt en Haarlok bort og kyssede det.

„Lille søde Pige, nu er vi to alene i en fremmed By, alene mellem fremmede. Er det ikke henrivende. Du kan tro, jeg er en Havmand, der har fanget dig og ført dig til Havets Dyb, og der vil jeg gemme dig og have dig for mig selv. Og du skal blive mere lykkelig end nogen Kvinde har været.“

Hun lyttede til den kærtegnende Stemme og og lod ham tage hende i sine Arme. Al den Modstand, som altid havde været i hende overfor ham, gled langsomt bort ved det Behag, hans Stemme og hans Kærtegn fyldte hende med. Hun sagde til sig selv, at hun vilde ikke give efter, men blot staa saaledes et Øjeblik.

Men nu gjorde han en Bevægelse for at trække hende med sig, og derved kom hendes Haand til at støde mod Gatha Sasins Brev.

Følelsen af Papiret mod hendes Hud fik hende til uvilkaarligt at se ned. Hun greb om Brevet, og Howards Øjne fulgte hendes Bevægelse.

Han irriteredes over, at hun i dette Øjeblik kunde afvende sin Opmærksomhed fra ham og vilde tage Papiret fra hende, men uvilkaarligt holdt hun fast, medens Brevets smukke, underlige Bogstaver pludseligt stod tegnede for hendes Fantasi.

Hun rettede sig op og vristede sin Haand løs af de Fingre, der tog saa haardt om hendes Haandled.

„Nej, lad mig beholde det.“

Han blev forundret over Klangens i hendes Stemme. Den havde intet af det slørede, kurrende, den før havde haft, men var rolig, saa underligt nøgtern.

Hun rettede sig, gik et Par Skridt bort fra ham og strøg Haaret fra Panden.

„Hvad er der?“ Nu var Stemmen næsten brutal og hans Ansigt var vredt.

Hun samlede sin Kimono sammen om sig og stod rank og lige foran ham med Brevet presset ind mod sit Bryst.

„Det er bleven sent,“ sagde hun i en fuldkommen naturlig Tone. „De maa gaa nu, kære Ven. Hvornaar ser jeg Dem igen?“

Han saa' forbitret paa hende og smilede haardt.

„Det ved jeg ikke, kære Veninde.“

„I Morgen?“

Hun følte sig i dette Øjeblik saa sikker, saa stærk, saa overbevist om at have Herredømme over sig selv, at hun ligefrem syntes, det kunde være fornøjeligt at mødes med ham igen. I en barnagtig Tryghed for, at Stormen i hendes eget Sind havde lagt sig, fandt hun det ikke Umagen værd at regne med Ophidselsen i hans.

„I Morgen,“ gentog hun med et Smil, der var fuldt af Spot og med noget lurende, noget grusomt og haardnakket bag ved.

„Ja, — hvis det passer Dem kan vi spise Frokost sammen. Vi kan mødes Kl. 1 hos Trougard, hvis De vil.“

„Det skal være mig en stor Fornøjelse.“

Hans Tone var dobbeltbundet, hans Smil tvetydigt. Men hun ænsede det ikke, eller hun vilde ikke ænse det.

Saa stod de et Øjeblik og maalte hinanden, indtil han langsomt kom over Gulvet hen imod hende og rakte hende Haanden.

„Farvel, Madame. Jeg har den Ære at ønske Dem en god rolig Nat. Og altsaa — paa Gen-syn, — var det hos Trougard — Kl. 1? Javel.“

Hun lagde sin Haand i hans og modtog et kort, ligegyldigt Tryk af hans Fingre. Næsten undskyldende saa' hun op mod ham.

„Jeg — jeg glæder mig til at se Dem igen i Morgen,“ sagde hun med et levende Ønske om at forsones ham.

„Jeg kunde umuligt glæde mig mere til noget end til det,“ svarede han med det samme tvetydige Smil som før.

Saa gik han, og hun blev staaende og saa' mod den lukkede Dør med en underlig blandet Følelse af Tomhed, Befrielse, Anger og Letelse. Hun vidste ikke selv, hvad der var stærkest hos hende.

Men idet hun langsomt begyndte at klæde sig af, forsikrede hun sig selv om, at hun var glad over, at han var gaaet, men tillige, at det vilde blive en stor Skuffelse for hende, dersom han skulde finde paa at sende Afbud næste Morgen. Og det kunde man aldrig vide. Han var en Mand, der ikke fandt sig i Modstand, og som sikkert vilde være rede til at tage Hævn, dersom han

skulde træffe paa noget, som han fandt var Hævn værd. Han maatte kunne være ubarmhjertig. Ja, han var ingen god Mand, han var haard, kun optaget af sig selv. Hun nægtede det ikke, hun havde aldrig været blind for det.

Saaledes blev hun ved med at forsvare og angribe, blev ved med at lade sine Tanker beskæftige sig med ham, og var under bestandig Indrømmelse af det slette hos ham ærlig nok til at vedgaa, at hun glædede sig over, at han var kommen. Opgive hende vilde han altsaa ikke! Det var en dyb Tilfredsstillelse at være sikker paa dette, selv om hun samtidig godt vidste, at nu var hun igen kastet ind i den samme Nervøsitet, den samme Uro, han havde voldt hende og pint hende med i London.

Og Brevet fra Ghata Sasin lagde hun under sin Hovedpude.

Næste Morgen, da Beatrice ringede paa sin Chokolade, kom den ikke.

Hun laa lidt og spekulerede paa, om Vejret skulde være godt nok til, at hun kunde tage en ny, lys Foraarskjole paa til Frokosten sammen med Howard.

Saa vidt hun kunde se gennem de grønne, nedrullede Persienser, maatte det være straalende Solskin. Baadene paa Seinen var sat i Gang,

og hun havde intet imod at tage endnu en hel Fridag og gøre en Udflugt om Eftermiddagen sammen med ham. For Eksempel tage til Skovene ved Meudon, hvis Flor af Hyacinther sikkert nu maatte være paa det allerskønneste.

Hun spekulerede paa den foregaaende Aften, og først nu begyndte hun at undre sig over, at hendes Fornuft og Beherskelse var kommen saa løjerlig pludseligt, var kommen netop som hun havde været ved fuldkommen at tabe Hovedet, lige idet hun havde følt Inderens Brev i sin Haand og havde set hans skrevne Ord foran sig.

„Tanken naar sin fjerne Ven hurtigere end Blikket naar Stjernerne i det store Rum.“

Det var den Sætning, som hun havde set foran sig, og det var virkelig, som om hans Tanke i det Øjeblik havde naaet hende, havde behersket hende, vejledet hende og tvunget hende til at tage et alvorligt Tag i sig selv.

Tom Brown havde jo paastaaet, at han beskyttede hende, og at han kunde det, fordi han var sjælelig stærkere end andre.

Det var trygt og tiltalende at tro, at det maa-
ske kunde være sandt. For — hun drejede Hovedet og borede sit hede Ansigt ned i Hovedpuden, — hun havde ikke den fjerneste Lyst til igen at skilles fra Howard. Det var ydmygende med den Magt, han havde over hende, men naar en anden hjalp hende, var hun da i hvert Fald sikker paa altid at blive den stærkeste, selv om Scenen fra i Gaar kunde tænkes at gentage sig.

„Vrøvl — hvor det dog er nogle barnagtige Fantasterier,“ udbrød hun pludselig højt, og ærgerlig over sig selv ringede hun langt stærkere, end hun plejede og sendte et vredt Blik hen imod Døren, hvorfra hun ventede at se Claire komme med Bakken.

Men der kom ingen Claire.

I Stedet for hørte hun et Øjeblik efter en op-
hidset Mandsstemme, Værtens Stemme, og saa
blev der banket paa.

„Kom ind!“

Døren aabnedes paa Klem, og lidt af Værtens
Ansigt viste sig i Sprækken.

„Det er bare mig, Madame. Det var vel ikke
muligt, at jeg kunde komme ind, — Madame er
i Sengen?“

„Kom De bare, — hvad er der dog i Vejen?
Jeg har ringet to Gange paa Claire.“

Værten kom nu ind og stillede sig op lige in-
den for Døren. Hans Ansigt var forfjamsket, og
han saa' saa angerfuld hen mod Beatrice, som
om han var Skyld i det.

„Aa, tilgiv, Madame, tilgiv. Det er en stor, stor
Skam. Jeg skal selv komme med Chokoladen lige
paa Minutten. Men jeg skal sige Madame det,
som det er, — Claire er forsvunden — ja, virke-
lig, sporløst forsvunden. Hun har ikke været
hjemme i Nat. Hendes Seng er urørt. Jeg be-
griber det ikke. Hun er ellers det ordentligste
og det punktligste Pigebarn, jeg nogen Sinde har
haft. Fruentimmere er jo altid smaatossede, —

aa, tilgiv, Madame, jeg sagde ikke „Damer“, gjorde jeg vel? Jeg mente saadan Pigebørn. Men hun var nu alligevel saadan en flink lille én. Det er virkelig skrækkeligt. Hun har jo været løjerlig lige siden den Maler rejste, — men alligevel — jeg havde ikke troet det om hende. Nej, det havde jeg virkelig ikke, — sidst om hende, — ak ja!“

Beatrice havde kun med et halvt Øre ænset denne Ordstrøm.

Over Howards Besøg havde hun fuldstændig glemt Claire, men nu, da hun var forsvunden, huskede hun alt, hvad Pigen havde fortalt hende. Huskede de truende Ord, det lille, haarde, besluttede, dunkle Ansigt og et besynderligt Blik, hvormed hun havde sagt Godnat.

Det var den Gang gaaet hende uænset forbi, optaget som hun var af sit Brev, men nu stod det pludselig for hendes Erindring, og hun følte sig med en hæftig, angstfuld Sikkerhed overbevist om, at Claire var kommen ind i noget, — noget tragisk eller forbryderisk.

„Hvad har De gjort — er De gaaet til Politiet?“

„Ja, Madame, straks. Naturligvis.“

„Aa, hvorfor har De gjort det? Hvor kunde De nænne det?“

„Men hvad skulde jeg dog ellers gøre? Vi søgte alle vegne. Der var intet Spor. Portieren siger, at hun var gaaet ud temmelig tidligt i Gaar Aftes, og hjem er hun altsaa ikke kommen. I saa-

danne Tilfælde gælder det jo altid om at begynde at søge, medens Sporene endnu er friske, ved Madame nok," lagde han til med Mandfolkebevidsthed om at kende til Jura og Lovene, noget, man jo ikke med Rette kunde vente af Kvinder.

„Men at De kunde nænne det?"

I Beatrices Hjerte voksede Følelsen af, at Claire virkelig vilde faa noget med Politiet at gøre, der som man fandt hende, og hun forbitredes saa meget mere over denne Mulighed som hun stadig stærkere bebrejdede sig selv at have glemt Pigen.

„Det er kun vor Pligt."

„Men hvad mistænker De hende da for?"

Værten trak paa Skuldrene.

„Kærlighed, Madame, kan drive Engle til djævelske Gerninger, og derfor ogsaa Kvinder. Jeg indrømmer, at i mine Øjne er mange Kvinder Engle, — i hvert Fald skulde jeg intet have imod, at Englene lignede nogle af de Kvinder, jeg har haft den udmærkede Ære at træffe her i denne Verden," tilføjede han med et høfligt Fingerkys.

Men straks efter blev hans Ansigt igen uroligt bekymret.

„Det er en frygtelig Historie for mit Hotel, og jeg har jo ogsaa saa ondt af det stakkels Pige barn," sagde han sukkende. „Dog, hvad kunde jeg gøre? Hun var her dog til det Øjeblik, hun forsvandt. Havde jeg ikke meldt hendes Bortebliven, maatte man jo tro, jeg havde Grun-

de til at skjule den. Nej, nej, for mig var der intet andet at gøre, skønt det hele jo er yderst pinligt, og jeg sætter jo aldrig mine Gæster ind i den Slags. Man bør som Vært holde alt ubehageligt borte fra dem, der gør En den Ære at bo under Ens Tag. Kun til Dem taler jeg om det, Madame, fordi De var saa god ved den stakels Pige, og hun tilbad Dem, Madame, ligefrem tilbad Dem. Ak ja.“

„Jeg haaber, at Claire intet har gjort, som vil bringe hende Ubehageligheder, for ellers tilgiver jeg Dem aldrig, at De meldte det til Politiet, Monsieur Gargin,“ sagde Beatrice strengt.

Værten løftede Hænderne op over Hovedet som for at bedyre sin Uskyldighed i alt, hvad der maatte komme, og huskede saa pludseligt paa, at Madame jo endnu slet ingen Chokolade havde faaet, medens han stod der og snakkede.

„Den hellige Jomfru se i Naade til os! Her staar jeg, og Madame maa være halvdød af Sult,“ udbrød han pludseligt og forsvandt som et Lyn ud af Døren.

Straks efter kom han tilbage med en sirlig Anretning. Han trak med stor Iver og Tjenstvillighed det lille Bord hen foran Sengen og anrettede Chokoladen derpaa.

Saa kom han tilbage med to store Kander varmt Vand, trak den runde Badebalje ud fra den Krog, hvori den Dagen igennem skjultes af et blomstret Forhæng og bad Beatrice endelig ringe, hvis der var noget, hun savnede.

„Jeg skal gøre alt for at skaffe en anden Stuepige i Løbet af Dagen,“ sagde han ivrigt. „Det er en frygtelig Kalamitet, men vi maa alle bære de Byrder, som bliver lagt paa os.“

Beatrice var nær ved at le, da han var vel ude af Stuen. Saa pudsigt havde han forekommet hende med sin virkelige Frygt for, at hun ikke skulde blive ordentlig passet, med sin oprigtige Sorg over Tabet af den dygtige Pige og sin Krænkelse over, at saadan noget kunde forekomme i hans uangribelige Hus.

Men straks efter var hendes Tanker hos Claire, og det var alvorligt nok.

Saa snart hun var færdig med at spise, stod hun op og gjorde sig færdig. Vejret var saa skønt og varmt, at den nye Kjole maatte være den eneste, som egnede sig, og hun havde lige faaet den paa og stod og spejlede sig, da hun hørte Lyden af haarde Skridt udenfor, og Værten bankede paa.

Han var ligbleg og gjorde Tegn til Beatrice, som denne imidlertid aldeles ikke var i Stand til at udlægge.

Lige i Hælene paa Monsieur Gargin kom to Politibetjente.

„Tilgiv Tusinde Gange, Madame, at vi trænger ind til en Dame, men — —“

Trods sin Frygt for Politiet var Værten saa ude af sig selv over denne Dristighed, at han udbød:

„Jeg har jo sagt Dem, mine Herrer, at denne

Dame, endda en Udlænding, en Englænderinde, mine Herrer, sikkert vil være villig til at komme ned i Salonen og tale med Dem, dersom De vil lade mig faa Tid til at bede hende derom.“

„Javist, javist, Monsieur Gargin,“ svarede en stor, godmodigt udseende Betjent. „Men De hører jo, at vi vil have saa lidt Staahej ud af denne Sag, som muligt, og Nød bryder alle Love.“

Han vendte sig med den største Høflighed om imod Beatrice, der forundret saa fra den ene til den anden, og vedblev:

„Vi beder Tusinde Gange om Tilgivelse, Madame, men De vil sikkert undskyldte os, naar De hører, hvad det drejer sig om. Vi vil saa nødig have, at de andre Gæster skal faa noget at vide om Sagen. Men — ja, tilgiv os, Madame — der er sket et Mord.“

„Et Mord!“ udbrød Beatrice.

„Sæt Dem, Madame, sæt Dem. Ja, Madame, maaske det ikke er et Mord. Det ved vi endnu ikke. Den overfaldne er en Dame, en i visse Kredse — hm — ret kendt Dame. Hun er bleven fundet myrdet eller saa godt som myrdet oppe i den unge Maler Gustafsons Atelier. Portnersken der i Ejendommen kendte godt en ung Pige, Claire, som tjente her i Huset,“ han vendte sig imod Værten, som igen løftede Hænderne mod Loftet for at tage Himlen til Vidne paa den Uret, der voldtes ham, „og denne unge Pige havde ofte til Portnerfolkene omtalt Deres Navn, Madame, med saa megen Beundring, med virke-

lig Tilbedelse. Nu var denne unge Pige i Gaar Aftes meget sent, snarere i Nat, i Malerens Lejlighed. Han var ganske vist ikke selv hjemme, men den omtalte Dame, den myrdede altsaa, var der og havde nok siddet der nogen Tid og ventet paa ham. Hvad der saa er forefaldet, ved man jo ikke bestemt. Kun at den unge Pige, Claire, snart igen kom ned og gik sin Vej. Portnersken saa' hende gaa og sagde, at der var intet saadan usædvanligt at se paa hende, uden at hun maaske var noget bleg. I hvert Fald havde Madame Brisson, — ja, det er Portnerens Navn, Madame, — hun havde sagt til sin Mand, at Mademoiselle Claire var kommen til at se daarlig daarlig ud i den sidste Tid, havde rent ud sagt skæmmet sig, og at hun ikke talte nær saa muntert som før, hvad der nu end kunde være i Vejen.“

„Men hvad saa — hvad saa?“ udbrød Beatrice, der dirrede af Spænding.

„Ja, hvad saa, Madame? Vi ved jo ikke meget mere, og det, vi ved, er slet ikke for Madames smukke Øren. Men hen ad Morgenstunden var saa den unge Maler kommen hjem, men han kunde ikke være kommen mere end lige op ad Trappen, saa kom han jagende ned igen, som om han var gaaet fra Forstanden, og raabte, at Damen deroppe laa død paa Gulvet med en Kniv i Brystet. Og Familien Brisson var naturligvis bleven som ude af sig selv, og en var løbet efter Læge og en anden efter Lugtesalt, men da de

kom op i Atelieret, laa Damen der ganske rigtigt og saa ud, som om hun forlængst var død. De fik hende paa Hospitalet, den Gang levede hun altsaa endnu, saadan lidt da, og saa kom jo vi til. Men det var først nu paa Morgenstunden, at Madame Brisson kom i Tanker om, hvor det var, Mademoiselle Claire havde tjent, for hun havde nok hørt det, men aldrig fæstet sig ved det, siger hun. Men da hun saa begyndte at fortælle om den unge Pige, var det, hun nævnede det om den engelske Dame,“ et Buk for Beatrice, „der var saa god og saa smuk som en Engel. Og nu er vi altsaa her, Madame, og maa igen gøre Dem mange Undskyldninger, men vil De ikke have den store Godhed at sige os, om den unge Pige overfor Dem har omtalt, at hun kunde tænke paa at begaa en saa skrækkelig Handling som — hm — som rent ud sagt myrde Damen?“

Politibetjenten drejede et forventningsfuldt Ansigt om imod Beatrice, og ved at se det, drejede baade den anden Betjent og Monsieur Gargin hver et forventningsfuldt og overmaade spændt Ansigt om imod hende.

„Aldrig“, udbrød Beatrice bestemt, men hendes Ansigt var aldeles farveløst. „Aldrig har hun sagt til mig, at hun vilde gøre noget — noget saa skrækkeligt.“

„Naa, nej, nej, det vilde hun vel heller neppe, skønt, — naar Kvinder er skinsyge, — tilgiv mig Madame, — men naar Kvinder er skinsyge, er de efter min Erfaring ikke saa lidt uberegnelige.“

„Hvor kan De vide, om Claire var skinsyg?“

„Det var saa aabenbart, Madame. Alle, der i Ejendommen, hvor Maleren boede, vidste det. Man har set hende gaa op og ned foran Huset. Hun kom paa alle mulige og umulige Tider. Desuden havde han jo malet hende, det har hun selv fortalt. Værten her har ogsaa sagt,“ Monsieur Gar-
gin modtog paa dette Tidspunkt et saa straffende og opbragt Blik fra Beatrice, at han igen fandt det formaalstjenligt at besværge Himlen, „har ogsaa sagt,“ vedblev Politibetjenten, der godt nok opdagede Beatrices Vrede, „at den unge Mand har boet her paa Hotellet i længere Tid og nok var meget — hm — meget gode Venner med Mademoiselle Claire.“

„De siger selv,“ udbrød Beatrice saa nervøs, at hendes Stemme var skærende, „at der gik længere Tid, inden Maleren kom hjem, og efter at Claire har forladt hans Lejlighed. Der kan altsaa have været mange andre deroppe. Hvem ved det.“

„Portneren, Madame, Portneren ved det. Nej, der har ikke været andre end Mademoiselle Claire.“

„Snak,“ afbrød Beatrice vredt. „Der bor andre Folk i Huset. Det kan have været en af dem. Det kan have været en Tyv. Som Politier det Deres Pligt ikke at dømme paa saa usikre Beviser.“

„Vi dømmer ikke. Himlen bevare os, Madame. Vi fortæller kun, hvad vi ved. Og for muligvis at faa noget mere at vide, er det, at vi tillader os at forstyrre og forurolige Madame.“

Monsieur Gargin, der flere Gange havde forsøgt at indskyde en eller anden Meningstilkendegivelse, men stadig ikke havde kunnet komme til Orde, faldt nu ind:

„Det er ogsaa forfærdeligt, — mine Gæster — i mit Hus, — det har altid været mig en Æres-sag, at ingen maatte generes, at — —“

„Godt, godt, Monsieur Gargin,“ afbrød Politibetjenten utaalmodigt. „Det ved vi. Men dette er noget ualmindeligt, noget meget alvorligt. Madame vil forstaa vore Bevæggrunde.“

Ja, Madame forstod saa udmærket godt vore Bevæggrunde, men hun kunde intet andet sige, end hvad hun allerede havde sagt.

Hun indrømmede, at Claire maaske kunde være skinsyg, — da Beviserne herfor var saa overvættedes tydelige, vilde det kun have været uklogt at nægte Muligheden, — men hun fastholdt bestemt, at Pigen havde en fortræffelig Karakter, og at man ikke uden de allerklareste Grunde kunde være berettiget til at mistro hende.

Politiet hørte med største Opmærksomhed og Ærbødighed paa Beatrice, men det var let at se, at de i deres Hjerter allerede havde dømt, og at hendes Ord ikke forandrede deres Syn paa Sagen.

Langt om længe trak de sig tilbage efter gentagne Undskyldninger, og Beatrice var saa betaget af Claires Forsvinden, at hun endnu ikke var bleven sig selv, da det var Tid at gaa til Trougard.

Hun gik meget langsomt for at faa sine Nerver i Ro, og skønt hun straks havde tænkt, at hun vilde fortælle Howard hele Historien, kom hun nu til det Resultat, at det vist var bedst at tie. Hvorfor vidste hun egentlig ikke.

Maaske sagde hendes Instinkt hende det, som hendes Følelse ikke holdt af at indrømme, at han kun vilde høre paa hende af Høflighed, men at han ikke var En, hos hvem man kunde paa-regne Interesse for andre.

Da hun nærmede sig Restaurationen, fo'r den Tanke pludseligt gennem hendes Hoved, at han maaske slet ikke kom.

Hun havde ganske vist aldrig set ham ligefrem uforskammet eller uopdragen, men var han ikke af den Slags Mennesker, som i visse Tilfælde kunde kaste alt, hvad der hed Høflighed, bort?

Hun vidste det ikke. Og hun sagde til sig selv, at en Mand overfor hvem en Kvinde kunde faa en saadan Mistanke, ikke var en Mand, man kunde være tjent med at omgaas.

Det var Sandheden om Howard, men hun sukkede, fordi hun maatte indrømme det, og gjorde ham i sit Sind en stormende og henrykt Undskyldning, da hun saa' ham staa og vente udenfor Restaurationens Port.

Derfor blev baade hendes Hilsen og hendes Haandtryk varmere end maaske nogen Sinde før, men Varmen blev ikke besvaret.

Han bukkede og førte hende med største Høflighed indenfor, fandt en bekvem Plads til hende

og var i sit Væsen saa uangribelig korrekt, som kun en Engelskmand kan være det.

Beatrice saa' en Smule forvirret paa ham.

Han var saa overordentlig forskellig fra Aftenen før, at hun var ved at tro, hun havde forstaaet ham forkert. Der var ikke en Antydning af Forelskelse i hans Væsen. Ikke med en Mine hentydede han til hvad der var foregaaet tidligere, og skønt det var saaledes, Beatrice vilde have det, var der længst inde i hendes Hjerte, næsten umærkelig for hende selv, en lille bitte urolig Skuffelse over kun at se denne fuldkomne lidenskabsløse Høflighed.

Havde han ikke sagt, at en Kvinde kun til en bestemt Grad kunde ægge og lege med en Mand? Gik hun over Grænsen, havde hun samtidig mistet ham.

„Ja, men lad mig have mistet ham, jeg ønsker jo ikke at have eller beholde ham,“ svarede hun forbitret den lille skuffede Stemme. Og nervøst og elskværdigt gav hun sig til at underholde ham om hvad der kunde tænkes at more ham.

Tilsidst foreslog hun, at de sammen skulde gaa en Aften op til Jeanne de Barteille.

„Aa, jeg vil helst være fri, hvis De ikke tager mig det ilde op,“ lød Svaret.

Beatrice blev blussende rød over denne Afvisning.

„Nej, — nej, — naturligvis skal De ikke gaa der op, naar De ikke har Lyst. Men det forbavsser mig. Jeg troede, at De altid havde syntes endda særlig godt om hende.“

„Det vil jeg ikke sige. Hun er jo en baade smuk og klog Kvinde. Og saa umaadelig energisk. Sikkert en fortræffelig Moder, — men — nej, hun er ikke min Type.“

„Det var da sært.“

„Jeg skal sige Dem, jeg ynder ikke den Sort af Kvinder, der kvæler deres Mænd.“

„Hvadbehager?“

„Ja, jeg kan ikke bruge andet Udtryk. Hendes Mand var —“

„Det største Asen, der har været til.“

„Er muligt, jeg vil ikke modsige Dem. Men lad os saa se Sagen en lille Smule fra den anden Side. Saa bliver dette Asen, som De kalder ham, gift med Verdens mest fuldkomne Kvinde, — tror De, det kan have været morsomt.“

„Nej, hør nu —!“

„Jeg mener det ganske alvorligt. Tror De, det kan være fornøjeligt for en Mand daglig at have en saadan Vægt af Uangribelighed over sig. Han kan jo ikke sætte sig ved sit eget Spisebord uden at maatte sige sig selv, at han ikke fortjener den ære at tygge sin Mad i Nærværelse af et saa ophøjet Væsen. Ser han paa sin Søn, maa han sige til sig selv, at det er en ganske ufortjent Ære der er overgaaet ham, at en saa fuldendt Kvinde har villet værdiges at føde ham et Barn. Jeg forsikrer Dem, jeg ser ham i Aanden luske bort fra Drengens Vugge og vedgaa: „Det er for meget for dig, de Barteille. Du kan ikke bære det, gamle Dreng. Det er virkelig for meget.“

Beatrice lo højt, skønt hun prøvede paa at se vred ud.

„Jeg har aldrig i mit Liv kendt et Menneske til at stille Tingene saaledes paa Hovedet som Dem, Howard. Naar man hører Dem sidde der og snakke, skulde man tro, at naar en Kvinde fik en rigtig daarlig Mand, skulde hun blot skynde sig at blive lige saa daarlig. Saa var den Sag i den skønneste Orden.“

„Det er selvfølgelig ikke Meningen. Men jeg kan ikke gøre for det. Jeg har en medfødt Uvilje mod disse altfor rigtige Mennesker. De er saa Pokkers selvglade. En lille — ikke Synd, det er saadan et melodramatisk Ord, og hvad er Synd? — Nej, en lille glad Letsindighed, en lille tilidsfuld Given sig hen i en Stemning i Tro paa, at Livet bliver rigere og morsommere og varmere, og først og fremmest større, naar alt ikke skal gaa efter Lovens Bogstav, — det er velgørende. Det faar Mennesker til at gro, tro De mig.“

Igen mærkede Beatrice Blodet i sine Kinder. Det var den første Hentydning, hvis det kunde kaldes en Hentydning, han havde gjort til deres Stilling overfor hinanden.

„Det er vist en farlig Lære,“ stammede hun og lod, som om hun var fuldstændig optaget af Kyllingen paa sin Tallerken.

„Det ved jeg ikke. For Børn og ubefæstede Sjæle maaske. Nu taler jeg om voksne Mennesker.“

„Men Jeanne er slet ikke selvretfærdig.“

„Jo, det maa De undskylde. Det er hun i aller

højeste Grad. Hvor mange Gange tror De hun har foreholdt sin Mand, at han ødslede, og at hun sparede? At han drak og var utro, medens hun sad artigt hjemme med hans Barn og hans Sokker? Tror De ikke, hun har følt sig som en yndig Martyr?“

„Det var hun ogsaa,“ udbrød Beatrice hidsigt. „Jeg ved nok, at Mænd altid holder sammen og forsvarer deres eget Køn, men der skal dog være Maade med alting. Og en Mand, der drikker og er sin Kone utro og ruinerer Hjemmet derved, — ham er der ingen Undskyldning for, og jeg faar meget underlige Tanker om Dem ved at sidde og høre Dem forsvare ham og gøre hende latterlig.“

„Jeg forsvarer ham ikke, han var en Slynge og burde aldrig være gift med en hæderlig Kvinde.“ Der var nu mere Alvor i Howards Tone end før. „Hvis jeg havde haft en Kone, vilde jeg ikke have tilladt de Barteille at komme hende for Øje. Men De spurgte mig, om jeg vilde besøge Deres Veninde. Og saa er det, at jeg tilstaar, — det vil jeg helst ikke. Hun er mig for fuldkommen, ligesom han var mig for ufuldkommen.“

„Det maa være vanskeligt at træffe Deres Smag.“

„Det er det ogsaa.“

De tav begge to med en Fornemmelse af, at nu kunde Samtalen let komme til at dreje hen imod et farligt Punkt. Beatrice rettede sig med et Sæt og saa' over paa Howard med et Blik, som hun anstrengte sig for at gøre saa naturligt og hjerteligt som muligt. Saa tog hun sit Glas og løftede det imod ham.

„Jeg skylder Dem da egentlig en Tak, fordi De kom ned og saa til mig i min Ensomhed,“ sagde hun med et Nik.

„Aa—,“ han var aabenbart overrasket eller lod i alt Fald saaledes. „Dersom det glæder Dem at se mig, glæder det ogsaa mig, at jeg kom.“

De drak i Tavshed, og Beatrice vidste ikke, hvilken Stemning hun egentlig ønskede at fremkalde og ikke, hvorledes hun i det hele skulde være overfor ham. Hun begyndte at blive vred, ikke paa nogen eller noget bestemt, men saadan en misfornøjjet Vrede med alt og alle.

Pludselig gav hun efter for en af disse ubetænksomme Indskydelser, som Livet havde belært hende om, at det var farligt at følge, og idet hun bøjede sig over Bordet imod ham, udbrød hun :

„Skal vi to løbe vores Vej fra Paris og alle Mennesker i Dag og tage ud og gaa Tur i Skovene ved Meudon.“

Det gav et Sæt i ham, saa overrasket blev han, og denne Gang i alt Fald var Forbavselsen ægte nok.

Han ventede et Øjeblik for at nyde den Forvirring, som havde grebet hende næsten før hun havde udtalt sin Anmodning, og sagde saa, meget langsomt, med en næsten umærkelig, men stikkende Haan i Stemmen:

„Det gør mig overordentlig ondt, — jeg vilde i Sandhed intet hellere end løbe af Landet med Dem, men i Eftermiddag har jeg desværre en —“

han gjorde en lille Pavse og idet han lukkede Øjenlaagene halvt i, saa selve Øjet kun saas som en Stribe spottende Hoveren, tilføjede han med beregnet Langsomhed: „en — anden Aftale.“

Beatrice mærkede, hvorledes Blodet langsomt gled bort fra hendes Kinder og der vældede en saaadn Følelse af Skam igennem hende, at hun næsten blev svimmel.

Hun ønskede kun med en brændende vild Hidsighed at slippe bort, blive alene, være fri for at mærke de haanske Øjne paa sig, se dette hoverende Smil og mærke denne Følelse af at have faaet et Slag af en Pidskesnært over Ansigtet.

Det var et Nederlag, og de vidste det begge to. Hendes Tanker fo'r rundt for at finde paa noget, der paa en eller anden Maade kunde give hende Oprejsning, udslette Virkningen af de uforsigtige Ord.

Muligheden for, at det slet ikke var sandt med den Aftale, han foregav, trøstede hende kun lidt. Muligvis havde han givet hende Afslag kun for at faa Hævn, men det forandrede ikke den Kendsgerning, at hun havde vist en Imødekommenhed, som kunde udlægges til hvad det skulde være, og var bleven vist tilbage.

Det sved og stak i hende. I dette Øjeblik hadede hun ham. Og her sad hun i sin dejlige nye Kjole, taget paa for ham! Der var ikke den Ting i Verden, hun ikke gerne havde gjort for at faa ham ydmyget.

„Naa, det er maaske ogsaa usikkert, om Vejret

holder sig," sagde hun endelig i den lettest mulige Tone. „Jeg syntes bare, jeg trængte til at se lidt andet end de parisiske Brosten. Men det er saamænd meget godt, hvis jeg i Stedet bliver hjemme og bestiller noget. Jeg drev hele Dagen i Gaar, saa det skulde jo være nok med Driveri.“

Hun sad og snakkede halvvejs uden at vide, hvad hun sagde, og rørte ivrigt rundt i sin Kaffe, hvis Sukker forlængst var smeltet.

Howard svarede intet. Han havde taget sin Hævn og nød sin Triumf, og det var ham nok i Øjeblikket.

Aldrig havde han været ude for saa stiv en Nakke, saa pragtfuld en Kamp mellem at ville og ikke at ville. Hun blev mere attraaværdig efter hver Sejr, mere forførende mellem hvert lille Nederlag. Og idet han iagttog hende gennem sine sænkede Øjenlaag, gik der et Gys af Behag igennem ham ved Tanken om, hvorledes hun vilde være i Overgivelsens Stund. Saa rasende en Stolt-hed, saa hed en Vilje, saa aarelang Kamp, — hvorledes maatte hun ikke blive, naar alt det smeltede under hans Lidenskab og hendes egen opdæmmede Længsel.

Men ikke en Mine i hans Ansigt forraadte hans Tanker.

Han kunde være hed og kold af Utaalmodighed, naar han tænkte paa hende, men han kunde skjule det altsammen, og han vilde skjule det, for ikke at ødelægge sin Hævn.

Straks efter foreslog Beatrice, at de skulde gaa.

„Enten skal man drive og hvile en Dag, eller virkelig arbejde,“ sagde hun. „Jeg hader disse Dage, som hverken er til det ene eller det andet.“

Han saa paa hende, med lidt af den gamle Varme i Blikket.

„Netop hvad jeg siger — enten—eller.“

„Ja — ja, vist saa.“

Han nød hendes Forvirring.

„Det er kun de modige, der vinder, for det er kun dem, der vover.“

„Ja.“

Hun var saa forfjamsket over det pludselige Omslag i hans Stemme, at hun ikke kunde finde Svar, fordi hun ikke fæstede sig ved Ordenes Mening, men kun ved hans forandrede Væsen.

„Og nu vil De gaa?“

„Ja, det er det bedste.“

„Jeg beklager, at den lille Skovtur — —“

„Aa, ikke noget at beklage. Egentlig har jeg vist slet ikke Tid.“

„Flittige Bi.“

„Spot De bare,“ lo hun, inderst inde grænseløst lettet over at høre den gammelkendte Klang i hans Stemme. „Det er meget morsomt, saa længe man kan bilde sig selv ind, at man er begejstret over sit Arbejde. Den Dag kommer tidsnok, da man ogsaa er blaseret overfor det.“

„For Kvinder er Arbejde — Surrogat.“

Han sagde Ordet ind i hendes Øre, medens han lagde det lette Silkeoverstykke, han havde taget fra Tjeneren, om hende.

„Aa — Vaas!“

Et Nu saa de paa hinanden. De glemte, at de ikke var alene, de glemte den ventende Opvarter. alt, fordi hans Øjne var kommen til at fæstne sig ved hendes Mund, og det Udtryk, der havde været om de store, dejlige, røde Læber havde med pludselig Voldsomhed bragt Erindringen om den foregaaende Aften tilbage til ham og gjorde ham vild af Vrede over ikke at eje hende.

Hun kunde ikke blive klog paa Udtrykket i hans Ansigt, da hun rakte ham sin Haand.

„Jeg tager en Sporvogn,“ sagde hun. „Jeg skal ud og gøre Studier i Marken.“

„Og helst uden Følgeskab.“

„Ja, Tak — helst uden Følgeskab,“ lo hun. „Det vilde ikke fremme Sagerne, om De var med.“

Han stod op og saa efter hende, medens Sporvognen kørte og vidste ikke, om han skulde fortryde, at han havde afslaaet at være sammen med hende i Eftermiddag.

Han besluttede ikke at fortryde, men med sin bedste Vilje kunde han ikke lade være at fantasere om, hvorledes de kunde have haft det sammen. Kunde have spist Middag derude, kunde være taget sent til Byen og have spadseret gennem Gaderne. Hvem ved — hvem kunde vide?

For hans Kulde i Dag havde skræmt hende, konstaterede han med et tilfreds Smil. Miste mig vil hun ikke, eller snarere kan hun ikke. Saa er det blot Spørgsmaalet, hvor meget hun tør vove for at bevare.

Hun skal turde, hun skal. Hun skal ikke sidde

som en Brand i mit Blod hele mit Liv. Det skal hun faa at se, trøstede han sig selv.

Men han fandt Eftermiddagen utaalelig lang.

Beatrice havde faaet den Idé, at hun vilde ud til Far Bondon.

Det var slaaet ned i hende, medens hun sad og ærgrede og skammede sig allermest under Frokosten, at hun vilde opsøge ham for at faa noget andet at tænke paa.

At sidde alene hjemme paa Hotellet vilde være utaaleligt, og skulde hun strejfe om og gøre sine Studier, maatte hun i hvert Fald først skifte Dragt, og det gad hun ikke.

Hun havde faaet Lyst til at se Far Boudon. Der var noget beroligende i hans Maade at betragte Tilværelsen paa, og hun trængte i Sandhed til at beroliges.

Hun vidste det, og hun erfarede det bestandig paany, at enten hun og Howard var gode Venner eller de drillede hinanden, — altid var der en evigtvarende Uro og Nervøsitet imellem dem.

Hun kørte med Sporvognen til Rue Boudon. Der stod hun af og gik ind i en Kiosk for at telefonere til sit Hotel.

Monsieur Gargin tog selv Telefonen og svarede paa Beatrices Forespørgsel, at man endnu ikke

havde fundet det fjerneste Spor af Claire. Pigebarnet syntes forsvundet fra Paris, men der var jo ogsaa den Mulighed tilbage, at hun havde druknet sig, og det maatte vel ogsaa siges at være det bedste.

Beatrice takkede kort og hængte Røret bort. Hun var irriteret paa Værten over den Selvfølgelighed, hvormed han fastslog baade Claires Forbrydelse og hendes Død.

Selv troede hun ikke paa nogen af Delene eller vilde i hvert Fald ikke tro paa dem.

Far Boudon blev ikke det mindste overrasket, men aabenlyst glad over at se Beatrice.

Der var ingen Kunder i Butikken, og han førte hende straks ind i det lille Værelse bagved, fik hende til at sidde ned og spurgte hende, hvorfor det havde været saa umaadelig længe, inden han havde haft den Fornøjelse at se hende.

„Jeg har haft saa travlt,“ forklarede Beatrice. „Jeg har prøvet at lære den Del af Paris at kende, som man ellers ikke faar fat paa.“

Far Boudon rystede paa Hovedet.

„Det er ikke saa nemt, kære Dame. Byer er som Mennesker. De aabenbarer sig sjældent for En undtagen ved et Tilfælde, næsten ved en Misforstaaelse eller Førglemmelse, kunde man sige. Naa, men hvad har De saa set?“

„Ikke saa meget. Underlige Skæbner findes der jo allevegne. Men egentlig ikke noget særlig specielt, undtagen at jeg har opdaget Forskellen paa London og Paris — tror jeg da.“

„Underlige Skæbner,“ den gamle Antikvitetshandler rystede igen tankefuld sit tykke, graa Haar. „Ja, da vil jeg sige Dem, at den Slags er der nok af. De kommer hver eneste Dag i min Butik. Hørte De eller har De læst om den offentlige Pige, der dræbte sig for at befri sin Elsker for sig.“

„Men nej — hvad er dog det?“

„Der kom ikke saa meget frem i Bladene om det, som man skulde have ventet. Hans Familie vilde jo gerne have det dysset ned. Jeg kendte Pigen. Hun kom ofte her. Det var en ualmindelig smuk Pige. Hun havde i flere Aar holdt af en Mand, og han ogsaa af hende. Hun gjorde alt, hvad hun kunde for at skjule for ham, hvad Slags Liv hun førte. Han vidste det jo nok, men lukkede Øjenene saa meget som muligt. Naa, det var den gamle Historie. Han var fattig og skulde og maatte gøre et rigt Parti, men han strittede imod i det længste. Det blev værre og værre med hans Finanser. De indsaa begge to, at skulde det blive saaledes ved endnu nogle Aar, saa var der overhovedet ingen rig Arving, der vilde tage til Takke med ham. Han var nok heller ikke hverken særlig køn eller særlig begavet. Men Pigebarnet elskede ham som sagt. Saa en Morgen fandt man hende død i sin Lejlighed. Hun havde skudt sig.“

„Hun havde selv gjort det?“

„Javist. Paa Bordet laa et Brev til ham, hvori der stod, at levende vilde hun aldrig have faaet Kraft til at forlade ham, men var hun først død,

maatte han jo trøste sig, og saa kunde han lige saa godt gifte sig. Hun endte Brevet med at sige, at hun var sikker paa, at selv om hendes Legeme kunde dø, saa kunde hendes Kærlighed det aldrig. Og derfor troede hun, at den vilde leve og altid være i hans Nærhed og beskytte ham og gøre ham lykkelig. — Rørende, ikke sandt? Saa-
dan et stakkels Pige-barn.“

„Ja,“ sagde Beatrice. Hun havde faaet Taarer i Øjnene.

„Ja, Menneskehjerner er underlige,“ svarede Far Boudon. „Det har jeg set ofte nok. Man gør alt, hvad man kan for at faa Mennesker saa ked-sommeligt ens som muligt gennem Opdragelsen, men man opnaar alligevel ikke at faa Hjerterne ens, — nej, man gør ikke.“

„Men det maa egentlig være lykkeligt at kunne føle en saadan Kærlighed,“ sagde Beatrice tankefuldt. „Hvordan man ellers er eller ikke er, maa man være et stort Menneske for at kunne elske saa uegennyttigt.“

Antikvitetshandleren iagttog hende opmærksomt.

„Kom,“ sagde han og rejste sig, „hvis De har Lyst, var der mange Ting jeg gerne vilde vise Dem.“

De fulgtes ad ud i Butikken, og Beatrice blev mere og mere begejstret eftersom han viste frem, fortalte og forklarede.

Det var den bedst ordnede Antikvitetshandel, hun nogen Sinde havde været i.

Her var ingen banale Ting, og det var alt-

sammen ordnet og opstillet med Omhu og Skønhedssans.

Efter længe at have vist hende rundt, førte Far Boudon hende hen til et Skab, hvori hans indiske Kostbarheder var samlede.

Han tog dem frem en for en, nænsomt, kærtegnende, som var det levende og dyrebare Væsener.

Underlige Halssmykker, Vaaben, et Haandskrift i Prakrit, store og smaa Buddhaer, Skaale og Kar.

I en Æske med en Masse snurrige og sælsomme Smaating saa Beatrice en Ring, som i den Grad fangede hendes Opmærksomhed, at hun tog den op, stillede Æsken til Side og satte sig ned i en Stol for grundigt at undersøge den i Ro.

Den gamle Antikvitetshandler iagtog hende interesseret.

Det var en tyk, tung, temmelig klodset Ring med Inskription, men ellers uden Pynt og uden Stene i.

Beatrice vidste ikke selv, hvorfor denne Ring optog hende saaledes, at hun ikke havde Øje for noget af det andet, men hun vedblev med den mest absolute Opmærksomhed at dreje og vende den, sætte den paa sin Finger og igen tage den af for at holde den op imod Lyset og igen iagttagende den.

„Hvor er den ejendommelig,“ sagde hun endelig, mere til sig selv end til Far Boudon.

„Ja, meget ejendommelig.“

„Hvor har De faaet den?“

„Jeg har faaet den, — ja, hvor faar man disse

underlige Ting? I Verdens underligste Land. Imidlertid, den Ring ved jeg virkelig, hvorledes jeg fik fat i, og jeg skal fortælle Dem det. Jeg købte den af en gammel Inder udenfor et Huletempel, og han paastod, hvad jeg naturligvis ikke kan bevise er sandt, at den havde tilhørt en Sultan Subuktigin, der nok levede omtrent ved Aar Tusind e. Chr.“

„Jasaa — skulde den være saa gammel.“

„Det sagde Manden.“

„Men sagde han ikke mere?“

„Han fortalte mig dens Historie; men alt, hvad Indere sælger til Evropæere plejer jo at have en Historie, dersom de mærker, at Køberen derved bliver mere interesseret i Genstanden. Forresten er det vistnok ofte sandt. Saadanne Sagn og Fortællinger gaar jo fra Mund til Mund gennem Generationer, og i Reglen gengives de vistnok temmelig nøjagtig saaledes, som de er hørte.“

„Men hvad fortalte han da om Ringen?“

Beatrice havde sat den paa sin Finger og syntes, at hendes to andre Ringe med deres Diamanter og Topaser saa' saa simple ud, at hun uden at tænke over, at det kunde være paafaldende, tog dem af og puttede dem ned i sin Haandtaske. Den indiske Ring beholdt hun paa, som om den havde været hendes Ejendom.

„Han fortalte,“ sagde Antikvitetshandleren, som med et Smil havde fulgt hendes Bevægelser, „at denne Ring altsaa havde tilhørt den berømte ghasnavidiske Sultan Subuktigin eller rettere sagt ikke

ham, men hans Yndlingsslavinde, hvem han havde skænket den til.“

„Og hvad saa, — er disse underlige Tegn her i den ikke Ord, som har en Mening?“

„Jo, Manden, som solgte mig Ringen, sagde, at Sultanen elskede sin Slavinde højt, skønt han ikke stolede paa hendes Troskab. Han var grænseløs skinsyg, og han bad da en af sine lærdeste Troldmænd om at ridse nogle Ord, som ejede Kraft til at tvinge den skønne Elskerindes Sind imod hans i trofast Bestandighed. Formaaede han det, kunde han forlange hvilken Belønning han vilde, men sveg Kvinden sin fyrstelige Elsker, saa skulde saavel hun som Mageren dø.“

„Nej, hvor det er spændende,“ udbød Beatrice. „Og hvad skete der saa?“

„Troldmanden eller Præsten eller hvad han nu var, tog Ringen og ridsede disse Tegn ind i den, og —“

„Aa, men hvad betyder de?“

„De betyder —: „En Kvindes Hjerte næres af hendes Elskovs Bestandighed. Det fortæres af de skiftende Storme der henvæjres og henvæjrer.“ Og indeni staar: „Dræb aldrig din Elskov, medens den lever, at den ikke efter dit Legemes Død skal dræbe din Sjæl i det ventende Mørke.“

„Dræbe din Sjæl i det ventende Mørke,“ gentog Beatrice langsomt. „Det forstaar jeg ikke.“

„Det er ogsaa uklart, som saadanne gamle Indskrifter altid er. Men Meningen er nok den, hvis det da ellers er rigtigt oversat, at Mørkets evige

Straf skulde være over denne Kvinde, dersom hun svigtede sin Kærlighed.“

„Svigtede hun den saa?“ Beatrice stirrede som hypnotiseret paa de tætte, underlige indgravede Tegn.

Den gamle smilede.

„Derom kunde min Sælger intet berette. Men — hvad anser De for sandsynligst?“

Beatrice lo og saa' aandsfraværende op.

„Det, — det ved jeg ikke, maaske har hun svigtet og skjult det. Maaske — nej, — jeg ved ikke.“

Far Boudon havde taget nogle brogede, smaa, slebne Glas frem fra et Skab og stillede dem nu paa det Bord, ved Siden af hvilket Beatrice havde sat sig.

Af en tyk, lav, ottekantet Krystalflaske skænkede han en næsten sort Likør og skød det fyldte Glas hen mod Beatrice.

„Skaal, kære Madame, og Tak fordi De ikke glemte mig.“

Beatrice drak og syntes, at hun i hele sit Liv ikke havde smagt en saa forunderlig krydret, sød og stærk Smag.

„Tak, Far Boudon. Det var dog en vidunderlig Likør. Jeg har sjeldent oplevet noget saa interessant som at besøge Dem. Maa jeg komme en anden Gang igen?“

„De vil sikkert komme igen. Jeg ved altid straks, naar jeg ser et Menneske, om det er En, der passer for mig eller det ikke er det. Og saa gaar jeg min Vej. For det dumteste, Mennesker kan

gøre, det er at presse sig ind paa hinanden, naar de ikke er bestemte til at passe sammen. Det er en Dumhed, der kun overgaas af den at skilles fra hinanden, naar man er bestemte for hinanden.“

Den gamle Antikvitetshandler drak sit Glas ud og skænkede paany.

Beatrice sad tankefuld. Paa en Gang løftede hun Hovedet, saa' lige paa ham og sagde:

„Far Boudon — hvad er Kærlighed?“

Han smilede fint. Saa svarede han:

„Det spørger kun den om, som ikke har mødt den. Og den, som har mødt den, kan ikke forklare den.“

„Er det det, at man ikke kan skilles fra et Menneske, selv om det Menneske ofte gør En urolig og maaske bedrøvet?“

„Nej.“

„Er det det, at man føler, man virkelig er elsket og derfor tror det Menneske godt, maaske bedre end alle andre, saaledes, at Kærligheden tilsidst maa komme, selv om den ikke straks er der?“

„Nej, nej.“

„Det mener jeg jo ogsaa, Far Boudon, men —.“

„Men De spurgte, fordi De vilde høre mig sige nej.“

„Maaske.“

„Nej,“ Antikvitetshandleren rystede paa sit Hoved med det tykke hvide Haar, „nej, Kærligheden kan kun komme straks. De vil aldrig se, at den er noget, man kan vænne sig til at føle,

fordi man gerne vil eller endnu mere, fordi den anden Part gerne vil. Husk paa, at vi har levet før, mange, mange Gange. Sjælene kender hinanden i de forskellige legemlige Forklædninger, selv om disse jordiske Øjne er fremmede for hinanden. Hvor har vi mødtes før, hvad havde vi at give hinanden i en forbigangen Tilværelse, — vi ved det ikke. Vore Sjæle føler Vennen, der staar foran os, og vort nuværende Legeme siger: Jeg kender dig ikke. Men Sjælene er altid stærkere end Legemerne, Madame, glem ikke det. Og fra dem strømmer Genkendelsens Glæde, og vi siger: „Der er Sympati mellem dette Menneske og mig.“

„Ja, paa hvilken anden Maade skulde Sympati egentlig ogsaa kunne forklares?“

„Der er ingen anden.“

„Saa er det ogsaa vor sjælelige Erindringsevne, hvis man kan bruge det Udtryk, — jeg mener, vor Underbevidstheds Erindring, der kommer og advarer os, dersom den vejrer en Fjende. Denne Hjerne, som hører dette Legeme til, kan jo intet vide om En, den aldrig saa' i dette Legemes Forklædning, som De sagde. Er det ikke rigtigt?“

„Fuldkommen rigtigt. De vil snart lære at forstaa.“

„Far Boudon, — talte De med — med denne Inder, Ghata Sasin, om alt dette?“

„Ja, bestandig.“

„De siger, han var saa ualmindelig klog.“

„Den klogeste Mand, jeg har mødt.“

„Hvor det er underligt.“

I det samme kom en Kunde ind i Butikken og Far Boudon rejste sig og gik ham i Møde.

Beatrice rejste sig ogsaa. Hun gik hen til det lille Skab med de indiske Kostbarheder, tog Ringen af, og lod den glide ned paa samme Sted, hvorfra hun havde taget den.

Saa vendte hun sig mod Antikvitetshandleren:

„Jeg maa sige Farvel nu og Tusind Tak for i Dag. Og saa har jeg Lov til at komme igen, ikke sandt?“

„Saa snart De vil.“

„Jeg skal prøve paa en anden Gang ikke at blive saa længe, som jeg har gjort i Dag,“ sagde hun smilende: „Men her er saa interessant, og De er saa interessant, at Tiden rent er løbet fra mig. De ved slet ikke, hvor glad jeg har været over at være her, — netop i Dag. Farvel — og Tak.“

Hun trykkede hans Haand og gik.

Han lukkede Døren efter hende med et tænksomt Udtryk i sine Øjne og vendte tilbage til Kunden.

Beatrice gik langsomt videre i Retning af sit Hotel. Det var sandt, hvad hun havde sagt, — hun var taknemmelig over, at hun havde kunnet tilbringe Eftermiddagen saaledes, at hendes Tanker var bleven tvungne bort fra Howard.

Men neppe havde hun gaaet nogle Minutter, før den stikkende Uro vendte tilbage. Hun blev mere og mere irriteret paa sig selv. Det var saa meningsløst og saa ydmygende. Hun elskede ham

jo ikke, og hvad kom det saa hende ved, med hvem han tilbragte Eftermiddagen?

Det kom hende ikke ved, ikke det mindste, vedblev hun at gentage for sig selv. Hvad var der saa ved ham, som bestandig uroede hende?

Det havde været saadanne velgørende, rolige Dage de første i Paris, med Undtagelse af den Aften, hun havde tilbragt hos Jeanne de Barteille, og ogsaa der var al Misstemningen kommen blot ved Talen om ham.

Men elskede hun ham da alligevel, siden hun var saa fortvivlende haabløst under hans Indflydelse, blot det behagede ham at vise sig?

Nej, hun vilde ikke elske ham, og i dette Øjeblik vidste hun, at hun hadede ham.

Og dog vilde hun kun en eneste Ting — — være ligegyldig og overlegen overfor ham, og det var det eneste, der var umuligt for hende, trods al Kamp.

Hade ham — eller elske ham, — var Had og Kærlighed ikke to Grene af den samme Stamme? Og vilde hun vel have hadet ham i dette Øjeblik, dersom han i Stedet for at forhaane hende med sit Afslag, var taget ud med hende og havde været netop saa charmerende, saa fuld af Spot, Beundring og Begær, som kun han kunde være.

En farlig Mand for Kvinder, — ja, det var det, man sagde om ham. Det havde hun hørt, inden hun selv nogen Sinde havde set ham. Men netop derfor skulde han ikke være farlig for hende.

Hun vilde, vilde ikke være mellem en Række af beundrende Kvinder, der stod med udstrakte Arme. Hun vilde være den første og eneste eller slet intet.

Men om hun saa blev den første og eneste i Dag, hvem sikrede hende, at hun ogsaa var det i Morgen?

Hun følte pludselig en hæftig legemlig Træthed. Den beroligende Indflydelse, som Samtalen med Far Boudon havde haft paa hendes Nerver, var forsvundet. Saa taabeligt det end var, syntes hun, den var gledet bort i samme Øjeblik, da hun lagde Ringen tilbage. Hun ønskede, at den endnu havde siddet paa hendes Finger. Det var urimeligt, men hun havde altid haft det med at føle de døde Genstandes Indflydelse.

Hun kendte det blandt andet fra sine Stuer, sine Møbler. De syntes levende, nærværende og velvillige, naar hun levede imellem dem. Og havde hun været længe borte og kom tilbage til dem, stod hendes Yndlingsstole, hendes Bøger, hendes Seng der som døde og kolde Ting, og det varede Dage, inden hun igen fik den hyggelige og fortrolige Hjemmefølelse overfor det alt sammen.

Og denne Ring, — den var ligesom af sig selv gledet ned paa hendes Finger og havde siddet der, som om den hørte hende til.

Hvad var det for en løjerlig Indskydelse, der havde faaet hende til at tage de andre af, som blev de pludselig overflødige? Hun vidste det ikke selv, men i det Øjeblik, den gamle Ring sad paa

hendes Finger, havde hun ikke ønsket at bære andre end den. Den var hendes, de andre var uvedkommende.

Saadan noget Tosseri. Hun blev da ogsaa mere og mere overspændt. Det var Howard, der gjorde hende saa nervøs. Men nu skulde det ogsaa være Slut. Man havde dog vel sin frie Vilje. Var hun maaske ikke et selvstændigt Menneske, eneraadende over sit Legeme og sin Sjæl.

Det var første Gang, at hun havde tilladt, — nej, hun havde netop ikke tilladt, — altsaa var det første Gang, en Mands Indflydelse over hende var stærkere end hun ønskede.

Men nu altsaa Slut.

Kom Howard igen, tog hun ganske simpelt hen ikke imod ham. Hun vilde leve for sit Arbejde, saaledes som i den første Tid. Hun vilde interessere sig for stakkels lille Claire og gøre sit Yderste for at finde det arme Barn.

Enten hun nu havde begaaet en skrækkelig Forbrydelse eller ikke, saa trængte hun i alle Tilfælde til en hjælpende Haand. Ganske vist var hun selv Udlænding, men noget maatte hun dog kunne udrette.

Foreløbig tog Hovedpinen imidlertid saaledes til, at hun ikke kunde samle sine Tanker om andet end den stikkende Smertefornemmelse.

Gaderne var ogsaa utaaleligt hede, og hun følte sig træt.

Hun standsede den første Automobil, der kom forbi, og kørte hjem.

Der var endnu ingen Meddelelser kommen om Claire, men Monsieur Gardin fortalte, at Politiet søgte efter hende med stadig voksende Iver.

Det gøs gennem Beatrice, saa hun ikke kunde udholde Synet af ham eller blive ved at høre paa hans Betragtninger over Sagen.

Hun skyndte sig ind i sit Værelse, tog sin Kjole af og kastede sig paa Sengen. Et Øjeblik efter sov hun.

„Politiet søger efter Claire — Politiet finder det stakkels Barn og slæber hende for Domstolen —.“ Det var den Tanke, som Natten igennem ikke veg fra Beatrices Sind, som laa bagved hendes Drømme og vækkede hende den ene Gang efter den anden paa denne pludselige, pinagtige Maade, som alle kender, der er sovet ind med en Frygt eller en Sorg.

Det er som om Sjælen ikke kan falde til Rø med sin Smerte og ustandselig vækker Legemet som for at tvinge det til at tage Del i Bekymringerne.

Da hun stod op, var Beatrice næsten lige saa træt, som hun havde været den foregaaende Aften, og hun ringede øjeblikkelig for at høre, om man havde faaet noget nærmere at vide.

Den nye Stuepige, en tvær Pige fra Provinsen,

der syntes at gaa rundt i en evig Fornærmelse over alting i Paris, og som Værten kun havde fæstet, fordi han i Skyndingen ikke kunde finde nogen anden, kom med Beatrices Chokolade, medens hun betragtede hende og Silkebaandene, der var trukne gennem hendes tynde Natkjole, med afgjort Haan.

Beatrice kunde næsten ikke faa sig til at spørge dette uvenlige Væsen, om hun vidste noget om den Forsvundne, og Svaret lød, at hun Madonna være løvet intet vidste og heller ikke ønskede at vide noget om alle de rædsomme Ting, Folk inde i Paris fandt paa at gaa hen og bedrive.

Skønt intet kunde være Beatrice mere ligegyldigt end dette Pigebarn og hendes Luner, var hun nu engang i dette Humør, hvor den mindste Ubehagelighed eller blot et forstyrrende Indgreb i en daglig Vane, føltes som en utaalig Ærgrelse.

Som altid, naar hun mærkede, at hendes Nedertrykthed var ved at tage Magten fra hende, skændte hun dygtigt paa sig selv og skyndte sig at blive færdig med sin Paaklædning for at komme ud til andre Indtryk.

Hun besluttede, at hun vilde gaa op til den Politistation, hvorfra Undersøgelserne i Anledning af Mordet blev ledet, og hun tog de forskellige Anbefalingsskrivelser med, som Martens havde givet hende for paakommende Tilfældes Skyld.

Den smukke engelske Dame blev i alle Kontorer modtaget med største Forekommenhed, og da det oplystes, at hun var den, med hvem Be-

tjentene Dagen i Forvejen havde talt og som viste sig at nære saa megen Interesse for den forsvundne Pige, blev hun ogsaa af disse Grunde beredvilligt sat ind i, hvad man vidste. Men det var ikke saa meget mere end før.

Dog havde nu Maleren tilstaaet, at han havde været sammen med Claire et Par Timers Tid inden han var kommen hjem og havde fundet Liget. Han havde nemlig truffet Claire, da hun kom ned efter at have været oppe i hans Lejlighed, og han, der ingen Anelse havde haft om, at den anden allerede var kommen, havde villet have Claire med derop.

Det havde hun afslaaet og havde bedt ham gaa med hen til hendes Veninde. Der havde de tilbragt et Par Timer alene sammen, da Veninden havde lovet sig ud senere paa Aftenen, og saaledes var det gaaet til, at da Maleren henad Morgenstunden for anden Gang var gaaet hjem, havde han ingen Anelse haft om det Drama, der havde fundet Sted i hans Atelier.

Man havde spurgt ham ud om Claires Sindsstemning og om han vidste, hvor hun var gaaet hen, da de skiltes, men dertil havde han kun kunnet svare, at hun havde været som sædvanlig overfor ham, og at han naturligvis troede, hun var gaaet hjem til Hotellet.

Flere Oplysninger var der ikke, og medens Beatrice langsomt forlod Kontorerne og paa Maa og Faa drev om i Gaderne, blev Visheden om at Claire levede, og at hun ikke, saaledes som Værten for-

modede, havde druknet sig, stadig stærkere hos hende.

Men hvor var Pigebarnet og hvorledes skulde hun komme i Forbindelse med hende?

Dersom hun havde begaaet Forbrydelsen, hvad de alle som En syntes at gaa ud fra, saa kunde Beatrice ikke andet end bebrejde sig selv, at hun ikke den Aften igen havde prøvet paa at tale med Claire.

Maaske kunde hun have standset hendes Haand, inden den greb Vaabenet, maaske havde hun kunnet komme til at tale med Claires Ven og forestillet ham, hvilken Synd han begik imod hende. Medens Pigen laa grædende foran hendes Seng, havde hun ogsaa tænkt sig, at hun vilde gøre et eller andet i den Retning, men hun havde glemt det altsammen over Howard.

Hun indsaa', at det var hende umuligt at arbejde i Dag, og træt og ked af alting vendte hun om og besluttede at gaa hjem og prøve paa at glemme ved at tage en Bog.

Lige ud for Hotellets Port blev hun standset af en Dreng, som spurgte, om det var den engelske Dame, som boede hos Monsieur Gargin.

Beatrice svarede ja.

I det samme stak Drengen hende et Brev i Haanden, og forsvandt saa hurtigt om Hjørnet, som hans rappe Ben kunde bære ham.

Beatrice saa' yderst forundret efter ham og følte instinktmæssigt, at dette lille Møde helst ikke maatte opdages af Monsieur Gargin.

Hun foldede Hænderne sammen om Brevet, drejede om det samme Hjørne, bag hvilket Drogen var forsvunden, og først da hun var kommen et Stykke bort, aabnede hun Brevet og læste det

Madame —.

Jeg skriver til Dem, fordi De har været saa god imod mig, og jeg maa sige Dem Farvel. De vil først faa dette Brev et Par Dage efter, at jeg er rejst fra Paris, og naar De læser det, er jeg ikke mere i Frankrig. Jeg var sammen med — med ham jeg elsker over alt i Verden indtil for et Par Timer siden. De forstaar det maaske ikke, men jeg synes aldrig, vi har elsket hinanden saa højt som i denne Nat, der er den sidste, hvori jeg kommer til at tilhøre ham. Jeg ved ikke selv, hvorfor jeg rejser i Stedet for at springe i Seinen eller i Stedet for at blive og roligt tage min Straf. Maaske gør jeg det, fordi jeg intet ved om Døden og om hvad der skal komme, og jeg vil ikke, at Erindringen om ham skal dø hos mig en Dag tidligere end nødvendigt. Jeg rejser til et andet Land, til en stor By, hvor ingen kender mig. Jeg vil leve stille under et andet Navn og haabe paa en Ting, — at denne sidste Nat vil gøre mig til Moder. Saa forlanger jeg ikke mere af Livet. Jeg er saa lykkelig over, at det er kommen saaledes altsammen, som det er. Var han ikke naaet hjem lige den Gang, jeg forlod hans Hus, havde jeg aldrig mere kunnet være hos ham, thi De

ved, Madame, hvorledes Mændene er, og han vilde aldrig have set til mig mere, og hans Kærlighed til mig vilde være død. Eller i hvert Fald vilde han have troet, at den var det.

Skulde De nogen Sinde, Madame, De, der har været saa god ved mig, komme til den By, hvor jeg nu vil skjule mig, skal jeg finde Dem og se Dem, for jeg ved, De vil aldrig forraade mig, men kun hjælpe mig. Jeg vil altid holde Øje med Listerne over de Rejsende og maaske vil jeg til den Tid have en Søn at vise Dem. Jeg har taget min Venindes Klæder, og jeg har forandret mit Udseende, — hun forstod alle den Slags Ting, — selv De vilde ikke kende mig. Mit Haar har en anden Farve, og jeg er brun som en Bondepige, som det jeg var, inden jeg kom til Byen.

Farvel, kære Madame, — De vil ikke anse mig for en Synderinde. De ved, at baade Kærlighed og Had er stærkere end Viljen, selv om Præsterne prædiker nok saa meget derom. De vil maaske ikke forstaa det, men jeg er saa rolig nu, jeg synes, jeg har Fred i mit Hjerte. Han vil ikke elske mig mere, men har elsket mig som aldrig før i Nat. Han sagde til mig, at jeg var anderledes end alle andre Kvinder, og det maa jeg være overfor ham, fordi jeg elsker ham mere, langt, langt mere og anderledes end nogen anden Kvinde kunde elske ham.

Nu maa jeg holde op med at skrive, for

jeg har ikke mere Tid, inden jeg gaar til Toget. Min Veninde vil skaffe dette Brev sikkert i Deres Hænder. Jeg ved, De vil tænke venligt paa mig. De vil ogsaa forstaa mig, fordi De er Kvinde. En Mand vilde aldrig forstaa, at Kærligheden kan betyde mere end Sikkerhed og Penge og alt saadan noget. Men enhver Kvinde ved det.

Maatte alt godt komme til Dem og den, De elsker, og gøre Dem lykkelig.

Beatrice fik Taarer i Øjnene, da hun lukkede Brevet sammen og gemte det ved sit Bryst.

Hun besluttede, at hun vilde læse det endnu engang hjemme paa sit Værelse og saa brænde det. Det vilde være det sikreste, og naar Politiet saa blot vilde blive ved at søge efter Claire her i Paris, vilde Pigen være frelst.

Men hun turde ikke beholde Brevet. Det var dog et Spor, hvis det faldt i de urette Hænder, og engang brændt var det til alle Tider uskadeliggjort.

Medens hun langsomt gik tilbage til Hotellet, heftigt optaget af at tænke paa Claire og forestille sig, hvor hun muligvis kunde være og hvor langt bort hun kunde være kommen, var hun nær ved at misunde hende.

Enten den Kvinde, hun havde ment at dræbe,

levede eller ikke, og det var endnu uafgjort, saa var Claires Overfald paa hende selvfølgelig i hvert Tilfælde en frygtelig Forbrydelse.

Men hvilken Sluttethed i sin Karakter, hvilken Evne til at elske ubetinget og uden Vaklen ejede dog ikke det forunderlige Pigebarn.

Det var den Slags Karakteren, denne haarde Art af Naturer, som under andre Forhold driver det til det ualmindelige i Retning af Opofrelse, fordi al Styrke bunder i Evnen til at slutte sig absolut og upaavirket om et enkelt Maal.

Det var besynderligt, at denne unge Pige, der havde saa megen tilsyneladende Godmodighed og Blidhed, kunde drives lige ind i en Handling, som mange fødte Forbrydere vilde gyse tilbage for, og det uden bagefter at føle et Øjeblik Anger.

Beatrice blev ved at spekulere over denne Gaade, og Forstaaelsen af, i hvilken Grad denne jævne Pige forstod at elske, fik hende til at skamme sig over sig selv og sit Forhold til Howard.

Hvad var hendes Forelskelse i ham — dersom man kunde kalde hans Magt over hendes Nerver og Sanser ved dette Navn, — hvad var den i Sammenligning med den alttilsidesættende, alt andet udelukkende Følelse, som Claire magtede at nære?

Det eneste værdige var ikke at se ham mere. Naar hun ikke elskede ham højt nok til at

tilsidesætte ethvert Hensyn og give sig hen til ham, saa skulde hun holde sig for god til at lade ham spille dette Spil med hende.

Ja, — saadan tænkte hun jo Gang paa Gang — men — —

Hun havde været saa optaget af sine Tanker, at hun var kommen ind paa sit Værelse, havde taget sin Hat af og staaet og set ud ad Vinduet i nogen Tid, før hun ved at vende sig om opdagede en lille Pakke henne paa Bordet.

Hun tog den og lukkede den op.

Den indeholdt en lille firkantet Æske, hvori den gamle indiske Ring laa, og et Visitkort med Far Boudons Navn og disse Ord:

„Hvorfor tog De Ringen af, kære Madame?

Den er sikkert bestemt for Dem. Modtag den da nu som en venlig Hilsen fra Deres gamle, ærbødige Ven
Far Boudon.“

Beatrice stirrede paa Ringen. Antikvitetshandleren havde omvundet den med en Seddel, hvorpaa han havde skrevet Oversættelsen af de Ord, der stod indgraveret paa den.

„En Kvindes Hjerte næres af hendes Elskovs Bestandighed. Det fortæres af de skiftende Storme, der henvejres og henvejrer,“ læste Beatrice tankefuld.

Saa tog hun Ringen og vilde lade den glide ned over Fingeren.

I det samme grebes hun af en underlig Bevægelse. Den samme varme Strøm, den samme kærtegnende Beroligelse, som hun havde følt hin

Nat efter den uhyggelige Drøm, kom igen til hende. Men denne Gang endnu stærkere.

Det var som om den eller det, der beskyttede, kærtegnede, var personlig nærværende, og Fornemmelsen fulgtes af en let, men ikke ubehagelig Svimmelhed.

„Den Ring maa aldrig mere komme af,“ sagde hun halvhøjt og uden at vide, om det var hende selv, der sagde Ordene, eller om de blev sagt.

Hun blev staaende længe og saa aandsfraværende paa Far Boudons Kort og den lille Strimmel Papir med Oversættelsen. Saa opdagede hun, at der ogsaa laa et Brev paa Bordet. Det var fra Tom Brown, og hun brød det forundret. Det lignede sandelig ikke ham at være en saa ivrig Brevskriver.

Brevet var forøvrigt ogsaa ganske kort.

„Jeg ved ikke, hvad der faar mig til at skrive til dig igen, Beatrice, men trods al Fornuft og Prædiken for mig selv er jeg i bestandig Uro for dig. Hvad har du for? Er der sket noget? Jeg har prøvet at faa fat i Howard, men hans Værtinde siger, at han er rejst til Skotland. Jeg skulde have Lyst til at vide, om det er sandt. Du vilde haane mig, dersom du vidste, hvor urolig jeg er. Jeg har bedt Ghata Sasin komme til Evropa. Gør Howard dig Fortræd, hævner jeg dig.

Hvad har du for, Beatrice, — hvad er det med dig?

Din Ven, der er angst for dig,

Tom.

Hvad har du for? Ja, det vedkom jo ikke Tom. Det vedkom ingen. Den Lettelse, hun et Øjeblik havde følt ved at modtage Claires Brev, var forsvunden. Alle hendes Tanker samlede sig igen om hende selv. Hun saa paa Ringen, som var den en Talisman, et Værn imod alt ondt, men hun følte sig nu igen alligevel ensom og usikker.

I dette Øjeblik længtes hun efter Tom, og hun var rørt over ham. Det var muligt, at han vilde have irriteret hende, dersom han havde været der, men overflødig og forladt, som hun følte sig, længtes hun efter hans udtrykssløse Ansigt og dæmpede Stemme.

Tom morede hende ikke, men lige nu syntes hun, at han var den eneste, hun kunde have udholdt at tale med.

Han var her imidlertid ikke, og hun sagde til sig selv, at det var rigtig godt saaledes. Hun var jo bleven fuldkommen umulig. Lignede aldeles ikke sig selv fra før. Hun burde skamme sig. Hvor var hendes Overlegenhed — hendes Selvsikkerhed. Tillod hun en Mand at lege med sig, som om hun havde været en forelsket, uerfaren lille Tøs?

Og for Himlen ved hvilken Gang besluttede hun, at nu var det færdig og forbi.

Hver Morgen, naar Beatrice vaagnede, saa' hun paa sin Ring, der var den eneste, hun nu bar,

og sagde til sig selv, at hvis Howard kom eller meldte sig, saa vilde hun afslaa at se ham.

Men hun fik ingen Brug for sin Standhaftighed.

Den ene Dag gik efter den anden, men Howard hverken lod sig se eller skrev.

Hun begreb det ikke. Var han maaske ikke kommet til Paris for hendes Skyld, og saa blev han borte. Saadan kunde man ikke bære sig ad.

De første Dage foreholdt hun sig selv, at det var rigtig godt, han ikke kom, for saa undgik hun at fornærme ham ved at nægte at se ham, men efterhaanden som Dagene blev til Uger, voksede hendes Krænkelse, hendes Følelse af at være sat til Side og gjort Nar af, og — tilsidst — en Skinsyge, som hun ikke vilde tilstaa for sig selv, men som ikke des mindre gnavede ubarmhjertigt i hende.

Hvorfor kom han ikke? Hvorfor?

Var det Paris, der havde taget ham, det muntre, smukke, letlevende Paris? Eller var det — var det den „Aftale“, han havde paastaaet at have hin Eftermiddag, som beslaglagde ham?

Det havde maaske kun været en almindelig lille Flirt, som saa havde udviklet sig til en hel interessant Episode? Hvem kunde vide det. Mænd var jo nu engang saadan — naa, Kvinder maaske ogsaa somme Tider, — at naar den ene var stædig, saa morede det dem at tage Oprejsning og Hævn ved en voldsom Dyrken af en anden, som de muligvis ellers ikke havde ænset videre.

Og saadan som Howard var, vilde dette sikkert være den første Udvej, han greb til.

Det ligger i den menneskelige Natur at søge Oprejsning for en Ydmygelse, og den underligt lurende Haan, som havde været bagved hans Ord og Væsen hin Dag ved Frokosten, havde gjort hende sikker paa, at han vilde have Hævn.

Og han havde faaet den, enten hun saa vilde vedgaa det eller ikke. Hun følte sig for første Gang i sit Liv sviende ydmyget.

Det stak i hende som en legemlig Uro, som en Rastløshed, der var utaalelig og enerverende.

Der var Øjeblikke, hvor hun græd af Vrede over sig selv, og hun var glad over, at hun ikke kendte hans Adresse, saa hun ikke før eller senere skulde fristes over Evne til at sætte sig i Forbindelse med ham.

Men efter en fjorten Dages Forløb var hendes Længsel efter i det mindste at faa at vide, om Howard var rejst fra Paris eller ikke, saa stærk, at hun besluttede sig til at gaa op til Jeanne de Barteille og høre, om hun vilde sige noget.

Hun meldte sig til Frokost en Søndag, og Jeanne modtog hende med den samme varme Venlighed som forrige Gang, men sagde, at hun ikke begreb, hvorfor i Alverden Beatrice dog ikke havde ladet høre fra sig.

Beatrice skød sig ind under Travlhed og vilde lede Samtalen hen paa noget andet.

„Du ser ogsaa ud, som om du enten havde ærgret dig eller ogsaa var overarbejdet,“ sagde

Jeanne og iagttog Beatrice undersøgende. „Du saa bedre ud, sidst du var her.“

„Det var underligt, man plejer altid at sige, at ingen Luft er saa forskønnende som den parisiske Foraarsluft, men saa er der jo ikke andet at gøre for mig end at prøve paa at blive lidt dejligere.“

Jeanne tog hende med ind i den smukke Spisestue og satte sig lige overfor hende ved Bordet. Beatrice mærkede, at hun paa den Maade selv fik alt Lyset fra Vinduet over sit Ansigt og besluttede at passe godt paa sit Udtryk.

Jeanne passiarede livligt. Hun fortalte om sin Søn, om sin Forretning. Hun nødte Beatrice til at spise af alle de gode Ting, der kom paa Bordet. Pludselig udbød hun:

„Jeg vidste slet ikke, at vor fælles Ven Howard var i Byen, før jeg saa ham forleden Dag!“

Det kom saa overraskende, at Beatrice, trods sin Beslutning om at passe paa sit Ansigt, ikke kunde lade være at fare sammen. Hun tog sig i det, men Jeanne havde set hver Trækning.

„Saa —?“

„Ja, jeg gik hen til ham og sagde Goddag og spurgte, hvorfor han ikke havde været oppe hos mig. Jeg ved knap hvorfor jeg gjorde det. Han er jo ikke af mine Folk. Men man kan jo ikke nægte, at han er baade klog og morsom. Vel?“

„Nej, det har jeg jo altid sagt.“ Beatrices Tone lød irriteret.

„Ja, og vi er jo kommen sammen gennem man-

ge Aar. Jeg tror egentlig, han godt kunde lide min Mand. Jeg har en Fornemmelse af, at han var nær ved at give mig Skylden for hans Unoder. Imidlertid spurgte jeg altsaa, hvorfor han ikke havde besøgt mig, og han gav den aldrig for-tærskede Undskyldning, — den samme, som du kom med — Travlhed.“

„Det var uheldigt, da han mig bekendt aldrig bestiller noget.“

„Naa, det tror jeg nu ikke. Tværtimod. Han har sikkert ingen Formue. Jeg har undertiden hørt Folk tale om, at hans Forretninger vist ikke altid var af den fineste Art, men af hvilken Art, de var, lader det ikke til at nogen egentlig har Rede paa.“

„Jeg har ogsaa hørt noget i den Retning,“ mumlede Beatrice, der ikke anede, hvad hun skulde svare. Hun var udelukkende gaaet her hen for at høre noget om Howard, og nu var Talen om ham og Jeannes skarpe Øjne hende uudholdelige.

„Saa spurgte jeg ham ogsaa, om han heller ikke havde set noget til dig.“

„Naa?“

„Han sagde, det var længe siden.“

„Ja, det er det ogsaa.“

Nu passede Beatrice anspændt paa Udtrykket i sit Ansigt, men hun kunde ikke forhindre, at Farven var veget fra hendes Kinder.

„Saa — tænkt! Jeg ved ikke hvorfor, men da jeg saa ham, fik jeg den Idé, at han var kommen til Paris for at være sammen med dig.“

„Aa, Jeannel!“

„Ja, I er jo desværre forelskede i hinanden.“

Det gav et Sæt i Beatrice, som vilde hun springe op fra Bordet.

„Men sødeste Barn, tag det dog med Ro. Det er ingenlunde for at være paatrængende eller for at blande mig i dine Sager, at jeg siger det, men Howard er en skidt Fyr, og han har Magt over dig. Sagde jeg ikke saadan noget lignende, den første Aften du var oppe hos mig?“

„Det ved jeg ikke.“

„Ja, jeg gjorde. Og nu, da jeg saa' hans Ansigt, medens vi stod og talte om dig, saa —“

„Hvad saa —?“

Beatrice havde en Følelse af, at hendes Hjerte om et Øjeblik gik itu. Saaledes dunkede det.

„Ja, hvad saa? Jeg har jo ikke omsonst Livet igennem været nødt til at studere Ansigter, Kundernes Ansigter, mine Syerskers Ansigter. Der skal meget til at narre mig. Det er sandt, naar jeg siger dig, at han saa' ud, som om han tog dit Navn mellem sine Tænder og bed i det, inden han udtalte det.“

„Men Jeanne dog!“

„Det er sandt!“

De sad et Øjeblik og saa' paa hinanden, Beatrice med et Smil, som skulde dække over, hvor ilde hun befandt sig.

„Aa, søde Beatrice,“ det var som om en pludselig Medlidenhed brød frem i Jeannes Sind ved at se det lille smukke, blege, nervøse Ansigt,

„hvor mange Gange har jeg ikke tænkt paa, at det er altfor urimelig vanskeligt at være Kvinde. Vi bliver lige fra smaa opdragne til at holde fast paa al denne Følsomhed, Naturen ulykkeligtvis har givet os i Vuggegave, og naar vi bliver ældre og selvstændige, opdager vi, at denne samme Følsomhed, vi betragtede som en Helighed, er den egentlige Grund til alle vore Ulykker. Vi maa ikke nære en Følelse overfor en Mand med mindre vi mener at kunne aflægge Ed paa, at det er Kærlighed, — helst med en hel Masse Blaaelse i, — vi nærer overfor ham. Skulde vi i Sandhedens Interesse give den et mindre ophøjet Navn, maatte vi betragte os selv som faldne og skamme os tildøde over den. Og naar en Mand opdager, at det er lykkedes ham, — al vor Opdragelse, vor Velanstændighed, vor Renhed tiltrods, — at indgyde os en mere jordisk, mere legemlig Attraa, saa hoverer han i sit stille Sind, benytter sig af sin Magt og forlader os med et Smil: „Hun vilde det jo selv,“ eller med en lignende Mandfolkebemærkning. Og er det den blaa og himmelske og selvforglemmende Kærlighed, han har indgydt os, saa er der ikke een Gang af Tusinde, hvor vi ikke bagefter tænker, at den Tilbedelse var han sandelig ikke værd. — Tror du ikke, jeg har Ret, Beatrice?“

„Jo.“

„Men da maa altsaa Slutningen paa alt dette her blive, at enten vi har den ene eller den anden Følelse — i ni Hundrede og ni og halvfemsinds-

tyve Tilfælde er det Kvinden, som før eller senere betaler Gildet. Men saa har Samfundet til Overflod lagt den Vægt paa hendes Skuldre, at hun skal opdrages til at skamme sig over naturlige Fornemmelser. De samme Egenskaber som Mandfolk praler med, skal Kvinder rødme over.“

„Du har vist Ret.“

Jeanne lo.

„Ja, det er jo ikke den Tale, man plejer at høre i det engelske Selskabsliv, — var det det, du mener?“

„Du glemmer, at jeg er international, saa min Florargelse behøver du ikke at frygte for.“

„Javel. Hvem har saa Ret — Samfundet og Vedtægterne, — eller Naturen.“

„Ja, ved du hvad —“

„Nej, det kan man ikke saadan svare paa, det er rigtigt. Men ærlig talt, saa interesserer Problemerne mig ikke saa meget, som man maaske kunde forlange af en self-made Kvinde. Derimod interesserer de enkelte Eksempler mig overmaade.“

„Og jeg er saadan et Eksempel, ikke?“

„Jo, selv om du mener, at jeg gerne maa passe mig selv. Du interesserer mig, fordi jeg engang har været inde i noget lignende.“

„Jamen, hvad er det for Snak, Jeanne. Jeg er ikke inde i noget som helst.“

„Saa er du i hvert Fald paa Veje til at komme det, hvad du ogsaa selv meget godt ved.“

„Hvad du mener meget godt at vide.“

Jeanne lænede sig frem over Bordet og greb Beatrices Haand.

„Hør nu,“ sagde hun hjerteligt. „Du var vred paa mig, da du sidst gik, og det — og slet ikke din Travlhed er Grunden til, at du ikke kom igen før, — men det skulde du ikke være. Jeg er maaske ikke meget sensibel, Livet har presset Sartheden ud af mig sammen med saa meget andet, men jeg holder oprigtigt af dig, jeg beundrer dig paa saa mange Maader, og er der nogen, som kender den Kamp og den Ydmygelse, en moderne, selvstændig, i sig selv hvilende Kvinde gennemgaar, naar hun mærker sit Nederlag overfor en Mand, der ikke er hende værdig, — saa — Beatrice, saa er det mig!“

Beatrice saa forundret op paa det smukke, bevægede Ansigt ligeoverfor hende. Hun var ikke vant til nogen Art af Sentimentalitet fra Jeannes Side, saa hun forstod, at denne Sag virkelig maatte betyde noget.

„Nej, ser du,“ vedblev Jeanne lidt efter, „det forklerte ved vor Tid er, at vi allesammen bestandig drømmer om et Ideal, hvis Mulighed for Virkeliggørelse vi selv har slaaet itu. Mændene drømmer om den blide Kvinde, Alfen, og finder Sportskvinder, Kunstnerinder, Kvindesagskvinder, forslidte Selverhvervende og saa videre. I ingen Kvindes Sind dør en lille bitte frygtssom Drøm, som hun selv latterliggør, om at finde en Mand, i hvem der endnu er levnet saa megen Troubadur, at han elsker evigt og udelukkende hende.

med Ømhed, med Forstaaelse, med Mandsvoldsomhed og Pashaskinsyge. Alle haaber vi, mod bedre Vidende, paa at finde det, der ikke findes, og skuffes bestandig og irriteres, lige saa meget paa os selv som paa den engang elskede, nu foragtede anden Part. Saadan er det, du, — og derfor maa moderne Kvinder være saare kloge, saare paapassende, for at redde sig blot en lille Smule Glæde ud af dette Elskovens Roderi, hvori vi lever.“

— — —

Da Jeanne omfavnede Beatrice til Farvel, holdt hun hende et Øjeblik fast i sine Arme og hviskede:

„Husk paa, at du altid har mig. Jeg viser aldrig Verden mine Ar, men tro du mig, at jeg har dem saa dybe som nogen. Jeg forstaar dig saa godt, — men husk paa, at Nutidens Mennesker her i Europa kun søger deres eget, og indret dig derefter. Ellers tramper man dig itu.“

— — —

Det var bleven sent paa Eftermiddagen, da Beatrice gik fra Jeanne, men skønt hun var træt, havde hun ingen Lyst til at gaa hjem.

Jeanne havde sagt saa meget, som styrkede hendes Beslutning, — den, hun i sine stærke Øjeblikke ikke begreb, hun kunde svigte i sine svage, — og hun tænkte, at hun vilde rejse.

Howard var altsaa endnu i Paris.

Var han bleven der saa længe, var det ikke sandsynligt, han vilde rejse uden at se hende.

Saa havde hans lange Bortebliven kun været

et Led i Rækken af de Overraskelser, han fandt paa for at gøre hende forvirret og svag.

Hun vilde tage til Rom. Hun havde faaet den Idé, at det var derhen, Claire havde søgt, og hvorfor skulde hun ikke ogsaa selv tage derhen hellere end at gaa her og være nervøs.

Desuden vilde Howard saa forstaa, at det var Alvor, og den eneste Redning for hende var at tvinge ham til at opgive Legen. Det kunde kun ske ved Adskillelse. Saasnart han var hende personlig nær, var hans Magt over hende saa stor, at hun intet Øjeblik vidste hvornaar han sejrede. Og han var ikke og blev aldrig den Mand, som en Kvinde burde stole paa.

Næsten uden at vide, hvorledes hun var kommen der, var hun naaet ud til Pêre Lachaise, og hun gik ind og satte sig paa en af Bænkene og saa ud over de verdensberømte Grave.

Hver eneste af alle de, hvis Legemer nu laa og smuldrede under hendes Fødder, havde følt sig ensomme, som hun nu gjorde, havde lidt og været skuffede og følt sig bedragne.

Var det Umagen værd at stampe saa haardt mod den Braad, vi kalder Skæbnen? Var det ikke klogere at lade sig drive — drive med Tidevandet, naar det højeste, man kunde naa, var saa flygtigt, og det hedest attraaede Timen efter kun var en Erindring, som hver ny Dag bragte til at blegne mere.

Hvad var et Menneskeliv andet end et Lege-
mes og en Sjæls bestandige rasende Kamp imod

Hunger. Var der ikke en større Visdom i at hungrig frivillig, end at slide sig op i Kamp for at opnaa en Mættelse, der dog aldrig blev andet end flygtig og utilfredsstillende?

Hun vilde rejse til Rom, glemme og lade Dagen gaa. Jeanne havde Ret. Evropeas Folk forstod ikke Kærlighedens Kunst.

Den, der forlangte det grænseløse, maatte enten tørste eller glemme sine Drømme og drikke af smudsigt Vand.

Klokken var henimod ti, da Beatrice efter at have spist sin Middag i en tilfældig Restauration, langsomt vendte tilbage til Hotel Cloche.

Hun var kun nogle Skridt fra Huset, da hun pludselig følte en Arm, der blev stukket ind under hendes, og en Mund, som ganske tæt ved hendes Øre hviskede:

„Endelig.“

Hun gav et dæmpet Skrig og standsede.

„Har jeg ikke været taalmodig?“ Han holdt fast om hendes Arm og drejede om ad en Sidegade, en af disse smaa, fredelige parisiske Sidegader, som der i dette Kvarter findes saa mange af, og som er lige saa rolige og idylliske som en dansk Provinsgade. „Jeg vilde være taalmodig. Jeg vilde give baade Dem og mig Lejlighed til at længes. Men nu i Aften, — Beatrice —“

Hun mærkede igen hans Mund saa tæt mod

sit Ansigt, at hans Aandedræt fik en lille Krølle ved Tindingen til at kildre mod hendes Øre. Han iagttog den lille Krølle, og i den næsten mørke, næsten mennesketomme Gade tog han hende pludselig i Armene og pressede sin Mund ind mod hendes Øre.

„Beatrice — tilgiv mig, — jeg har længtes saa meget. De var saa ond imod mig, jeg var vred, og jeg nød dette, at jeg maatte længes saa meget, skønt jeg var vred.“

„Var jeg ond imod Dem —?“

Det var slet ikke de Ord, hun vilde have sagt, men han havde en underlig Evne til at faa hende til at sige det, som hun saa ofte havde tænkt, i Stedet for det, som efter hendes Beregning vilde være klogt at sige.

„Ja, var De ikke, — syntes De maaske, det var mig, der var ond imod Dem? Naa, ligemeget. Vi vil aldrig være det mere. Det er saa underligt. Naar Mennesker ved, at de er bestemte til at give hinanden Glæde, saa er det smaat og tarveligt at sjaere og lege og udsætte, — Beatrice, Livet er for kort, — der er intet andet Øjeblik end det nærværende, som er vort, — husk det.“

De var naaet til en lille, aaben Plads med Træer, hvor der stod et Par tomme Bænke.

Han trak hende med sig hen til en af dem, lagde sin Arm om hende og pressede sin Haand ind med hendes Side, lige under Brystet.

Hun vilde rejse sig, protestere, være vred, —

hun vidste ikke, hvad hun vilde. Blot komme bort. Blot ikke have det smukke, stærke Ansigt saa tæt ved sig og mærke dette faste, trygge Greb om hendes Legeme.

Og i næste Nu fo'r det igennem hende — —

Hvorfor ikke? Hun var fri. Hun var sin egen Herre. Han elskede hende ikke, men han gav hende den Følelse, som hos mange Mænd, hos de fleste Mænd, erstatter det, som Digtere og naive Kvinder kalder Kærlighed.

Var det ikke det, Jeanne havde sagt. Kærligheden levede ikke mere mellem Vestens Folk. Han søgte sit eget, — nuvel, — søgte hun ikke ogsaa sit eget, — og hjalp det at drømme om det, der var flygtet bort, baaret bort af Tiden, og af hvad moderne Mennesker kaldte Udvikling og Fremskridt, — hvis det da altsaa nogensinde havde været.

Hun sad stiv og tavs, medens Tankerne i urolig Jagen fo'r gennem hendes Hoved, og Manden ved hendes Side, som intet Øjeblik løsnede sit Tag eller holdt op med at iagttage hende, gættede langt flere af dem, end hun havde nogen Anelse om.

„Beatrice, hvad er det egentlig, De forlanger af mig? Hvad er det, De venter, jeg skal sige eller gøre, før De vil tilhøre mig?“

Hun blev blussende rød og gjorde en voldsom Bevægelse for at komme fri, men han drejede sig om, saa hans Legeme næsten dækkede hende og gjorde det umuligt for hende at rejse sig. Og

med sit Ansigt lige foran hendes og sin Mund saa tæt mod hendes, at han næsten rørte den, hviskede han:

„Jeg tror ikke, De elsker mig, — det, De kalder at elske, — jeg selv vilde ikke engang i mine Tanker falde paa at bruge det Ord. De derimod bruger det, naar De tænker, og De tænker netop saaledes: Han elsker mig ikke, altsaa er det min Ære for nær at tilhøre ham. Desuden elsker jeg heller ikke ham, — og saa er det endnu engang min Ære for nær. — Har jeg ikke Ret?“

Hun havde lukket Øjnene, medens Blodet jog over hendes Kinder og glødede dem. Og han saa' det og saa', hvorledes det røde Skær veg bort og fik det skønne, stolte, lidenskabelige Ansigt til at se endnu lidenskabeligere og mere attraaværdigt ud.

„Men saa giver De mig jo heller ikke det, De beklager Dem over at savne hos mig, vel? Og hvem siger, at det er det, vi to har til hinanden? Mennesker burde være glade til, at de overhovedet har noget at give hinanden. Hvor mange Tusinder gaar vi ikke ligegyldige og upaavirkede forbi for hver En, som er i Stand til at berige os enten paa den ene eller den anden Maade. Lige fra den første Gang, jeg saa Dem, vidste jeg det, — vi to har en vanvittig pragtfuld Legemernes Fest i Behold til hinanden. Og den tror De, De kan narre os for ved at stille noget Taagespind op imellem os! Ved at paa-

kalde det Konfirmandinde-Begreb, som Tanter har givet Navn „Kærlighed“! Aa, Beatrice — Barn — Taabe — — — men jeg skal faa dig til at angre, — du skal komme til at fortryde hvert eneste af de kostbare Minutter, du har bedraget os for. Hver eneste af disse tabte, vidunderlige Dage her i denne vidunderlige By. — Du skal komme til at gøre Afbigt — du skal give mig Erstanning, — dyr Erstatning — i Kys — og — — —“

Hun skreg op.

„Slip mig!“

„Nej.“

De brødes et Øjeblik i Tavshed.

„Vil De have, jeg skal gaa, — for saa gaar jeg, men saa bliver det denne Gang for Alvor.“

Hnu havde siddet med lukkede Øjne. Nu spærrede hun dem op og stirrede ind i hans.

„Det var — det — bedste — —“.

Han hørte de sagte Ord. Saa smilede han med et Smil, der som et langsomt Lys gled frem over hans Ansigt og gjorde det virkelig smukt. Det kom med et Udtryk af Selvironi, Medlidenhed og mange stridende og modsigende Følelser.

„De tror, jeg er en Skurk, — eller i hvert Fald noget i den Retning. Det fortæller Jeanne Dem til Overflod. En indre Stemme i Dem siger det samme. Og jeg — jeg siger gerne selv det samme. Hvad er en stor Skurk, Beatrice?“ Til hendes Overraskelse slappedes pludselig det næsten haarde Greb af hans Arme, han satte sig ned

ved Siden af hende paa Bænken og beholdt kun begge hendes Hænder i sine. „Hvad er saa egentlig en stor Skurk? Hvis det er en Mand, der har været rodløs og hjemløs fra sin første Time, tilbragt i denne Verden og som har vidst, at han selv maatte rydde hver Tomme af sin Vej op efter mod de Højder, hvor Tilværelsens Sol skinner, — og han saa har gjort det, og derved været nødt til at træde andre ned, som vilde op før ham ad den samme Vej, — hvis det er at være en Skurk, saa er jeg det.“

Hun saa' op paa ham. Han holdt hendes Hænder saa fast, at han mærkede, hvorledes hun dirrede af Sindsbevægelse.

„Hvis det er at være en Skurk at leve altid for sit eget, fordi man ikke har noget andet og bedre at leve for, — saa — er jeg en Skurk.“

Endnu var hendes dejlige Øjne ufravendt fæstede paa ham. Han var en anden, en ny, en langt, langt farligere Modstander end før, for nu var han i Forbund ikke blot med hendes Sanser, men med alt hos hende der var Hjerte og Kvinde-ømhed og Følsomhed.

„Hvis det er at være en Skurk, fordi man har opdaget, at i Kampen for Tilværelsen er Eftergivenhed en latterlig Svaghed, Tillid til andre Idioti og Uegennytte en Møllesten om Ens Hals, — ja, saa er jeg virkelig en Skurk.“

Han saa' de smukke Læber, der var blege af hendes Sjæls Oprør, bevæge sig som for at modsig ham.

„Men Beatrice — saa tillad mig blot at spørge Skæbnen eller hvad det er, som tumler med denne gemene og forstyrrede Verden, — hvem er Skyld i, at jeg er bleven en Skurk? Hvem har gjort Kampen for Tilværelsen saaledes, som den er? Hvem har bragt det dertil, at de lovpriste dydige Egenskaber, som alle roser offentlig og haaner privat, — maa føre den, som vilde praktisere dem, ned i Mørket og Smudset og Fattigdommen, — medens — — —.“

„Det er ikke saadan, nej, det er det ikke —.“

Han smilede, og hun maatte holde fast paa al sin Vilje, al sin Beherskelsesevne for ikke at lægge sin Mund mod disse smukke, smilende, spottende Læber.

„Er det ikke? Maaske ikke altid. Maaske ikke for dem, der er født saa højt oppe ved Toppen, at de kun behøver at strække Haanden ud for at naa den. Men for os andre — for os andre, — De er Kvinde, og De blev født om ikke med en Guldskæ, saa i alt Fald med en Sølvskæ i Munden, og De ved i Virkeligheden ikke saa meget om den virkelige Verden, som man skulde tro.“

Han tav et Øjeblik. — Saa sagde han dæmpet:

„Men en Skurk er jeg altsaa, ikke sandt?“

Hun rystede paa Hovedet.

„Hvad er jeg da?“

„Jeg ved det ikke.“

„Ikke en Mand, som en klog Kvinde overgiver sig til, vel?“

„Nej, maaske.“

„Og De — De overgiver Dem kun til en Mand for hans Dyders Skyld — ikke sandt?“

Hun saa' forvirret op. Tonen var spottende, men Spotten kunde lige saa godt gælde ham selv som hende.

„Naar De ser en Mand, der pryder sig med alle ædle Egenskaber, saa, — ligemeget om han er skæv eller krum, — saa siger De straks til Dem selv: „Dette er den rette Mand for mig!“ Gør De ikke?“

„Aa — Howard —.“

„Nej, De gør ikke, og det ved De ogsaa udmærket godt. Det, at to Mennesker hører sammen, det er noget, de ved med deres Instinkt. De spørger ikke om Dyder eller Lyder. De spørger om“ han slap hendes ene Haand og lagde sin Arm om hendes Skuldre hen over Bænkens Ryg, „de spørger blot om en eneste, afgørende Ting — Le-gemernes Samhørighed.“

Han tav og blev siddende og saa' ned.

Det var nu næsten fuldkommen mørkt udenom dem. Til denne lille, rolige Plads trængte Støjen af den store By kun spredt og afdæmpet. Han følte, at han nu havde faaet hende næsten der hen, hvor han vilde, og han fortsatte med sin smukke, indtrængende Stemme::

„Vi har denne Samhørighed, og du synder imod os ved at negte den Ret til at leve. Ved du, hvad der kommer efter dette? Kan du sige mig, hvad Synd, hvad Straf der skal følge med, fordi to Mennesker paa denne fattige Jord søger de Blom-

ster, som gror, sparsomt nok, ved Himlen, mellem Torne og Sten. Hvad vil vi angre mest, Beatrice, naar vi ligger i vor Grav, — dersom der i det hele bliver nogen Anger og nogen Erindring, — hvad vil vi angre mest, — den Lykke, vi ikke gav os selv Lov til at faa eller den Lykke, som vi tog og ejede og forgyldte de graa Dage med? — Hvad tror du, lille Pige?”

Og da hun intet svarede, men blev siddende som troldbundet, ubevægelig, stum, med en hed og vidunderlig skøn Gløden over sit Ansigt og i sine mørke Øjnes Dyb, rejste han sig, og idet han vedblev at holde sin Arm tæt om hende, sagde han:

„Kom — Beatrice.“

Og hun fulgte ham, som gik hun i en Hypnose, uden Vilje, næsten uden Tanker, ad den korte Vej tilbage til Hotellet.

Et pludseligt, voldsomt Ryk i den Arm, der laa om hende! Et dæmpet Skrig, en Ed, — to mørke Skikkelser, der brødes, hurtigt, rasende, — saa kom Klangene af en Stemme ud fra Virvaret, en aandeløs, kendt Stemme:

„Beatrice, gaa ind — gaa ind og luk din Dør. Du har ikke noget her at gøre.“

Hun begreb det ikke! Disse stammende, forpustede, jagende Ord, — det var jo Tom Browns Stemme, men det kunde det jo ikke være, saa hun maatte høre og se Ting, der ikke var.

Men noget i Stemmens Klang fik hende til at adlyde, betvang hende, skønt hun havde Lyst til at standse dem, til at raabe om Hjælp, til at kaste sig imellem dem og hellere blive slaaet til døde end leve og opleve, hvad der kunde komme ud af dette.

De havde fjernet sig længere fra Hotellet, — om det var en Følge af Kampen eller fordi man inde fra Hotellet var ved at blive opmærksom paa, at der foregik noget, som var lagttagelse værd, vidste hun ikke.

Men hun jog ind, fo'r op ad Trappen, naaede ind i sit Værelse, fik laast Døren og faldt sammen hen over sin Seng i en Graad, der var saa klagende og vild, at hun borede Hovedet ned i Puderne for at skjule den og sig selv for Alverden.

Det var Tom, — det kunde slet ikke være andre end Tom.

Hun havde ikke set ham, ikke hørt ham komme, før hun havde mærket et Stød, idet Armen om hendes Legeme havde løsnet sig i et brutalt Ryk.

Da havde hun vendt sig om og opdaget et Ansigt, der var Toms og ikke kunde være Toms.

Det var et vildt, fortrukket, ligblegt og hadefuldt Ansigt. Det var et Ansigt, der saa' ud som en Dødsdom, dikteret af Hævn og Raseri.

Dersom nogen Sinde Lysten til at myrde har været skrevet i menneskelige Træk, saa var den skrevet i disse fordrejede, ukendelige Ansigtlinjer.

„De myrder hinanden,“ hun vidste ikke selv at hun havde udtalt Ordene, før hun hørte dem lyde mod sine Øren.

Og det var hendes Skyld!

Tom havde skrevet det, — han vilde hævne hende. Naar Tom lovede noget, stod det fast.

Aa Tom — der er ikke noget at hævne — ikke paa nogen anden end paa mig.

I dette Øjeblik syntes de to Mænd, der for hendes Skyld kæmpede mod hinanden med desperat Had, hende begge mere værdige til Livet end hun.

Hun ønskede blot, at der havde været det Sted i Verden, hvor hun havde kunnet skjule sig. Hun skammede sig overfor dem begge to. Hun skammede sig over, at Tom havde set hende sammen med Howard, og skønt hun i dette Øjeblik skarpere end nogen Sinde før følte Ulykken ved den Skæbne, Howard vilde føre hende ind i, skammede hun sig ogsaa overfor ham.

Men hun vilde ikke blive. Det forekom hende, at hun aldrig mere vilde kunne udholde at se nogen af de to Mænd.

Febrilsk rejste hun sig, fik fat paa en Togliste og fandt ud, at Toget sydpaa, som stod i Forbindelse med et direkte Tog til Rom, gik fra Paris Klokken ti om Morgen.

Det vilde hun rejse med. Det var den eneste Udvej.

Hun begyndte at pakke sine Kufferter. Hun tog Papir frem og skrev et langt, hjerteligt Brev til Far Boudon og derefter et ganske kort til Tom.

Hun var overbevist om, at han, dersom han da levede, — og i sin fortvivlede Stemning havde hun en Følelse af, at hun sad og skrev til en død, — men levede han, vilde han opsøge hende paa Hotellet, og hun vilde derfor give Værten Brevet til Opbevaring, indtil han kom.

Hun var i Vildrede med, hvorledes hun skulde skrive, og hun var ikke tilfreds med det, da det endelig stod der.

„Jeg er saa ulykkelig og saa forvirret, at jeg ikke kan samle mine Tanker til at sige dig andet end dette, — jeg rejser i Morgen tidlig til Rom, og dersom du vil, kan du der skrive til mig poste restante, men du skal ikke prøve paa at opsøge mig, for jeg har en Fornemmelse af, at jeg aldrig mere vil kunne holde ud at tale med dig. Da jeg saa' dig og ham, — han er ikke min Elsker, og du ved, jeg lyver ikke, saa det er sandt, — men da jeg saa Jer der, saa følte jeg mig mere ussel, end om jeg havde været en af Gadens Kvinder. Jeg ved ikke helt hvorfor — maaske fordi det er min Skyld, at det kom dertil, men saadan er det.

Nej, opsøg mig ikke, Tom — men skriv — — aa skriv snart, — jeg er saa angst, og jeg er grænseløs ulykkelig.

Beatrice.“

Han sov kun kort og uroligt, og lige saa snart, Værten var oppe, bad hun ham om en Samtale paa hendes Værelse,

Han blev forfjamsket af Forundring ved at se hende paaklædt paa denne Tid og tog efter sin Sædvane Himlen utallige Gange til Vidne paa, at han var mere end fortvivlet over denne pludselige Bestemmelse.

Beatrice beroligede ham med, at han var uden Ansvar. Hun havde været godt tilfreds med hans Hotel og lovede at anbefale det paa det bedste.

Saa spurgte hun ham, medens alt Blodet veg fra hendes Hjerte, om han havde hørt eller set noget til, at to Herrer havde — havde sloges tæt udenfor Huset her i Gaar Aftes ved Titiden.

Monsieur Gargin saa' netop saa dydig forarget ud, som han mente hans Stilling som Vært for Verdens anstændigste Hotel fordrede det af ham.

„Tænk — skrækkeligt, — ja, Tjeneren fortalte mig det. Jeg var ikke selv hjemme ved den Tid. Madame maa jo have været lige ved Siden af dem. Nej, noget nærmere ved jeg ikke. Jean havde set dem forsvinde om Hjørnet, — skrækkeligt.“

Beatrice gav ham Brevet, og han tog atter Himlen til Vidne paa, at intet kunde være mere sikkert, end at den engelske Herre ganske bestemt skulde faa det, første Gang han spurgte efter Madame.

Beatrice takkede ham og bestilte en Vogn længe før det var nødvendigt, men hun syntes, det var hende umuligt at vente. Hun vilde ikke vide, hun turde ikke vide, hvad der var sket. De vilde rimeligvis opsøge hende, Howard var ikke den Mand,

der lod en Sejr tage fra sig paa den Maade. Men hun kunde ikke tale med nogen af dem. Hun maatte slippe bort og prøve paa at være i Fred, i hvert Fald en Tid.

Hun var saa nervøs, at hun fo'r sammen, blot hun hørte en Stemme ude paa Trappegangen, og følte det, som var hun undsluppen et Mareridt, da hun endelig sad i Toget.

For hver Mil, hun fjernede sig fra Paris, trak hun Vejret lettere.

Paa den første Station, hvor der var et længere Ophold, skrev hun et Kort til Jeanne de Barteille og beklagede, at hun ikke havde faaet sagt hende Farvel, men det havde været umuligt. Rejsen var kommen saa pludselig. Hun lod, som om hun glemte at omtale, hvor hun vilde hen.

Ikke for alt i Verden maatte Howard finde hendes Spor foreløbig, og derfor fandt hun det sikrest, at Jeanne heller intet vidste.

I de første Hoteller, hun kørte til i Rom, var ingen Plads. Hun var træt og havde igen denne Følelse af Rastløshed og Ensomhed, som havde været ukendt for hende i gamle Dage.

Da det fjerde Hotel, de kom til, ogsaa var overfyldt, opgav hun det Hele i Fortvivelse, og spurgte Kusken, om han ikke kendte et Sted, hvor hun kunde leje et Værelse.

Jo, det gjorde han. Han havde en gammel Slægtning, der lejede Værelser ud. Maaske hun havde et ledigt. Om han skulde prøve at køre Signorina derhen og høre ad.

Den gamle Slægtning boede i Via Condotti, og Beatrice blev henrykt over at opdage, at hun fra Vinduet i det Værelse, der netop var ledigt, kunde se ned over „Den spanske Trappe.“

Hun havde elsket den fra den første Gang, hun saa' den, i det tidlige Foraar, ligesom overskyullet af blomstrende Mandelgrene, som de ivrige Sælgersker, der havde Plads ved Trappens Fod og op ad dens Trin, falbød med Smil og Strømme af Ord.

Det fyldte hende med en saadan Lykke at se den igen, saa hun næsten glemte sin Træthed, og da hun havde vasket sig og faaet den gamle, tvære Kone overtalt til at koge sig en Portion Marcaroni, bøjede hun sig ud af det aabne Vindue og indaandede Roms Luft.

Hver stor By har sin egen særlige Luft, der smager og lugter forskellig fra alle andre Byers. Hun mindedes denne, der syntes at have Campagnens Gifte og Appelsin og Mandeltræ Havernes Lugte i sig, og fik en underlig, ugrundet, men saare levende Følelse af, at den Tid, der nu ventede hende i Rom, vilde blive fyldt med sælsomme og nye Tildragelser.

— — — — —

Den Nat havde Beatrice en mærkelig Drøm.

Da hun vaagnede, var hun saa sikker paa, at hvad hun havde erfaret i den var lige saa rigtig, som om en af de Paagældende, Drømmen havde handlet om, selv havde fortalt hende det, eller endnu mere.

Hun satte sig op i Sengen og begreb ikke, at hun ikke for længe siden var faldet paa, at saadan maatte det være, — Jeanne havde været forelsket i Howard, og da hun ikke paa nogen Maade vilde lade Beatrice ane det, havde hun kun omtalt ham som et ret flygtigt Bekendtskab, hvad han maaske ogsaa paa en Maade havde været.

Men — flygtigt Bekendtskab, — hvad var flygtigt Bekendtskab? Man kan se et Menneske mange Gange uden i Virkeligheden at se det, og et eneste Samvær kan knytte to Mennesker sammen for Livet, selv om de aldrig mere mødes.

Jeanne var klog, hun forstod at skjule, hvad hun vilde skjule, og give Tingene det Udseende, hun ønskede.

Men Beatrice var nu fuldkommen sikker, — der havde været noget mellem de to, selv om det maaske aldrig var kommen til Forklaring.

Hun kunde godt forestille sig, at Howard var af den Slags Mænd, som ikke fandt Legen morsom længere end til han havde opnaaet Vished for, at Kvinden ikke mere vilde gøre Modstand.

Det interessante for ham var Erobringen, ikke selve Sejren.

Og saa alligevel — hun var, hver Gang hun tænkte paa ham, rede til at mistro ham, til at tænke slet om ham, til at advare sig selv imod ham. Og naar hun nu huskede hin Aften, hendes sidste i Paris, saa følte hun en helt ny Æmhed for ham inderst inde i sit Sind.

Han havde været ensom, ligesom hun selv var

ensom. Han havde været tvunget til at sætte haardt imod haardt for ikke at blive sparket tilbunds. Hun havde bebrejdet sig selv, at det var hendes Sanser, der droges imod ham, men nu syntes hun, der var kommen et nyt Element til, et andet og langt farligere.

Men havde det ikke været Tilfældet, var det sikkert heller aldrig gaaet saa vidt, og skønt hendes Kinder glødede hver Gang hun tænkte paa, at Tom havde set dem sammen, saa følte hun ikke den mindste Vrede mod Howard, fordi han var Skyld i det.

Kun var hun syg af Uvished for, hvad der senere var sket.

Hun kunde snart begynde at vente Brev fra Tom, og hun gik hver eneste Dag paa Posthuset og forhørte, men Ugerne gik, uden at der kom noget.

Hendes Uro steg. Som Følge af en af disse uforklarlige Svingninger i et Menneskes Følelsesliv, som vel maa skyldes Tidens og Begivenhedernes langsomme og uophørlige Paavirkning, fik hun efterhaanden en Længsel efter begge disse Mænd, en Længsel, der var lige saa stærk som hendes Frygt for at se dem havde været lige straks.

Til sidst kunde hun ikke udholde det mere, men skrev til Jeanne de Barteille og fortalte, at Tom Brown var kommen til Paris lige inden hun var rejst derfra, og at hun meget gerne vilde vide, om han var der endnu, og eventuelt have hans Adresse, dersom Jeanne kendte den eller kunde skaffe sig den at vide.

Næsten hurtigere end Beatrice kunde vente det, kom Svaret.

„Kæreste Beatrice, — hvad er nu alt dette? Jo, jeg har set Tom Brown. Han har været syg, et Overfald af en beruset Mand, sagde han. Han forlader Paris nu, saa du vil ikke kunne skrive til ham. Han var endnu mere tavs og tilbageholdende end ellers, saa jeg var næsten forundret over, at han i det hele taget gad op-søge mig. — Men nu noget andet, — jeg har set Howard. Jeg nævnede dit Navn, og jeg har aldrig set et saadant Udtryk i noget menneskeligt Ansigt, som i hans da jeg begyndte at tale om dig.

Hvad er der dog ske', — hvorfor rejste du saa pludseligt — hvorfor kom Tom Brown, og hvad har du gjort ved Howard? Beatrice, jeg beder dig tage dig i Agt. Den Mand er i Stand til alt, hvis nogen kommer ham i Vejen. Er det ham, du er flygtet for? Saa flygt endnu længere. Jeg kender Howard bedre, end du tror. Jeg har aldrig staaet i Forhold til ham, hvad du selvfølgelig straks tænker, men — det er saa svært at skrive om, og dog maaske lettere at skrive end at tale, — i hvert Fald, han skilte mig fra min bedste Veninde. Husker du den smukke Natascha Warowitsch, — Russerinden, nej, du saa' hende maaske aldrig, ligemeget, du har hørt om hende. Hun var det dejligste Menneske, jeg har kendt. Hvis de, der har et

drømmende Sværmeri for hendes store Fædreland, som vel aldrig nogen Udlænding vil lære at forstaa, — hvis de kunde tænke sig al den Eventyrglans, som i modtagelige Sind staar om den hvide Tzars Land personliggjort, saa maatte det være i hende. Hun var baade legemlig og aandelig saa fuldendt skøn og sælsom, som en Kvinde kan være.

Naa — du vil kunne tænke dig Resten — du ved, hvad Magt Howard har over Kvinder, naar han vil. Jeg tror, den Magt er den samme, som enhver Mand har, der med Lethed besejrer Vanskeligheder. Den bunder blot i dette ikke at anerkende Vanskeligheder, altid at gaa ud fra, at man selv er stærk nok til at sejre. Theosoferne vil kunne give dig en naturlig Forklaring herpaa.

Natascha var ung, drømmende, lidenskabelig. Hun var af den Slags Mennesker, for hvem Øjeblikket er saa voldsomt, saa ubetinget, at der aldrig vil blive Rum for Overvejelser eller Omtanke for Fremtiden. Enhver Ting, hun oplevede, fik for hende en saadan Fylde og Styrke, saa vi ofte spøgede med, at inden hun blev tredive, maatte hun have slidt sit Hjerte op. Det passede ogsaa.

Kun at det blev længe før. Hun var kun tre og tyve Aar, da Howard drev hende i Døden.

Jeg baade elskede og hadede ham fra den første Gang, jeg saa' ham. Natascha kun elskede ham.

Nøjagtig hvad der er sket mellem de to, ved jeg ikke. Men Howard ved, at jeg i mit Hjerte kaldte ham Morder, den Dag vi begge stod ved hendes Seng og saa dette hvide, dejlige, rene Ansigt, der saa ofte havde været vendt imod ham med Lidenskabens og Tilbedelsens Gløden over sig.

Om hun skulde have et Barn, om han har stødt hende bort, om hun blot har mærket hans hurtigt voksende Ligeegyldighed, — det ved jeg altsammen ikke. Jeg tror, at hun mente, der ogsaa var et Forhold imellem ham og mig. Hun antydede det, den sidste Gang jeg saa' hende, og smilede over min Negten.

„Den, der har elsket ham en Gang, glemmer ham aldrig,“ svarede hun mig med sit søde, hemmelighedsfulde Smil. „Og Livet, Jeanne, hvad er Livet andet end det enkelte Øjeblik, hvor vor Sjæl fyldes ud over sine Grænser og synes at optage alle Tiders Lidelse og alle Tiders Fryd i sig. Kan man føle det, har man levet. Og da er een Time visselig som Tusinde Aar, og Tusinde Aar mindre end een Time.“

Jeg tror slet ikke, Natascha døde bedrøvet. I hvert Fald kan jeg ikke forestille mig det. Hun døde vistnok simpelt hen fordi det, som Livet endnu kunde give hende, forekom hende uden Værdi. Men ikke des mindre drev Howard hende i Døden, og jeg ser ikke paa ham med hendes Øjne. Han ejede et Under af en Kvinde, og samtidig irriteredes han saa meget

over den Modstand, jeg viste imod ham, at han forsøgte alle Veje for at opnaa mig. Maaske var det mere et Tilfælde, at det ikke lykkedes, men i hvert Fald kunde jeg aldrig have tilhørt ham efter Nataschas Død. Han hader mig den Dag i Dag, saaledes som en egenraadig og hensynsløs Mand maa hade en Kvinde, overfor hvem han har maattet give op.

Nu har jeg sagt dig mere om denne Sag, end jeg vilde have tænkt, at jeg nogen Sinde skulde have faaet mig til at sige til nogen. Og jeg har gjort det for at vise dig Howard som han er, og endnu engang bede dig om at vogte dig.

Efter Natascha er du min bedste Ven, og der er saa meget Slægtskab mellem Jer, synes jeg ofte, trods saa megen Ulighed.

Du skal aldrig tale til mig om dette Brev. Brænd det. Men glem det ikke, — for saa maatte det hellere have været uskrevet. — Maaske kan det hjælpe dig.

Jeanne.

Beatrice brændte Brevet, men dets Ord vedblev at leve i hendes Tanker.

„Maaske kan det hjælpe dig.“ Aa nej, Jeanne, hvornaar kan egentlig det ene Menneske hjælpe det andet. Du tror vel, at Tanken om den skønne døde Pige i alt Fald maatte skræmme mig fra at følge den Vej, kun gik, hvis jeg skulde tænke paa det.

Jeg tænker ikke paa det. Jeg er ikke af den

Slags Kvinder. — Det siger jeg og mener jeg nu. Min Skæbne er ganske vist ikke bleven som hendes — naa, det skal den heller aldrig blive.

Som Svar sendte hun Jeanne en Afskrift af et engelsk Digt fyldt med Sødme og Sørgmodighed, hvori der taltes om „the dear dead days“. og gav ellers ingen anden Besked. Jeanne vilde forstaa, vidste hun.

Det var Sommer, Roms hede, nervøse Sommer, men Beatrice kunde ikke faa sig til at forlade Byen.

Hvad ventede hun paa? Hun vidste det ikke selv. Mange Gange om Dagen saa' hun paa Ringen. Hun læste aldrig de underlige Tegn uden at huske Advarslen, — ja, naar man kendte sit eget Sind, naar man vidste, hvad Elskov var. Vidste hun det maaske slet ikke? Hørte hun til dem, der aldrig skulde lære det? Kunde hun i det hele taget elske som stakkels, smukke Natascha, for hvem Elskoven var alt og Livet intet i Sammenligning med den?

Men sikkert var der en anden Følelse end den, hun havde overfor Howard. Naar hun selv blot en eneste Gang kunde fornemme den som uværdig, saa var det ikke den Elskov, hvorom Ringen fortalte.

Der var gaaet henimod en Maaned, da hun en Dag kom hjem og fandt Tom Browns Visitkort paa sit Bord.

Med Blyant havde han skrevet, at han vilde komme igen henad Aften.

Hendes første Følelse var Glæde over at skulle se ham igen, over, at det ikke var kommen dertil, at hun i det hele taget aldrig mere havde kunnet se ham.

Saa blev hun i næste Nu angst ved Tanken om, hvad han vilde sige, bebrejde hende.

Og den Haand, hun rakte ham til Velkommen, da han et Par Timer efter stod i hendes Værelse, var kold af Nervøsitet.

Har saa' ganske rigtig, som Jeanne havde skrevet, endnu mere sluttet og alvorlig ud, end han plejede, og uden at afvente, hvad Beatrice vilde sige, satte han sig ned og begyndte at forklare uden en eneste Gang at se paa hende.

„Den Gang reddede jeg dig. Ghata Sasin har vel haft sin Del i det. Som jeg skrev til dig, var jeg saa urolig, som jeg aldrig i mit Liv har været, som intet andet end Bekymringer for dig kunde gøre mig. Du har ogsaa troet, jeg var en Træmand. Jeg har selv troet det. Jeg forstaar ikke, hvad du har gjort med mig, Beatrice. Jeg vilde ikke bryde mig om dig, dersom jeg selv kunde bestemme over det. — Nej, jeg vilde ikke.“

Hun saa forvirret paa ham.

„Nej, jeg vilde ikke,“ og over hans Ansigt kom der en Skygge af en bitter og smertelig Stædighed. „Jeg har altid foragtet den Slags Følelser. En Mand skal bestemme, hvor meget eller hvor lidt han vil ofre eller lide for en Kvindes Skyld. Du faar mig til at lide, skønt jeg foragter mig

selv derfor. Jeg ved ikke, hvad det er, du har gjort ved mig.“

Hun havde begravet Ansigtet i Hænderne og følte hans anklagende og monotone Stemme som en legemlig Smerte. Men hun vidste ikke, hvad hun skulde svare. Det var sikkert rigtigt alt-sammen, men var det hendes Skyld?

„Og saa da jeg — var bleven rask igen, kom jeg herhen, for jeg er sikker paa, at han vil følge efter dig. Det kan ikke nytte, jeg advarer dig mod ham. Han har den samme Magt over dig, som du over mig, og saa kan det ikke nytte at prædike.“

„Nej.“

„Hvad — nej.“

„Han har ikke den Magt over mig, som du tror.“

Noget, der lignede et Smil, en Trækning, der udtrykte Haan, Mistro, Selvforagt, fo'r over hans Ansigt og viste hende for første Gang, hvor hærget, ligesom forrevet i Udtrykket dette stillestaaende Ansigt var blevet.

Saa rejste han sig.

„Hvis — han — ikke er her i Byen, saa kommer han. Men det vil ikke gaa ham anderledes denne Gang end sidst. Kun vil han ikke denne Gang slippe levende fra mig. Sidst skilte de os ad. Men jeg skal passe bedre paa nu. Jeg stoler ikke paa dig, aldrig mere. Jeg satte dig engang over alle andre, — det ligger ikke for mig at fortælle en Kvinde den Slags, — de Fromme kun-

de ikke have troet bedre om deres Engle end jeg om dig, — nu —“ han gjorde en Bevægelse som for at kaste noget til Side, „nu tror jeg dig slet ikke. Jeg ved heller ikke, om jeg elsker dig mere, — men han skal i hvert Fald ikke faa dig, — og prøver han paa det, kommer han ikke levende fra denne By.“

Henne ved Døren standsede han, vendte sig om og kom til at se paa hendes Hænder.

„Hvad er det for en Ring, du har der?“

Hun forsøgte et lille sygt Smil.

„Det er en Talisman.“

„Hvad skal det sige?“

Hun fortalte kort Historien, og for første Gang klarede hans Ansigt op. „Der er Hjælpen — og der er ingen anden,“ mumlede han. „Farvel, Beatrice.“

Han gik uden at række hende Haanden, og hun blev staaende og stirrede paa den lukkede Dør, som om hun ventede at se ham komme ind ad den igen.

Saa gøs hun og gik hen og satte sig ved det aabne Vindue. Det var en Aften med denne underlige gullige Belysning, som undertiden kan være over Rom, og som bringer Tanken hen paa Ørkner og blegede Ben af Kameler, der kvaltes og begravedes under det troløse Ørkensand.

Det var en uhyggelig Aften med sin tørre Luft og skyede, graagule Himmel. Hun følte sig ensom og prisgivet Magter, der var stærkere end hun, som var hendes Sjæl ligesaa forsvarsløs mod

det, der skulde komme, som hendes Legeme vilde have været det alene i den grænseløse Ørken med Sandets og Stormens ubønhørlige Magter over sig.

Saa kom det!

Hun havde ventet det hver Morgen, spurgt efter det, hver Gang hun var kommen hjem, følt sig lettet og skuffet hver Aften, hun var gaaet i Seng uden at noget var sket.

Hun kendte Haandskriften, og hendes Haand rystede saaledes, at hun støttede Albuen paa Bordet for at tvinge Armen til Ro.

Men da hun havde læst de faa Ord, og der stod kun:

Jeg venter Dem i Morgen Aften Klokken 8 udenfor Porta Pinciana. Naar man ikke vil ses, skal man blot altid gaa de mest søgte Steder. Der er man altid mindst iagttaget. De skal komme, for jeg har noget at sige Dem, der er lige saa vigtigt for Dem som for mig og maaske ogsaa for andre. De skal gaa ned ad Via Sistina og hen ad Via Porta Pinciana. Der vil jeg se efter Dem. De vil ikke være saa taabelig ikke at komme, da det vil bringe Ulykke over os begge, og tvinge mig til at opsøge Dem, hvor De bor.

Altsaa Klokken 8 i Morgen Aften.

Det var det hele, — men da hun havde læst det, vidste hun, at nu var der ikke mere Møjlighed for at slippe.

Hun vilde ikke gaa derhen, nej, hun vilde ikke, — og i samme Nu syntes hun, at der kun var alt for længe til næste Aften.

Hun saa' paa Brevet, — og pludselig begyndte Bogstaverne i det at forvirres.

Den blaa Taage, som hun den Gang i Kupeen paa Vejen mod Paris havde mærket ombølge sig, kom tilbage, — men stærkere, og med den en forunderlig og ubeskrivelig Følelse af, at noget i hendes Hjerne lammedes, medens Evner eller Instinkter, der var ukendte for hende selv, tog Magten.

Og denne Fornemmelse holdt sig længe. Det var som om den paa en eller anden uforklarlig Maade stod i Forbindelse med Ringen. I hvert Fald saa' hun tydeligt for sig de indgrave-rede Tegn, og de syntes at faa en større Betydning.

Men stærkest var dog Indtrykket af Beroligel-se. Den samme Fornemmelse af, at nogen trøstede hende, lovede hende Bistand, af en usynlig Haand strakt ud mod hende, som hun havde kendt de andre Gange.

Og denne Følelse af at være beskyttet, som hun havde mærket ogsaa den Gang efter hin uhyggelige Drøm, holdt sig hos hende hele den næste Dag.

Hun havde halvvejs ventet at se Tom. Det faldt hende ind, at hans Instinkt, der i alt, hvad der angik hende, lod til at være saa forunderlig udykket, maaske vilde føre ham til hende netop ved den Tid, Howard havde fastsat.

Hun var paa sit Værelse lige fra tidligt om Eftermiddagen. Hun havde en overtroisk Anelse om, at Tom maatte komme, og den Længsel, som Brevet straks ved Modtagelsen havde givet hende efter at se Howard, var forsvunden.

Men Tom kom ikke.

Hun ventede. Klokken nærmede sig syv. Ikke et Kvarter kunde hun bruge for at naa fra sin Stue til Porta Pinciana. Hun sad og hørte Slagene fra et Ur i Nærheden med en besynderlig Følelse af, at det i Aften ikke var hende, der bestemte, hvad hun skulde gøre.

Mon Howard vidste, at Tom Brown var i Byen? Dersom han ikke med Sikkerhed kunde vide det, saa havde han uden Tvivl gættet det, og derfor havde han skrevet om at blive iagttaget. For med Undtagelse af Tom fandtes der ikke det Menneske i Rom, som kunde tænkes at have nogen Interesse af at iagttage dem.

Men hvordan mon Howard havde faaet opspurgt hendes Adresse? Det var næppe rimeligt, at han havde faaet den af Jeanne, skønt naar hun selv havde været saa forelsket i ham, som hun tilstod, saa kunde hun vel endnu være svag overfor ham.

Hvor var det underligt, at den sikre, straalende Jeanne havde gennemgaaet lignende Kampe og lignende Ydmygelser som hun selv.

Igen hørte hun Urets Slag. Syv!

Hun rejste sig langsomt. Vilde det blive saaledes, at hun gik til ham, eller skulde det ikke ske?

Al Vilje havde forladt hende. Der blev handlet med hende, følte hun. Forestillingen var urimelig, overspændt, sagde hun til sig selv og vidste samtidig, at det var ligegyldigt, hvilket Navn hun gav den. Den var der, det lod sig ikke ændre.

Hun stod midt i Stuen og prøvede paa at forestille sig hvad, der vilde ske, dersom hun gik.

Vilde det betyde Overgivelse?

Erindringen om det Øjeblik, da han hin Aften paa Bænken havde haft hende i sine Arme kom tilbage til hende med den levende Voldsomhed, hvormed det Forbigangne undertiden kan blive nærværende og bibringe en Følelse af, at det opleves igen.

Naar hun huskede, hvad han havde sagt om sin Kamp for at holde sig oven Vande, anede hun en Tragedie, som laa bagved hans Skæbne, og som hun maatte kende for at have Mulighed for at bedømme ham retfærdigt.

Jeanne havde sikkert ment, at Historien med Natascha maatte fælde ham i Beatrices Øjne, men det var ikke Tilfældet.

Naar Mennesker var saa ensomme og saa forsvarelseløse her i Livet som han havde været, saa blev der ingen Grundlag for Fordømmelse. Maa-ske havde han opført sig gement overfor denne Kvinde, maaske vilde han igen opføre sig ligesaa gement overfor hende selv, dersom han kunde faa Lejlighed dertil.

„Jamen, saa har du da kun et eneste at gøre, at holde dig borte fra ham, aldrig se ham,“ sagde

hun højt til sig selv, og ligestraks derefter: „Jeg forstaar det ikke, men jeg har ingen Vilje. Jeg maa se, hvad der vil ske med mig.“

Igen lød Klokkeslagene derude — et Kvarter over syv! Dersom hun gik, vilde hun, naar det samme Ur om fire og tyve Timer igen slog syv, tilhøre ham, og Kampen vilde være forbi.

For nu var det Afgørelsen, og hun maatte være rede til at tage Følgerne af det, som vilde ske i denne Aften.

Hun gik langsomt hen til Spejlet, saa' opmærksomt paa sit eget Ansigt der inde i dets Flade og rakte saa Haanden ud efter sin Hat.

Hun vidste, at hun var smuk, men idet hun stod og iagttog sine egne Træk, blev hun selv slaaet af denne Skønhed, der syntes at give Udtryk for saa helt modsigende Dragninger i hendes Sind.

Det var Øjnene, som lokkede Mænd, og Munden, som gjorde dem utrygge, fordi den kunde være saa spodsk og saa barnlig undertiden, at de ikke vidste, hvor langt de turde vove sig frem.

I Aften var Ansigtet næsten udtrykssløst, som en smuk, blid Maske, der kun fik sit levende Skær fra den røde Mund og Øjnenes sælsomme og hemmelighedsfulde Glans.

Halv — —

„De skal gaa ned ad Via Sistina og hen ad Via Porta Pinciana. Der vil jeg se efter Dem —“

Der vil jeg se efter Dem, — der vil jeg se efter Dem — han ventede, han havde sagt, de

hørte hinanden til, — med noget i deres Sind, ikke det, Præsterne prædikede om, ikke det, man i sentimentale Romaner beskrev som Sjælenes Samhørighed, — med deres Blods og deres Ensomheds og deres Styrkes Fællesskab hørte de hinanden til.

Det kunde blive til Død og Skam og Forbrydelse, for overgav hun sig een Gang, var han til alle Tider den stærkeste, for hans Haand var haard, og han kendte kun til Hensyn overfor sig selv, men kunde det ikke tænkes, at Prisen endda ikke var for høj?

Natascha havde ikke fundet den for høj. Og hun selv, hvad gav Livet hende? Arbejde og Fornøjelser, der altsammen kun var Gentagelse paa Gentagelse.

Vilde hun gaa? Var det bestemt, at hun skulde gaa til ham for aldrig at vende tilbage?

Hun saa sig om i Stuen, som om hun ventede at se den for sidste Gang.

Hen ad Via Porta Pinciana — knap et Kvarters Gang — der vil jeg se efter Dem, — — — hendes Tanker blev ved at gentage Sætningerne, — hvilke Magter var der i Tilværelsen, som bestemte over os, — hvem raadede, — hvem havde i Aften taget hendes Vilje, — hvor drev hun hen, — var der i det hele taget Vilje, — var det et Ord, Mennesker pyntede sig med — —

Syv tre Kvart — —

Klangen gled ud i Rummet med en dyb og blid Gungren. Hun lyttede og talte. Nu maatte

hun altsaa gaa — han vilde se efter hende paa Via Porta Pinciana —

Hun tog et Par lange Handsker fra Bordet og lagde dem straks bort igen. Det var saa glødende varmt. Saa tog hun sin lille Haandtaske og saa mekanisk som en Søvnghænger efter, om der var i den, hvad der skulde være.

Spejl, Penge, Lommetørklæde, Blyant, Nøgler — hun remsede Ordene op uden selv at høre dem, — Notebog, Visitkort — —

Hun lukkede Tasken og lod den glide op over Armen. Saa vendte hun sig mod Døren, — der lød en Banken, — hun tumlede tilbage som en, der er greben i Indbrud, jager sit Blik omkring for at finde en anden Udgang, — endnu en Gang en Banken, der var mere indtrængende end den første, skønt slet ikke stærk.

Hun kunde ikke tale, ikke røre sig, — Døren gled op, — hun huskede nu med en pludselig Følelse af Forundring, at hun havde glemt at laase den, — et Hoved, hun ikke kendte, kom til Syne, et ungt Kvindehoved med et kort, rødligblondt Haar, og straks derefter en Skikkelse, klædt som en almindelig, sydfransk Bondepige i et fodfrit, mørkt Skørt og et broget, tyndt Silkeklæde over Skulrdene.

„De kender mig ikke, Madame?“

Beatrice veg baglæns ind i Værelset og stirrede paa den Fremmede med en uhyggelig Følelse, at det var en Bekendt i Forklædning eller en Fremmed, der gengangeragtigt mindede om en Bekendt.

„Nej, De kender mig ikke, Madame, — bliv ikke forskrækket, —“

„Claire!“

„Ja, det er mig. Her hedder jeg Marie Aimée.“ Skønt Døren var omhyggeligt lukket, saa' hun dog hen imod den og dæmpede Stemmen, skønt hun hele Tiden havde talt sagte, „kan De se, Madame, at jeg fik Ret. Vi mødtes nok igen. Jeg er sendt til Dem, for — —“

„Sendt — af hvem?“

Gennem Beatrices Hjerne fløj Forestillingen om, at Claire kun kunde komme som Bud fra Howard, men Pigen forklarede hurtigt:

„Jeg er sendt til Dem, Madame, med de Ord, at jeg skulde faa Dem bort herfra, bort fra en Fare. De kan ikke forstaa, hvorledes jeg har kunnet finde Dem, — jo, jeg saa Dem forleden paa Gaden og vilde gaa hen og tale til Dem, men saa vovede jeg det ikke. For min egen Skyld. Jeg tror ikke, der længere er saa megen Fare for, at man søger efter mig. Man tror mig vist død, — og hun, jeg vilde dræbe, hun lever, men er rejst fra Paris, det ved jeg. Hun rejste bort paa en lang Rejse med en af sine rige Venner. Det skaffede min Veninde, — hende Madame ved var Model og som hjalp mig bort, — sig altsammen at vide og skrev det til mig under mit nye Navn. Jeg beder ogsaa Madame bruge det Navn. Ikke for min egen Skyld, men for — for den Søns Skyld, som jeg venter.“

Hendes Ansigt straaled af Lykke, og nu gen-

kendte Beatrice det søde Ansigt, trods den uægte mørke Farve under det røde Haar. Det smukke Smil var uforandret.

„Ja, hun er rejst, og jeg ved, at han ikke vil se hende mere, selv om hun kom tilbage. Min Veninde har talt flere Gange med ham. Han ved ikke, hvor jeg er, og han maa ikke se mig foreløbig, ikke i lang Tid. Jeg ved ikke, om han nogen Sinde maa. Men — hvem kan se ud i Fremtiden, Madame, — naar Barnet først er der.“

De otte Slag fra det utrættelige Ur brød ind gennem Stilheden, og Beatrice fo'r sammen.

Ligesom forvirret saa' hun sig om. „Hen ad Via Porta Pinciana — der vil jeg se efter Dem.“ Gik hun til ham — eller var dette Tegnet, Standsningen? Var der en Vilje, som havde lammet hendes og nu virkede og ledte hende ad sine Veje.

„Men vi skal ikke tale om mig, Madame, det er Dem, det gælder.“

„Hvem sendte Dem — Claire?“

„Marie Aimée — jo, Madame, en af Deres Venner.“

„Men ingen af mine Venner kender Dem.“

„Nej, men en af Deres Venner saa mig her udenfor Huset. Jeg har været her et Par Gange, for jeg maatte være fuldkommen sikker paa, at det var Dem, inden jeg prøvede paa at komme til at tale med Dem. Jeg spurgte Deres Værtinde. Jeg foregav, at en engelsk Dame havde forhørt sig om en Kammerpige, og at det maa-

ske var denne Dame. Konen her er ikke venlig, men jeg fik dog at vide, hvad jeg vilde.“

„Og saa — Marie Aimée?“

„Saa var det engang, jeg kom her ud fra, at jeg mødte en engelsk Herre i Porten. Han havde hørt noget af, hvad jeg havde talt med Konen om. Han spurgte mig, om jeg var fransk. Og først vilde jeg intet sige. Saa viste han mig Deres Navn under et Brev fra Dem og fortalte mig saa meget. Han sagde ogsaa, at han var taget til Rom for Deres Skyld. Jeg er jo altid bange for, at det skal være en fra Politiet, saa jeg sagde ham ikke andet, end hvad alle her i Byen maa vide. Men han havde nok talt med Konen ogsaa om mig, for da jeg kom næste Gang, snakkede hun en Masse om ham, og jeg kunde ikke forstaa andet, end at han maatte være ærlig. Og saa gav hun mig et Brev fra ham, hvori han bad om jeg vilde tale med ham igen, og alt, hvad han kunde sige, for at jeg skulde tro paa ham, det sagde han, da vi saas. Og han gav mig sit Visitkort, og saa kunde jeg huske, at Madame engang havde vist mig saadan en smuk Bog, og i den havde hans Navn været skrevet sammen med Deres. Da jeg først var kommen i Tanke om det, var jeg ganske rolig.“

„Men hvorfor sender han Dem, — Marie Aimée?“

„Han sagde, at han var bange for, at der skulde ske Dem noget ondt. Og at han havde forstaaet, at jeg holdt saa meget af Dem.“

„Han kunde jo selv være kommen.“

„Han sagde, han havde været her. Han fortalte mig ogsaa, at De var rejst fra Paris saa pludseligt, og der havde han talt med en Veninde af Dem, Madame. De frygtede begge, at der skulde ske Dem noget ondt, — jeg ved ikke hvad, — men noget ondt.“

Der blev en Pause. Claire syntes at blive mere og mere nervøs. Lige idet hun begyndte at tale igen, brød Klangene fra Uret, der slog Kvarterslag efter otte, ind imellem hendes Ord, og syntes at ængste hende. Hun gik nærmere hen til Beatrice og greb hendes Haand med en bønfuldende Bevægelse.

„Aa, Madame, gaa med mig, — nu — jeg beder Dem om at gøre det.“

„Men hvorfor?“

„Jeg ved ikke det altsammen. Der er meget, jeg ikke selv forstaar. Men Monsieur Brown sagde til mig, at det maaske gjaldt Deres Liv, — gjaldt mere end Deres Liv, hvis De blev her.“

„Hvor vil De have mig hen?“

„Hjem til mig — blot for i Aften.“

„Men hvad Fare skulde der være?“

„Jeg ved det jo ikke, Madame,“ Claires Ansigt havde et uroligt og ulykkeligt Udtryk, „Monsieur Brown vil forklare Dem det altsammen, dersom De vil gaa med mig.“

„Men hvorfor netop nu? Jeg — jeg skulde have været ud i Aften, — jeg havde en Aftale —“

„Gør det ikke, Madame, gør det ikke. Mon-

sieur Brown sagde, at jeg var den eneste, der kunde hjælpe Dem. Han troede ikke, De vilde høre paa ham.“

„Naar I vilde give mig en Grund?“

„Ja, Madame, det vil Monsieur Brown. Han kunde jo da ikke sige alt til mig, kunde han vel? Men han sagde, De var i Fare. Han var dødsens bleg, da han sagde det. De er i Fare her, Madame. Hos mig vil De være i Sikkerhed.“

„Jeg — jeg ved ikke,“ stammede Beatrice.

„Monsieur Brown holder forfærdelig meget af Dem, Madame. Jeg tør sige, at naar han beder Dem om noget, saa er det for det Bedste.“

„Ja.“

„Saa kommer De med mig, Madame?“

Beatrice lyttede som i Drømme til den indsmigrende unge Stemme. Hun saa de ivrige, ærlige Øjne, hvis Blik fuldt af Spænding ventede hendes Svar, og mærkede igen sin egen Viljeløshed.

„Det maa jeg vel.“

Ordene kom tonløst, i sin Fantasi saa' hun i dette Øjeblik Howards Skikkelse, ventende, spejdende hen imod Via Porta Pinciana.

„Aa, Tak, Madame.“

„Jeg skal altsaa ikke komme tilbage hertil i Aften?“

„Nej, nej.“

„Er Tom Brown der, hvor De fører mig hen?“

„Han vil sikkert være der. Kom blot, Madame, inden det er for sent.“

Beatrice bøjede Hovedet, og hendes mørke Øjne

havde et sært, aandsfraværende Udtryk. Bestemte hun i dette Øjeblik sin Skæbne eller bestemtes den for hende?

Claire greb efter hendes Hænder og mærkede, at de var kolde som en Døds.

„Madame, aa, kom, Madame, vi tager en Vogn. Jeg forstaar jo slet ikke alt dette, men saadan som Monsieur Brown talte, er jeg nødt til at tro ham. Kom —“

Hun slog sine Arme om Beatrice og næsten trak hende, viljeløs og ophidset som denne var, hen mod Døren.

Udenfor Porten holdt en Bil. Hun fik Beatrice ind i den, gav Kusken en Adresse, og sad og holdt ængstelig paa de kolde Hænder, medens hendes egen Hjerne arbejdede med Spørgsmaalet om, hvorvidt Beatrice senere vilde være glad over, hvad hun her havde gjort for hende, eller maaske lige det modsatte.

De holdt udenfor et Hus kun nogle Gader borte. Claire sprang ud, saa' sig ængstelig om til begge Sider, betalte Kusken i største Hast og trak Beatrice med sig ind, op ad en Trappe og hen mod en Dør, som aabnede sig inden hun kunde faa ringet eller banket.

Beatrice mærkede, at hun blev ført ind i en Stue, at hun ikke var alene.

Hun saa' op, — saa' lige ind i Tom Browns Ansigt, der var farveløst af Spænding, drejede Hovedet som dreven af en Indskydelse, saa', at der var endnu en Person tilstede, en Mand i

en fremmed Dragt og med et mørkt, alvorligt Ansigt, hvis Øjne var vendt mod hende, hvis Blik omsluttede hende og holdt hende fangen, et Ansigt, hun før havde set, gennem en blaa Taage, i Kupeen, paa Vej til Paris —

Ghata Sasin.

Han havde ventet, raset!

Han havde spejdet ned ad Via Porta Pinciano, var gaaet tilbage, frem igen, — set til den anden Side for at kunne indbilde sig, at naar han saa igen vendte sig om, maatte hun være lige ud for ham.

Han ventede en Time. Aftenens Skygger blev længere og det lyse Skær over Byen stadig mørkere, og under denne Times Venten forandredes ogsaa hans Ansigt. Det fik en Skygge over sig, ikke ulig den grusomme og ubarmhjertige Skygge, som Aftenens Dunkelhed kan kaste over ensomme og sørgelige Steder.

Han havde aldrig været nogen godmodig Mand. I denne Ventetid stivnede hans Sind under et Had, der havde Dødens Ubøjelighed og Stumhed og Uforanderlighed i sig.

Hun kom ikke — hun kom altsaa ikke —

Skyggerne forlængede sig og gled sammen til Mørke. Hun kom ikke, og det var Tom Brown, som var Skyld deri.

Havde hun ikke været Kvinde, ikke været andet

end Kvinde hin fjerne Aften? Vidste han ikke, at med sine Arme om hende, med sine hede Ord lydende i hendes Øre, var hun alt det, han forstod ved Kvinde, alt det, han ønskede og forlangte.

Han var ikke vant til Modstand. Hans Begær havde fra første Øjeblik krævet Beatrice med større Nødvendighed end nogen anden Kvinde, og hendes Modstand, hendes Luner, den Kamp, hun førte med sig selv imod ham og som han iagttog spændt og skinsyg, — alt havde hidset ham op.

De andre Mænds Kur, Tom Browns Kærlighed, — han vilde sejre, han skulde sejre, baade fordi han havde gjort sin egen erotiske Længsel efter hende ubehersket ophidset ved bestandig at forestille sig, hvorledes hun vilde være, naar Slørene faldt, og ogsaa fordi hans mandlige Forfængelighed ikke taalte det Nederlag, som hendes Undslippen vilde være.

Hvert Minut bestemte han at gaa, hvert Minut rasede han mere mod sig selv, fordi han blev.

Og mere og mere nervøs søgte han efter Grunde til at hun ikke kom. Der kunde være sket dette, — eller hint.

Samtidig vidste han godt, at der intet sker i saadanne Tilfælde. Havde hun brækket et Ben, vilde hun have ladet sig køre hen til Mødet om det saa skulde være paa Vej til Hospitalet. Saaledes var jo nu engang Kvinder.

Aftenens Skygger havde tegnet sig over hans Ansigt. De laa over hans Sind, da han endelig

opgav at vente længere og langsomt gik hjemad til sit Hotel.

Han tænkte ikke meget mere paa Beatrice. En af disse Forudfølelser, som alle kender, og som er lige saa usvigeligt rigtige som de er uforklarlige, sagde ham, at Beatrice var tabt for ham. At deres Veje efter al Sandsynlighed flygtigt eller slet ikke oftere vilde krydses.

Han havde tabt, han vidste det. Han følte egentlig ikke Vrede imod hende. Hun var paa en underlig Maade gledet bort fra ham. Han vidste knap, om han længere brød sig om, at hun skulde komme. Han syntes, det var Aar og ikke Timer siden han havde skrevet til hende. Han, som endnu samme Aften havde været en eneste stormende Længsel, tænkte nu paa hende med den samme Ligegyldighed, som en Mand, der opnaar en længe attraaet Kvinde og skuffes. Hun havde i den ellefte Time valgt og ikke valgt ham, og derfor var hun kastet bort, ud af hans Tilværelse, ud af hans Planer.

Men der var en anden. Den Mand, som havde sejret. Det var fuldkommen ligegyldigt, at han sikkert ikke havde sejret og aldrig vilde sejre erotisk over hende. Han havde sejret, siden han havde kunnet vise sig stærkere end hendes Vilje.

Og han skulde ikke slippe. Var enhver anden Følelse i ham død, saa levede i hvert Fald Viljen til Hævn. Den Mand, der stod bagved det hele, skulde ikke slippe.

Der var mange Skygger over Howards Ansigt
hin Aften. I den dybeste stod med usynlige og
uudslettelige Bogstaver Ordet „Død“.

De havde gaaet længe i Villa Pamphilis skønne Park og satte sig endelig paa en Bænk ikke langt fra Udgangen.

Det var Meningen, at Tom Brown skulde komme og møde dem, men de tænkte ikke paa ham.

Hver Time, de var sammen, var for dem en stor og indholdsrig Oplevelse.

Beatrice syntes, at hun hele sit Liv havde ventet paa denne Mand for at kunne fortælle ham alt og faa Svar paa ethvert af de Spørgsmaal, der laa uløste paa Bunden af hendes søgende og ensomme Sind.

„Nu ved jeg, hvad det er, der gør dig anderledes end andre,“ sagde hun, og strøg sin Haand hen over hans i et let, taknemligt Kærtegn. „Det er din Ro. Du jager ikke. Du dirrer ikke, saadan som vi andre, af en bestandig Jagtiver. Tom, for Eksempel, er jo nok paa en Maade rolig, men nej, — nej, det er han alligevel ikke, inderst inde.“

„Nej, det er han ikke,“ sagde Ghata Sasin, og holdt den Haand fast, der havde kærtegnet hans. „Han er ikke lykkelig, men naar han nu kommer med os bort herfra, skal jeg nok, hjemme hos mig, lære ham at være det.“

Hun saa' trygt op paa ham. Han havde, i den

korte Tid de havde været sammen, lært hende, hvad Lykke var. Hun tvivlede ikke om hans Magt til at lære Tom det.

„Jeg synes, jeg har ventet paa dig hele mit Liv,“ sagde hun pludseligt.

„Vi har ventet paa hinanden. Vi var bestemte for hinanden, men vi maatte vente, indtil Tiden var der. Vi maatte følge vor Udviklings Lov.“

Beatrice sad og tænkte paa Howard, paa hvor forskellig den Følelse hun havde næret for ham var fra den, hun nu nærede for Ghata Sasin. Her var ingen Uro, ingen Lokken eller Higen. Her var den dybe og beredvillige Overgivelse af Sjæl og Legeme, som enhver Kvinde drømmer om, og saa faa udvælges til. Allerede i det første Øjeblik, da hun i Claires Stue havde mødt hans udstrakte Hænder med sine, havde hun følt denne fuldkomne Tillid. Intet ondt kunde naa hende. Al hendes Væsens Nervøsitet, Koketteri, Ensomhed var borte.

De havde talt sammen hele denne Aften, medens Tom saa' til, — saa' til med en Følelse, som døde Beatrice for hans Øjne, døde bort fra ham, gled bort og ud imod en Verden, hun sit Liv igennem vilde tage i Besiddelse som sin Ejendom, og hvorfra alle andre var udelukkede.

Men fra den Verden var i alt Fald ogsaa Howard udelukket, og han følte intet mere af den bitre Vildhed, som hidtil havde fyldt ham. Ogsaa ham havde Ghata Sasins Nærværelse forandret.

Ghata Sasin løftede hendes Haand, som bar den gamle Ring, op og saa' nøje paa den.

„Den fik du af mig,“ sagde han.

Hun saa forvirret paa ham.

„Du maa forstaa, Beatrice, at i alt, hvad der er sket med dig og udenom dig, var jeg med. Hvorledes dette er muligt, lyder lige saa usandsynligt for Vestens Folk som det er dagligdags for Østens. Jeg var med, da du mødte Far Boudon, — husker du, hvor underligt du blev til Mode den Gang? Jeg var med, da Claire betroede dig sin Sorg. Du kunde have hjulpet hende, men du glemte hende for dig selv. Jeg sendte dig Ringen gennem Far Boudon for at du altid skulde mindes synligt om mig. Claire kom til Rom, fordi hendes og din Vej skulde mødes. Nu følger hun dig og skal komme til at leve i Fred hos os med sit Barn. Du forstaar ikke alt dette, men du vil efterhaanden komme til at forstaa det. I kalder saadanne Ting Undere. Det er det, endnu, for Vestens Folk. De forstaar den Magt, som kan opnaas ved Brugen af de ydre Ting, — vi kender den Magt, som de indre Evner ejer. I vil lære af os. Endnu er alt det nyt og ubegribeligt og I smiler af det og tror ikke paa det, — indtil den Dag, da I vil forstaa det altsammen. Og naar den Dag kommer, vil al Jeres Uro og Jageri og Forbrydelse og Uvidenhed om Jeres egne Følelser ogsaa være forbi. For de, som altid er i Fred med sig selv, de er altid stærke. Hvorimod I Vestens Folk slider Jer selv op, og deraf kommer Jeres Utilfredshed og Had og Hævn.“

Han rejste sig langsomt og drog hende med sig.

„Kun fordi jeg elskede dig og var bestemt for dig, havde jeg saa stor Magt over dig,“ sagde han. „For Kærlighed er den eneste virkelige Magt. Deri ligger Østens Hemmelighed.“

De gik mod Udgangen. Et kort Stykke fra Laagen var Gaden sort af Mennesker. En Mand var bleven skudt, sagdes der. Ghata Sasins Ansigt var alvorligt. Han vilde holde Beatrice tilbage, men hun vilde vide Besked, hun vilde vide, hvem det var, som laa paa Gadens Sten.

Hun trængte sig frem. De troede, at den fremmede Dame kendte den døde, og veg tilbage.

Beatrice bøjede sig over Manden. Hun havde vidst det, inden hun saa hans Træk, de nu saa vidunderligt rolige, blide Træk. — Det var Tom. Den Hævn, som hin Aften havde tegnet sin Skygge over Howards smukke, lidenskabelige Ansigt, havde faaet Udløsning.

— — — — —

En Uge senere stod Beatrice med Ghata Sasins Haand i sin paa Dækket af en Middelhavsdamper og saa' ud over det blaa Hav.

Hun lod det urolige, mishandlede, blodbesudlede Evropa bag sig for at naa derhen, hvorfra hun ventede, at dets Redning vilde udgaa.

Hvorfra den Lære, som vilde bringe Vestens Lande Fred, engang skulde komme.

ILKA Oliven-Sæbe

Hørligste Parfume
Fineste og reneste
Raastoffer

Stk. **50** Øre
Faaes overalt

FABRIKEN ILKA A/S
(DANSK HUSHOLDNINGS INDUSTRI)
 TELEF. 8081 - 11170 - 14902
 KØBENHAVN L

25 CIGARETTES
 de Luxe.

Basma-Xanthi Nr. 10

2 Kroner
 Blikpakning.

A/S **A. N. Bogdanoff & Co.**
 Petrograd. København.

V. Lundsgaard, Bankier & Vexellerer.

KRONPRINSENSGADE 5

K Ø B E N H A V N K.

Telefoner: Central 10 442 — 10 494. — Statstelefoner: 306 — 428.

Telegramadresse: »Banklundsgaard«.

Udbetalinger og Incassationer i fremmed Mønt overalt.

Kontor i Berlin: BEHRENSTRASSE 23 — Telefon: Centrum 1320 til Assistance for Berlinerrejsende.

Dansktalende Personale.

DANKER KORSETTSALON

1. Sal. — Østergade 14. — 1. Sal.

Leverandør

til det svenske og danske Kongehus.

Speciale: Amerikanske, engelske, franske, russiske og egne Modeller efter Maal samt

Figurbælter til Herrer og Militærfigurbælter.

CLICHÉER

i
 Streg og Halvtone,
 To og tre Farver
 til
 Illustrerede Blade,
 Kataloger
 og
 Merkantile Tryksager
 samt
 Tegning, Fotografe-
 ring, Lyskoplering
 leveres hurtigt og billigt.

HJALM. LARSEN
 REPRODUKTIONSANSTALT
 NICOLAI PLADS 25 TLF. 4708

SINGALWATTE THE

Fineste og eneste her i Landet
 prisbelønnede The.
IVERSEN & LARSEN

Ødelæg ikke Deres Haar
 med skarpe Metal-Krøllenaale. Brug Ondulérpinden
 der er af Gummi, absolut ikke
 skader Haaret, og giver smuk-
 kere og naturligere bølget
 Haar end nogen anden hidtil
 kendt Krøllepind. 4 Stk. til Ondulering Kr. 1,85.
 6 Stk. til lange Krøller Kr. 1,85. — Til Provinsen
 mod Efterkrav Kr. 2,35.

Standard

Mønsterforretning
 Vimmelskiftet 45 - Telf. 9794
 København K

Telf. C. 12123

Ford

Telegr.-Adr.:
Scaniaford

Verdens mest benyttede Automobil.

Aabne og lukkede Personvogne.

Vare- og Lastvogne.

Billigst — Hurtigst — Bedst.

A/s **SCANIA-VABIS & RAADVADDAM'S FORD-DEPOT**
 Farvergade 17 — København B.

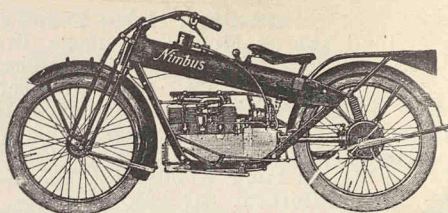
Gardiner

Sengeudstyr
Gulvtæpper

Smagfuldt Udvalg
 til alle Priser.

Bech & Buch

Vimmelskiftet 35

**Hvis De ikke vinder Automobilet,
bør De købe Dem en**

Nimbus

MOTORCYCLE

Grand-prix Vinderen i Pariserløbet 1922.

Enestaaende Driftssikkerhed og største Økonomi i Brug. Behageligste Kørsel paa Grund af den effektive Affjedring af For- og Baghjul. Automatisk Smøring. Opgiv ved Besvarelse af Præmieopgaven at De har Interesse for Nimbus, saa faar De vort illustrerede Prospekt tilsendt.

A/S **FISKER & NIELSEN**

Peter Bangsvej 30.
KØBENHAVN F.

Kjøbenhavns Tæppelager

Gulvtæpper

**Frederiksborggade
Nr. 34.**

Fineste Vask

Telefon 1848

Vogn overalt

hver Dag

DANSKE FORFATTERES FORLAG'S
SOMMER-SERIE 1922

omfatter følgende 4 nye danske Romaner:

Olga Eggers: Den indiske Ring.

Chr. Engelstoft: Jeg hader Dig.

Carl Gandrup: Øksen.

Andreas Winding: (Titlen ikke endelig fastslaaet),

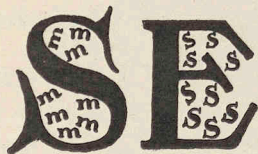
der udkommer i Maanederne Juli—September.

**Et 4-Personers Ford-Automobil
 GRATIS.**

Ved at købe denne Bog kan De, naar De iagttager nedenstaaende Fremgangsmaade, blive Deltager i en Lodtrækning, hvor Gevinsten er:

Et 4-Personers Ford-Automobil
 fra A/S. Scania-Vabis & Raadvaddams Ford-Depot,
 Farvergade 17, København B, Telefon 12123.

De skriver Løsningen paa denne Rebus:

paa omstaaende *Kupon*, som fraklippes og indsendes sammen med en Liste, hvorpaa De opfører **Navnene paa denne Bogs samtlige Annoncører med Vedføjelse af den annoncerede Artikel**, samt desuden en med **Navn og Adresse forsynet Seddel**,

hvorpaa De anfører, **hvilken af disse Artikler, der har Deres særlige Interesse,** til

Danske Forfatteres Forlag,

Cort Adellersgade 10

København K.

senest den 15. Oktober iaar. Lodtrækningen foretages af Notarius publicus i København den 31. Oktober, og Resultatet bekendtgøres i Berl. Tidende den 1. November.

Ved at købe alle Sommer-Seriens 4 Bøger, vil De altsaa sikre Dem 4 Chancer for at blive den lykkelige Vinder af Ford-Automobilet, og samtidig vil De derved bidrage Deres til, at *ny Litteratur af gode, kendte danske Forfattere* vil kunne fremstilles i smukt Udstyr paa fint glittet Papir til den billige Pris af

2 Kr. pr. Bog

og saaledes tage Konkurrencen op med de *billige Oversættelser*, som vort Bogmarked oversvømmes af.

K U P O N

1922

A

Løsningen paa Rebus'en er:

Navn.....

Stilling.....

Adresse.....

Silkehuset
fr. Tr. Schjelderup & Co.

Special-Afdelinger for:

Dimmelskaffet

Herre Slips

Herre Skjorter

Herre Sokker

Herre Undertøj

Silke Stoffer

Silke Fløjl

Silke Baand

Silke Strømper

Silke Handsker

Silke Skørter

Silke Linned

Silke Slør

Kjoler

Bluser

Skørter

Jumpers

Golftrøjer

Perlerøber

Kimonos

Blomster

— De bedste Varer, de billigste Priser! —

C. R. EVERS & CO.

KØBENHAVN F.

FABRIK FOR MALTPRÆPARATER & MEDICINSKE ARTIKLER

Ægte Maltextraktøl. Dansk Sundhedsøl.

Enestaaende Produkt. Appetitgivende og nervestyrkende.

Export Maltextraktøl.

Fedende, styrkende og nærende.

Maltsaft, fremstillet i Vacuum.

Velsmagende og letfordøjeligt. Bedste Fedningsmiddel. Le-
 veres i Glas à $\frac{1}{2}$ og $\frac{1}{4}$ kg. samt i Blikdunke à 3 kg. til
Malkur i Hjemmet, se Brugsanvisningen.

Ferromaltin. Evers.

Jernholdig Maltsaft med Cacao. Bloddannende og fedende.
 Styrker Benbygningen og egner sig derfor særlig for Børn.

DANSKE FORFATTERES FORLAG

ET BEGRÆNDSET ANTAL EKSEMPLARER FOREFINDES ENDNU AF

CHR. HOUMARK:
SOMMERDANS

SOPHUS MICHAËLIS:
DOMMEREN

LAURIDS BRUUN:
VAAREN PAA VANDRING

SVEN LANGE:
EROS' ANSIGTER

JEPPE AAKJÆR:
PIGEN FRA LIMFJORDEN

PRISEN ER KR. 9.50 PR. BOG
INDBUNDET I VÆLSKBIND MED SKINDRYG

FAAS HOS ENHVER BOGHANDLER OVER HELE LANDET

DET NYE REJSEBUREAU

**KØBENHAVN B.
AXELBORG
HAMMERICHSGADE**

TELEGRAM-ADRESSE: J A P O T T O W A

TELEFON:

10632

BILLETTER

UDSTEDES TIL ALLE PLADSER I DE FEM VERDENSDLE

HOTELRESERVATIONER
SOVEVOGNSBILLETTER
PLADSKORT
SELSKABSREJSER

FREMMEDE MØNT KØBES OG SÆLGES

